EDITURA MIRON

JILLY COOPER

aventură, sex, suspans, situaţii limită...

SECRET MORTAL

Jilly Cooper

Secret mortal

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Bella citea din ce în ce mai repede până când, ajunsă la ultima pagină, gemu de iritare şi aruncă romanul în cealaltă parte a camerei. Ratând cu puţin un şir de sticle, cartea căzu cu zgomot în coşul de gunoi.

— Acolo e locul tău! rosti ea furioasă. Cât de cretini pot să fie oamenii!

Întotdeauna se cufunda cu totul în cărţile pe care le citea, identificându-se îndeaproape cu personajele, De această dată era furioasă pentru că eroina se întorsese spăsită acasă la soţul ei cel plictisitor în loc să-şi urmeze amantul frumos, pe firul Amazonului.

Se cutremură şi se întrebă dacă să scoată apa din cadă şi s-o înlocuiască cu alta proaspătă şi fierbinte, dar deja mai făcuse treaba asta de patru ori.

Mâinile i se înroşiseră şi i se zbârciseră din cauza apei, iar cerul pe care-l putea vedea pe fereastra de la baie nu mai era albastru-deschis, ci de un indigo întunecat, ceea ce însemna că era deja târziu.

Se clăti repede cu puţină apă rece, se ridică din cadă şi rămase o clipă pe covorul de alături, ameţită. Baia era plină de aburi şi pereţii păreau cam murdari, dar acest lucru avea să se rezolve a

doua zi, când venea femeia care-i făcea curat.

Luă aparatul de radio şi lăsă în baie hainele cu care fusese îmbrăcată înainte, luă nişte prosoape curate din hol şi intră în dormitor.

Dădu drumul la muzică şi, în vreme ce cânta şi dansa, se văzu în oglinda măsuţei de toaletă, cu părul ascuns sub casca de baie mov şi trupul roşu ca racul.

Marele public britanic ar avea parte de un mare şoc, dacă ar putea să mă vadă acum, îşi zise ea.

Îşi scoase casca de pe cap şi se examină cu mai multă atenţie. Era o fată înaltă, cu un trup superb şi picioare interminabile.

Avea gură frumos conturată, iar ochii mari, aurii, erau migdalaţi. Coama de păr blond-roşcat i se revărsa pe umeri. În general dădea impresia unui cal de rasă aflat în cea mai bună formă.

Îşi deschise scrisorile. Una era de la un ziarist care dorea să-i ia un interviu, următoarea era de la un fost prieten care dorea să se împace cu ea, iar alte câteva îi fuseseră transmise de la BBC şi veneau din partea fanilor:

„Dragă domnişoară Parkinson”, era scris în una din ele *„sper că nu te deranjează dacă-ţi scriu. Ştiu că duci o viaţă trepidantă şi nu ai niciun moment liber. Cred că este de-a dreptul miraculos modul în care numele tău nu a fost legat niciodată*

de vreun scandal. Ai putea să-mi trimiţi şi mie un poster în mărime naturală cu autograf şi câteva detalii biografice?”

Doamne, cugetă Bella îngreţoşată, bine că nu ştiu.

Ultima scrisoare era mult mai pragmatică. Avea antetul Teatrului *Britannia* şi venea din partea regizorului, Roger Field, care-i scrisese:

„Dragă Bella.

Dacă mai întârzii o singură dată, te dau afară. Nu-ţi dai seama că enervezi toată distribuţia? încetează să mai fi atât de egoistă.

Cu dragoste, Roger”.

Bella ştia foarte bine că Roger avea să se ţină de cuvânt. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră şi gemu disperată. Era deja ora şase şi douăzeci, iar cortina se ridica la ora şapte şi jumătate.

Îmbrăcându-se în viteză, fără ca măcar să-şi mai îngăduie să se şteargă bine, ieşi ca o furtună din apartament şi, din fericire, găsi imediat un taxi.

Compania de Teatru *Britannia* era cel mai mare succes din domeniul teatral al deceniului. Era specializată în operele lui Shakespeare şi ale altor clasici moderni.

Prezenta în general câte trei piese pe săptămână, care se jucau în seri alternative şi avea alte trei în repetiţii.

Bella se alăturase companiei cu un an în urmă şi avansase de la rolurile de figurantă până la unul mărunt din *Negustorul din Veneţia”.*

Abia de curând i se oferise marea ocazie, când fusese distribuită în rolul Desdemonei din *„Othello”.* Criticii o lăudaseră la unison, iar piesa se juca cu casa închisă trei seri pe săptămână.

În vreme ce admira copacii din Hyde Park pe fereastra taximetrului, Bella încerca să-şi păstreze calmul. Din acel moment şi până când intra pe scenă avea să fie într-o stare de nervi cumplită din cauza tracului.

Întotdeauna întârzia şi acest lucru însemna că trebuia să se îmbrace şi să se fardeze în mare grabă şi astfel nu mai avea vreme să intre în panică.

Cu toate astea, în mod ironic, singurele momente în care se simţea în siguranţă erau cele petrecute pe scenă, când intra în pielea altcuiva.

Taximetrul opri în faţa teatrului la ora şapte fără cinci.

— Bună seara, Tom, rosti Bella, trecând în goană pe lângă portar.

Omul lăsă deoparte ziarul de seară şi aruncă o privire la ceas.

— Aţi ajuns aproape la limită, domnişoară

Parkinson. Aveţi aici o scrisoare şi nişte flori în cabină.

Fără să binevoiască să arunce o privire spre scrisoare, Bella începu să urce scările câte două trepte deodată, năpustindu-se apoi în goană în – cabina pe care o împărţea cu cea mai bună prietenă a ei, Rosie Hassell, care o juca pe Bianca.

— Iar ai întârziat, îi zise Rosie, care tocmai îşi farda ochii. A trecut şi Roger pe aici, scrâşnind din dinţi.

Bella se făcu palidă la faţă.

— Doamne, de-abia am reuşit să prind un taxi, minţi pe loc, aruncându-şi blana pe un scaun şi punându-şi un halat.

— Cred că Freddie Dixon umblă după mine, comentă Rosie mai departe.

— Asta-i ce crezi despre toată lumea, răspunse Bella în vreme ce-şi punea fond de ten pe faţă.

— Nici vorbă şi, chiar şi atunci când spun aşa ceva, de obicei am dreptate. Ştiu că am dreptate în ceea ce-l priveşte pe Freddie.

Freddie Dixon era actorul frumuşel care juca rolul lui Cassio.

Atât Bella, cât şi Rosie îl plăcuseră de prima dată şi se simţiseră oarecum jignite, atunci când el nu le dăduse niciun fel de atenţie.

— Ştii scena aia pe care o avem împreună în actul patru? întrebă Rosie, în vreme ce-şi prindea o meşă de păr negru şi cârlionţat în spate. Ei bine,

seara trecută aproape că m-a sufocat, aşa de tare m-a strâns în braţe, şi tot restul scenei nu şi-a mai luat labele de pe mine.

— Aşa şi trebuie, răspunse Bella. Probabil că Roger i-a spus să fie mai drăgăstos.

Rosie îi aruncă o privire urâtă.

— Poate, admise ea nemulţumită, ia te uită, ai primit şi alte flori de la conaşu' Henriques, adăugă, arătând spre buchetul imens de crini imperiali aranjaţi într-o vază de lut, pe masa de toaletă a Bellei.

— Ce frumos! oftă Bella, abia atunci observându-i. Mă întreb ce a mai pus la cale în seara asta.

— Nu ai de gând să citeşti scrisoarea? o întrebă Rosie.

Bella ora ocupată să-şi picteze sprâncenele.

N-ai decât s-o citeşti tu, tot te macină curiozitatea, rosti ea.

Rosie scoase cartonaşul din plicul albastru.

— *Dragă Bella",* citi. Parcă este prea intim. Data trecută a fost*, Dragă domnişoară Parkinson"*. În fine, hai să citim mai departe*: „Baftă în seara asta. O să te urmăresc cu atenţie. Al tău, Rupert Henriques".* Cred *că e* nebun după tine. Asta e a opta oară când vede piesa, nu?

— A noua, răspunse Bella.

— Oare nu s-a plictisit? se miră Rosie. Poate că studiază personajele şi replicile pentru vreun

examen.

— Crezi că e aşa de tânăr?

— Aşa cred. Sau poate că e vreun boşorog vicios. Niciun om decent nu aleargă după actriţe. Au parte de destule fete de condiţia lor.

Bella pescui o aluniţă din borcanul de farduri şi aruncă o privire spre cartonaş.

— Dar are un scris destul de frumos, comentă aiurea. Iar Chichester Terrace este o adresă respectabilă.

Imediat după aceea se auzi o bătaie în uşă. Era Queenie, garderobiera, care venise să le ajute să-şi pună costumele.

O cockney cu păr portocaliu şi cu o ţigară atârnându-i dintre buzele stacojii, vorbea toată vremea despre marile actriţe pe care le îmbrăcase în trecut.

Bella, care în acea fază era bolnavă de nervi, se simţea mulţumită s-o lase să trăncănească în voie.

— Cinci minute, vă rog! Cinci minute! se auzi glasul curierului.

Bella se privi în oglindă şi-şi admiră chipul frumos şi tânăr care ascundea starea de nervi în care se afla. Apoi se trânti pe canapeaua veche din colţul cabinei, cu mâinile strânse pe genunchi, ca să nu-i mai tremure, aşteptând chemarea la rampă.

— Cei de la început, vă rog! Cei care au replici

la început! se auzi iar glasul curierului răsunând prin faţa uşii.

Rosie, care ieşea pe scenă abia mai târziu, se apucase să dezlege un rebus. Bella mai aruncă o privire prin cabină.

Chiar dacă avea podeaua goală şi un geamlâc acoperit cu hârtie, i se părea deosebit de prietenoasă şi primitoare faţă de lumea mult prea luminată în care trebuia să intre.

— Baftă! îi ură Rosie, când o văzu îndreptându-se spre uşă. Pupă-l pe Freddie din partea mea.

Erau cu toţii lângă uşa deschisă, sub un bec portocaliu, aşteptând să intre pe scenă: Barbantio, Cassio şi ea. Wesley Barrington, care-l juca pe Othello, stătea de unul singur, un negru uriaş şi foarte chipeş, de aproape doi metri înălţime, la fel de nervos ca o pisică, ce se plimba agitat murmurându-şi replicile ca pe o rugăciune.

În cele din urmă, cei trei bărbaţi intrară pe scenă şi o lăsară singură. Te rog, ajută-mă să trec şi de seara asta, se rugă ea.

În acel moment se auzea vocea frumoasă a lui Othello, care tocmai spunea:

„Puternici şi măreţi seniori”.

Într-o clipă trebuia să intre şi ea. Iago veni s-o însoţească.

— Haide, frumoaso! îi şopti. Ea îşi ridică bărbia.

Începuse!

Venise şi rândul ei. Privi în jur pe scenă, frumoasă, blândă şi puţin timidă.

— Simt aici o oarecare tensiune, rosti încet.

După aceea ieşi din scenă, apoi intră iar, flirta câteva clipe cu Cassio şi apoi veni rândul lui Othello să iasă iar pe scenă. Cel puţin pe scenă viaţa i se părea de o mie de ori mai reală decât în lumea adevărată şi avea cuvinte prin care să-şi exprime emoţiile.

Curând după aceea totul se termină. Se încheie şi scena crimei, iar piesa îşi încetă viaţa scurtă, dar foarte animată.

Atunci când ieşi la rampă, la chemarea spectatorilor, ajunsese deja la limita îndurării. De trei ori Iago şi Othello o conduseseră la rampă ca să primească aplauzele şi ovaţiile din partea publicului.

— Bună treabă, o lăudă Wesley Barington.

Bella îi zâmbi. Cât timp se aflau pe scenă îl plăcea fără rezerve, dar în acel moment redevenise Wesley care locuia în Ealing şi avea o nevastă şi trei copii.

Bella avea să iasă cu Rosie ca să ia undeva o cină ieftină şi a doua zi avea să zacă în pat până la ora prânzului.

Evita cu mare grijă lumea aceea aglomerată şi strălucitoare în care-şi închipuiau admiratorii ei că trăia în mare stil. De fapt era o problemă de

conservare a energiei pentru ceea ce era cu adevărat important.

Când ajunse în cabină o găsi pe Rosie în plină agitaţie.

— Freddie m-a invitat în oraş.

— Probabil că vrea să discute cu tine felul în care încerci să ieşi în evidenţă pe scenă şi-l umbreşti pe el. Se aşează pe scaun şi simţi cum se lăsa deprimarea asupra ei precum praful pe o masă lustruită.

Nu pentru că ar fi vrut ca Freddie s-o fi invitat-o pe ea în oraş. Ajunsese cu multă vreme în urmă la concluzia că părul lui cârlionţat şi zâmbetul de neon nu erau pentru ea.

Dar dacă între ei se înfiripa o relaţie serioasă, atunci însemna că ele două nu aveau să mai ia cine plăcute şi se termina cu Rosie şi Bella, unite şi gata să-i bârfească pe toţi ceilalţi membri ai distribuţiei. Cu toate astea, se bucura pentru Rosie.

— Unde te duce?

— Într-un local ieftin. E uimitor de zgârcit. Crezi că arăt mai sexy dacă merg numai cu un cercel?

— Nu, o să arăţi prosteşte, de parcă l-ai fi pierdut pe celălalt.

Se auzi un ciocănit discret la uşă. Era Tom, portarul.

— Domnişoară Parkinson, jos e un anume

domn Henriques. Se întrebă dacă nu ar putea urca să vă vadă.

— Aha! rosti Bella, brusc surescitată. Cum arată?

— Foarte bine, răspunse Tom, în vreme ce mângâia bancnota de cinci lire din buzunar.

— Nu e vreun puştan, nu?

Tom clătină din cap.

— Dar nici vreun babalâc libidinos, eh?

— Nu, e un tip pe cinste. Poate puţin cam snob.

Accent educat bine şi costum de seară impecabil.

— Haide, Bella, ce mai aştepţi, o îmboldi Rosie. Ar putea fi *marfă.*

— Bine, se învoi Bella. În fond pot să-i spun să dispară dacă mi se pare greţos.

— Grozav! se bucură Rosie. O să termin cu aranjatul la toaletă.

— Nu! strigă Bella, deodată nervoasă ca o pisică. Nu poţi să mă laşi singură cu el.

În clipa aceea în uşă apăru şi Queenie, garderobiera.

— Mai bine ai ieşi din rochia aia înainte s-o pătezi cu farduri, îi zise Bellei.

Bella se mai admiră o dată în oglindă. Pe sub cămaşa de noapte albă şi foarte decoltată, pielea aurie îi strălucea precum fildeşul vechi. Mai bine să-l dăm pe domnul Henriques cu crăcanele în sus,

îşi zise.

— Nu pot s-o mai păstrez puţin pe mine, Queenie? întrebă.

— Ca eu să trebuiască să stau după fundu' tău până când termini? bombăni Queenie cu acreală.

— Ei haide, hoaşcă bătrână ce eşti, o alintă Rosie, prinzând-o de braţ şi scoţând-o uşurel din cabină. Poţi să iei o duşcă din whisky-ul lui Freddie ca să te mai înveseleşti un pic.

Bella se dădu cu parfum şi apoi stropi şi prin cabină, după care îşi aranjă sânii să-i iasă şi mai bine în evidenţă, apoi, aşezându-se la loc, începu să-şi perie părul.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, rosti cu o voce uşor răguşită, extrem de sexy.

Când Bella se întoarse, cu zâmbetul pe buze, simţi cum i se căsca gura de uimire.

Bărbatul care rămăsese proţăpit în prag părea absurd de romantic, cu trăsăturile delicate şi palide, obrajii supţi, ochii negri, arzători, şi părul întunecat, care strălucea precum penajul unui corb.

Era subţirel şi extrem de elegant, cu haina de blană aurie pusă peste costumul de seară, impecabil croit.

După ce se priviră câteva momente în tăcere, el îi zâmbi cu blândeţe şi-i spuse:

— Pot să intru? Sper să nu vă dau prea mari

bătăi de cap.

— Oho, intră, te rog, rosti Bella, ridicându-se de pe scaun, roşie la faţă şi constatând că ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui.

— Ce înaltă eşti! observă el surprins. Pe scenă, alături de Othello, păreai aşa de mică.

Jenată, Bella dădu deoparte vraful de haine de pe canapeaua acoperită de catifea roşie.

— Stai jos. Îţi dau imediat ceva de băut. Scoase dintr-un sertar o sticlă cu whisky şi două pahare. Era furioasă că-i tremurau mâinile aşa de tare. Sticla se tot lovea de pahare şi, de nervi, turnă mult prea multă băutură.

— Hei, ia-o uşor, îi zise ei. Nu sunt un mare băutor.

După aceea, el luă paharul şi-l umplu până la buză cu apă de la chiuvetă.

— Te superi dacă fumez?

Bella clătină din cap şi constată, mulţumită, că şi lui îi tremurau mâinile la fel de tare ca şi ale ei. Nu era deloc atât de calm pe cât voia să dea impresia.

Atunci când se aşeză pe scaunul din faţa măsuţei de toaletă, lovi fără voie borcanul cu cremă de demachiat. Când se aplecară amândoi ca să-l ridice, aproape că se loviră cap în cap.

El se uită spre ea şi izbucni în râs.

— Cred că eşti la fel de nervoasă ca şi mine, îi zise. Nu eşti obişnuită să întreţii bărbaţi străini în

culise, în fiecare seară?

Bella clătină din cap.

— Mi-e întotdeauna frică că vor fi dezamăgiţi, atunci când mă vor cunoaşte în persoană.

— Dezamăgiţi? se miră el, privind-o cu neîncredere. Cred că glumeşti.

Bella îşi dădu seama deodată cât de mare era decolteul cămăşii de noapte.

— Florile sunt minunate, rosti, roşind ca o fecioară nubilă. Cum naiba ai reuşit să faci rost de aşa ceva în miezul iernii?

— Am jefuit salonul mamei.

— Şi nu s-a supărat?

— Habar nu are. E în India, rosti zâmbind cu maliţie. Sper să dea peste un tigru îndatoritor care s-o înfulece la cină.

Bella chicoti înveselită.

— Nu-ţi place?

— Nu prea mult. Tu te înţelegi bine cu părinţii tăi?

— Sunt morţi, rosti Bella plat, aşteptând să audă obişnuitele fraze de compasiune. Însă acestea nu veniră.

— Ce noroc pe tine, răspunse Rupert Henriques. Şi mie mi-ar plăcea să fiu orfan şi să am parte doar de distracţie fără teamă.

Avea el un mod de a rosti astfel de observaţii dure într-un fel cu totul inofensiv, Dar chiar şi aşa, îşi zise Bella, nu era altceva decât un băiat

răsfăţat, însă, dacă voia, putea să fie absolut neîndurător.

N văzu cum ducea paharul spre buze.

— În seara asta ai fost parcă mai inspirată decât de obicei.

— Nu te-ai plictisit să vezi aceeaşi piesă în fiecare seară?

Rupert zâmbi cu ironie.

— Mă bucur că nu e vorba de o piesă de asta, modernă. Tu eşti singurul motiv pentru care am văzut-o de atâtea ori.

Se auzi un ciocănit furios la uşă.

— La naiba; murmură el nemulţumit. Chiar trebuie să deschizi?

Era Queenie.

— Mai lasă-mă numai o clipă, îi zise Bella. Îmi pare rău, adăugă spre Rupert, dar trebuie să mă schimb.

El îşi termină băutura din pahar, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să iei cina cu mine într-o seară, săptămâna viitoare, îi zise.

Azi este abia luni, îşi zise Bella. Văd că nu e chiar atât de nerăbdător, dacă vrea să ne întâlnim de-abia săptămâna viitoare!

— Sunt foarte ocupată! îi zise ea, minţind.

— Marţi? o întrebă el.

— Lucrez în seara aceia.

— Atunci miercuri?

Ea tăcu suficient timp, încât să-i dea ceva palpitaţii, apoi zâmbi şi-i spuse:

— Foarte bine, mi-ar face mare plăcere.

— Bănuiesc că nu-ţi prea place opera, nu?

— O ador, minţi Bella, hotărâtă să-i lase o impresie cât mai bună.

— Minunat! Miercurea viitoare este premiera la *„ Şiegfried”.* O să încerc să fac rost de bilete.

Înainte să iasă, se întoarse şi-i mai spuse:

— Îmi pare rău că a trebuit să mă prezint tocmai în această manieră demodată, dar nu cunoşteam pe nimeni care să te ştie şi care ar fi putut să ne facă cunoştinţă, rosti el râzând din cauza jocului de cuvinte, iar singura alternativă ar fi fost cumpărarea teatrului.

Abia mai târziu descoperi Bella că el glumise numai pe jumătate.

Familia Henriques ar fi putut cumpăra toate teatrele din Londra, fără să clipească.

Capitolul 2

Miercuri, punctual la ora şase şi jumătate, Rupert veni s-o ia.

— Arăţi superb! îi zise, învârtindu-se în jurul ei.

— Lasă că nici tu nu arăţi tocmai rău, îi răspunse ea.

Rupert era îmbrăcat cu un costum de culoare verde-închis şi cu o cămaşă roşie de mătase, de calitate.

— Îţi place? o întrebă el încântat. Croitorul l-a terminat abia luni şi trebuie să recunosc că ăsta este motivul pentru care nu te-am putu invita la o întâlnire chiar săptămâna trecută.

Afară îi aştepta un *Aston Martin,* din care muzica se auzea puternic prin difuzoarele aparatului stereo, iar căldura fusese dată la maximum.

Bella coborî geamul, cu discreţie, în timpul drumului. Nu voia să fie roşie ca racul la faţă chiar înainte să ajungă să se bucure de întâlnire.

Atunci când se opriră la un semafor, Rupert se întoarse spre ea cu zâmbetul pe buze.

— N-ar fi trebuit să mă laşi atât de multă vreme să aştept să te văd, îi zise cu reproş. Numai la gândul că urmam să te întâlnesc azi, le-am făcut viaţa un iad celor din jur.

Deşi era o seară de premieră şi publicul era format numai din figuri simandicoase, iar bijuteriile scânteiau în noapte, toată lumea se întorcea să privească după ei.

Rupert părea să cunoască o mulţime de oameni, dar se mulţumi să-i salute doar din cap, fără să se oprească să stea la palavre cu ei.

Cortina se ridicase de vreo cinci minute, când Bella ajunse la concluzia că Wagner nu era pentru

ea. Prea erau mulţi indivizi pe scenă, atât bărbaţi, cât şi femei, foarte corpolenţi, care urlau cât îi ţineau plămânii. Aruncă o privire spre program şi constată cu groază că trebuia să stea să îndure încă alte trei acte.

În cele din urmă izbuti să suporte cu stoicism primul act. I se părea extrem de ciudat să se afle de cealaltă parte a cortinei.

— E totul în regulă? Te distrezi? o întrebă Rupert după ce reveni alături de ea în timpul pauzei, aducând cu sine şi câte un pahar cu băutură.

— Mda, e grozav! minţi ea cu entuziasm.

Rupert o privea însă cu îndoială.

— Ei bine, eu unul nu prea ştiu ce să spun. Din punctul meu de vedere, indivizii de pe scenă fac o hărmălaie cumplită. Să-mi spui imediat când te plictiseşti ca să o ştergem naibii de aici.

Două femei de pe locurile din faţă, cu diademe impozante pe cap, se întoarseră să-l privească îngrozite.

În timpul celui de-al doilea act, Rupert îşi pierdu răbdarea şi chiui atunci când pe scenă apăru Brunhilda.

— Arată exact ca maică-mea, îi şopti zgomotos Bellei, care nu se mai putu abţine şi începu să râdă.

Femeia grasă care stătea chiar în faţa lor se întoarse şi îi şâşâi zgomotos. Umerii lui Rupert se

zguduiau din pricina hohotelor de râs, îndelung reţinute. Bella privea fix înainte, dar nu reuşea să-şi stăpânească chicotitul isteric.

— Auzi, îi zise Rupert câteva clipe mai târziu, n-ai vrea să plecăm?

— Dar nu putem, îi răspunse Bella îngrozită, nu în mijlocul unui act.

— Nu aveţi de gând să tăceţi, şuieră la ei femeia cea grasă.

— Soţia mea simte că leşină, răspunse Rupert şi, prinzând-o pe Bella de mână, o trase după el spre culoarul dintre scaune, călcându-i pe nefericiţii de alături pe picioare.

Când ajunseră afară, se priviră unul pe celălalt şi izbucniră în râs.

— Nu-i aşa că-i cumplit? hohoti el. Am vrut să te impresionez şi să te duc la o premieră, dar se pare că am întrecut măsura.

Traversară Covent Garden printre resturile mucegăite de varză şi mere, iar el o luă de mână.

— Uite cum facem, o să-ţi ofer o cină plăcută, ca să mă răscumpăr pentru greşeala de adineauri.

În cele din urmă cinară în Soho, într-un restaurant extrem de costisitor, după părerea Bellei. Listele de meniuri erau îmbrăcate în catifea purpurie cu strasuri aurii, iar pe masă se aflau boluri pentru clătirea mâinilor, boluri pline de petale de trandafiri. Se aşezaseră amândoi pe un fel de banchetă de catifea în faţa unei mese, de

parcă s-ar fi aflat pe ultimul rând de scaune la cinema.

— Ce ai vrea să mănânci? o întrebă Rupert.

— Orice în afară de heringi.

El începu să râdă.

— De ce tocmai heringi?

Bella se cutremură fără voie.

— N-am mai mâncat heringi de când m-a forţat mama, pe când eram copil. La un moment dat am stat încuiată în sufragerie mai bine de douăsprezece ore.

Rupert părea îngrozit.

— Eu n-a trebuit să mănânc niciodată ceva ce nu mi-a plăcut.

— Îmi place restaurantul ăsta, rosti Bella.

— E unul dintre fieff-urile tatii, răspunse Rupert. Spune că este unul dintre puţinele locuri din Londra unde nu dai nas în nas cu toţi cunoscuţii.

— Rupert, scumpule! O femeie frumoasă, cu ochi violeţi şi mari, apăruse pe neaşteptate lângă masa lor.

— Lavinia, rosti el, ridicându-se s-o sărute. Cum a fost în Jamaica?

— Minunat. Nici nu ştiu de ce m-am mai întors acasă.

— O cunoşti pe Bella Parkinson?

— Nu. Îmi pare bine. O cercetă cu atenţie pe Bella. Desigur, am citit despre piesa în care joci,

parcă *Macbeth,* nu? Trebuie să vin să te văd. Îşi întoarse atenţia asupra lui Rupert şi rosti degajată:

— Ce mai face Lazlo?

— E la Buenos Aires.

Femeia se arătă deodată extrem de uşurată.

— De aceia nu m-a sunat. Şi când trebuie să se întoarcă?

— Cred că săptămâna viitoare.

— Ei bine, atunci transmite-i toată dragostea mea şi spune-i să mă sune înainte să se ducă tot bronzul.

După aceea plecă, îndreptându-se spre individul cu care venise şi care o aştepta tocmai în cealaltă parte a sălii.

— Este foarte frumoasă, oftă Bella, admirându-i picioarele elegante. Cine e?

— Una dintre tipesele lui Lazlo.

— Iar el cine e?

— Vărul meu, Lazlo. Rupert coborî puţin glasul. La un moment dat s-a plâns că patul ei e prea mic, aşa că tipa s-a dus imediat la *Harrod's* şi a cumpărat unul de trei ori mai mare.

— Cred că e nebună după el. Spune-mi, e un tip atrăgător?

— Se pare că asta-i ceea ce cred femeile. Eu îl cunosc prea bine. Lucrăm împreună.

— Ce anume?

— Afaceri bancare. Avem o bancă în City. Dar

majoritatea afacerilor sunt legate de America de Sud. Tata este preşedintele, dar Lazlo e cel care le conduce.

— Mda, şi tu arăţi ca un latin.

— Tata este sud-american. Însă mama este englezoaică pursânge. Ghinionul naibii este că se întoarce vinerea viitoare. Eu unul încă mai sper să-i deturneze careva avionul. Îmi tot trimite cărţi poştale prin care-mi cere să nu uit să le dau apă la ghizi.

Bella chicoti înveselită.

— Cui?

— Ghizii, adică câinii care-i ghidează pe orbi au devenit un alt punct de interes pentru ea alături de orbi, surzi şi înfometaţi, plus alte comitete de caritate în care s-a putut infiltra. Deşi, în inima ei nu există pic de caritate. Îşi petrece viaţa stând ca preşedintă în diverse comitete şi îl chinuie pe bietul meu tată. Rupert se întoarse ca s-o privească mai bine pe Bella. Cum erau părinţii tăi?

Bella simţi cum i se umezeau palmele.

— Tata era bibliotecar, răspunse repede. Dar a murit când eu eram foarte mică, aşa că mama a trebuit să se angajeze ca profesoară la o şcoală, ca să mă poată întreţine. Am fost mereu cumplit de sărace.

Sărace, dar respectabile. Spusese aceleaşi minciuni atât de des, încât aproape că ajunsese să

le creadă şi ea. În acel moment sosi şi primul fel, fructe de mare şi un bol respectabil cu maioneză. Bella gemu pofticioasă.

Ceva mai târziu, când devorase aproape jumătate din porţia din faţă, îşi ridică privirea şi constată că Rupert se uita fix la ea, fără să se fi atins de mâncare.

— Bella?

— Da.

— Vrei să iei cina cu mine şi mâine?

— Desigur, răspunse ea aproape fără să se gândească.

Singurul lucru care ar fi putut să-i strice seara era gândul că reprezenta un mare eşec, că el avea să înceapă s-o cunoască mai bine şi va ajunge la concluzia că era plictisitoare.

Ajunseră în apartamentul ei pentru încă un pahar cu băutură, iar Bella trase draperiile de la ferestrele din salon ca să-i arate lui Rupert panorama. Jumătate din Londra strălucea ca o nestemată în faţa lor.

— Nu-i aşa că-i frumos! rosti Bella extaziată.

— Nici nu se compară cu tine. Doamne, cred că ai cel mai frumos păr din lume, rosti el, prinzându-i o şuviţă între degete. Exact ca Rapunzel.

— Cine?

— Prinţesa din turn, care şi-a lăsat părul să-i cadă pe fereastră pentru ca prinţul cel frumos să

urce şi s-o salveze. Nu se poate să nu fi citit povestea când erai copil.

Bella clipi îndurerată.

— Mama nu era de acord cu basmele.

Rupert se încruntă şi o trase în braţe.

— Cu cât aud mai multe despre copilăria ta, cu atât îmi place mai puţin, îi zise.

O sărută cu duritate. După un minut o trase pe canapea şi începu să se chinuie să-i desfacă fermoarul de la rochie.

— Nu, rosti ea, încordându-se.

— De ce nu? murmură el în părul ei. Te doresc enorm de mult.

Bella oftă şi apoi izbucni în lacrimi. Una dintre cele mai mari calităţi actoriceşti pe care le avea era plânsul la comandă.

Era destul să se gândească la câinii părăsiţi la ecarisaj, care-şi aşteptau în van stăpânii să vină să-i salveze de la moarte şi lacrimile începeau să-i şiroiască pe obraji.

— Of, te rog, nu, suspină ea.

Rupert se lăsă în genunchi alături de ea.

— Draga mea, îmi pare aşa de rău. Te rog, nu plânge. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc în halul ăsta. M-am purtat ca un porc.

Bella îl privi printre lacrimi.

— Asta înseamnă că n-o să mai vrei să te mai vezi cu mine, pentru că nu am fost de acord?

El clătină imediat din cap.

— Nici dacă aş vrea, tot n-aş putea. M-am înfundat prea tare.

După plecarea lui, Bella se studie în oglindă. Eşti o mare nemernică, Bella, îşi zise. Doamne, în ce rahat ai mai intrat acum?

Îşi dorea nespus de mult ca bărbaţii s-o dorească, dar; în clipa în care ei voiau o relaţie serioasă, ea îi alunga, speriată ca nu cumva să afle vreunul adevărul.

Capitolul 3

Rupert a sosit în seara următoare cu braţele încărcate de cadouri.

— Am ajuns la concluzia că nu ai avut o copilărie aşa cum trebuia, aşa că o vom reedita acum, îi zise el.

În pachete Bella descoperi un ursuleţ de pluş imens, o păpuşă olandeză, un caleidoscop, un set de ceai minuscul şi *„Vântul printre sălcii”.*

Bella simţi cum o podidea plânsul.

— Vai de mine, dragule, dar n-ar fi trebuit să-ţi fi cheltuit toţi banii pe mine.

Rupert îi prinse faţa în mâini.

— Iubito, ascultă. Este un singur lucru care trebuie să-ţi intre bine în cap: există o mulţime de dezavantaje atunci când eşti un Henriques, dar în niciun caz nu ne putem plânge de lipsa de

gologani. Rupert întinse mâinile în faţă, într-un gest grăitor. Pentru că gologani avem berechet. Tata valorează o afurisită de avere şi, de când Lazlo a pus o bombă sub bancă, suntem încă şi mai preţioşi. Eu am un venit particular care trece binişor de 25.000 de lire.

Bella rămase cu gura căscată.

— Asta este ceea ce-mi place la tine, Bella. Oricine altcineva ar fi ştiut de milioanele noastre. Niciodată în viaţa mea nu mi-am făcut griji din pricina banilor şi luna trecută, când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am moştenit…

— Douăzeci şi unu? se repezi Bella. Mi-ai spus că ai douăzeci şi şapte.

El o privi ruşinat.

— Parcă aşa am spus, nu? Ştiam că nu ai mai fi fost interesată de mine dacă ai fi ştiut cât de tânăr sunt.

— Dar eu am douăzeci şi trei, se văită Bella. Sunt o corupătoare de minori.

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva, îi zise el, îmbrăţişând-o. Şi, oricum, mie-mi plac la nebunie femeile mai în vârstă.

Din acel moment au fost practic inseparabili, văzându-se în fiecare seară, făcând turul restaurantelor elegante şi făcând lumea să discute pe seama lor.

Odată cu venirea primăverii, în vreme ce parcurile înverzeau, Bella descoperi că se simţea

din ce în ce mai ataşată de el.

Era un om agreabil, cu graţia sa lălâie şi cu maliţia care era întotdeauna îndreptată spre altcineva.

Dar avea şi toane acest băiat frumos, care avusese tot ceea ce-şi dorise în viaţă. Uneori chipul i se întuneca şi Bella îi simţea dorinţa pentru ea ca un vulcan gata să erupă pe sub suprafaţa aceea de calm.

Nopţile petrecute în oraş începuseră să-şi spună cuvântul asupra sănătăţii lui. Rupert pierduse câteva kilograme şi sub ochi avea cearcăne vineţii.

Într-o seară, tocmai stăteau împreună pe canapeaua din apartamentul ei, când el îi spuse:

— Nu te superi că nu te duc aproape niciodată la tot felul de petreceri şi evenimente?

Bella clătină din cap.

— Mie-mi plac petrecerile pentru doi oameni.

Rupert îi întoarse palma în sus şi, după ce o examină cu grijă, o întrebă:

— De ce nu ne căsătorim?

Bella se simţi cuprinsă de panică.

— Nu! rosti nervoasă. Cel puţin nu încă.

— Şi de ce nu?

— Provenim din medii diferite. Eu am fost întotdeauna o sărăntoacă şi tu un bogătaş. Familia ta m-ar urî. Eu nu am o familie de vază. Râse cu amărăciune. Eu când vorbesc despre trecut mă

refer de obicei la ziua de ieri.

— Astea-s prostii, se înfurie Rupert. Nu mai fi atât de snoabă. Eu te plac, şi asta-i ceea ce contează.

— Mda, şi eu te iubesc, rosti Bella, în vreme ce-şi netezea fusta.

— Faci ca totul să fie imposibil pentru mine, se amărî Rupert. Nu vrei să te măriţi şi nici nu vrei să te culci cu mine. Îmi ies din minţi, nu alta.

Se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe nervos, roşu la faţă, făcând-o pe Bella să dorească să poată râde isteric de spectacolul oferit de el.

— Ai pe altcineva, o acuză el deodată, oprindu-se în faţa ei.

— Cum aşa? Nu m-am mai întâlnit cu nimeni altcineva de mai bine de şase luni.

— Dar înainte de asta?

— Aventuri trecătoare.

El o prinse atât de tare de braţ, încât o făcu să tresară de durere.

— Cât de trecătoare? Nu te cred! Eşti pasională ca naiba pe sub suprafaţa asta calmă, Bella. E destul să te vadă cineva jucând Desdemona ca să-şi dea seama de treaba asta.

Bella se albi la faţă. Îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi se apropie de fereastră.

— Bine. A fost cineva atunci când aveam optsprezece ani. M-a sedus şi l-am iubit, dar el m-a părăsit în noaptea în care a murit mama.

Rupert nu părea deloc impresionat.

— Dar, draga mea, toată lumea îi iubeşte pe cei mai groaznici oameni la optsprezece ani. Dacă l-ai vedea acum, nu l-ai mai găsi deloc atrăgător.

În cele din urmă Bella acceptă să-i cunoască familia de ziua ei, adică în joia care urma.

Luni de dimineaţă, cu câteva zile înainte de aniversarea zilei ei, zăcea în pat şi visa la Rupert. Probabil că i-a venit greu să mă suporte în ultimele săptămâni, cugetă ea.

Traiul pe muchie de cuţit, gândindu-mă dacă să-i spun sau nu adevărul despre trecutul meu m-a făcut tare nervoasă.

„Te iubesc şi numai asta contează”, îi spusese el. Probabil că ar trebui să-i spun, îşi zise, dar voi putea suporta să-i văd neîncrederea şi dispreţul? Iar dacă nu-i spun, va afla oare vreodată? Nimeni nu aflase până acum. Îşi dădu seama că, pentru prima dată după ani de zile, începuse să se simtă în siguranţă şi fericită.

Se întrebă leneşă cu ce să se îmbrace, atunci când avea să-i întâlnească părinţii. Spera doar să nu se lase intimidată de ei.

Ar fi trebuit să-şi cumpere o rochie, dar deja se adunaseră cam multe facturi.

Luă ziarul şi-l deschise la rubrica de bârfe, ca să vadă dacă nu cumva ea şi cu Rupert fuseseră menţionaţi, apoi trecu mai departe la anunţurile personale.

Vile în sudul Franţei şi blănuri de nurcă în valoare de numai 3.000 de lire. Dacă mă mărit cu Rupert, se gândi ea, toate astea îmi vor fi la îndemână.

Atunci văzu anunţul tipărit cu litere mari, mărginit de un chenar negru şi se îngrozi.

„Mabel, unde eşti? Te-am căutat peste tot. Te aştept la bar, la Hilton, *la ora şapte. Stevie”.*

Deodată, inima îi porni nebuneşte la galop în vreme ce palmele îi erau transpirate şi reci.

Trebuia să fie o greşeală. O mulţime de oameni comunicau cu ajutorul unor astfel de anunţuri, începând cu bandele de criminali şi până la prietenii pierduţi. Era numai o coincidenţă. Nu trebuia să-şi mai facă atâtea griji.

Dar toată ziua nu se mai putu gândi la altceva.

A doua zi, când luă ziarul, se strădui să nu deschidă imediat la rubrica de anunţuri. Dar iată că era un altul, care aproape că ardea pagina ziarului.

„Mabel, unde eşti? De ce ai plecat din Nalesworth? Te rog vino la barul Hilton diseară, la ora 7. Steve”.

Doamne! gemu Bella îngrozită. Se simţi copleşită de un val de greaţă.

Miercuri, după o noapte nedormită, descoperi un alt mesaj în ziar.

„Mabel, unde eşti? Te-am aşteptat luni. Poate că nu poţi să ajungi la Londra. Trimite-mi o telegramă la Hilton. *Te voi aştepta. Steve”.*

Începu să transpire de frică. După toţi acei ani, Steve se afla iar la Londra, se înapoiase ca s-o ceară înapoi.

Singurul om care putea demola edificiul de minciuni şi falsitate care era de fapt Bella Parkinson.

Capitolul 4

În dimineaţa zilei sale de naştere, Bella se trezi din cauza razelor de soare care intrau pe fereastră. Pe moment, se întinse cu poftă, dar apoi simţi frica, imediat ce-şi aminti că Steve încerca să ia legătura cu ea.

Tresări violent, atunci când auzi soneria de la uşă, dar nu era decât poştaşul cu un teanc de scrisori şi cu un pachet pentru care trebuia să semneze. Ziarul aştepta pe preşul de la uşă.

Forţându-se să nu se uite la el, Bella desfăcu pachetul şi oftă încântată. Înăuntru strălucea un

şirag de perle.

Îl puse la gât şi alergă spre oglindă.

Chiar dacă avea faţa mânjită de rimel, ochii umflaţi de somn şi părul ciufulit, tot arăta minunat cu colierul la gât.

„Nu pot să-ţi mai spun decât că te iubesc”, îi scrisese Rupert.

Bella oftă fericită. Era ca şi cum cineva ar fi scos-o afară în frig şi apoi ar fi înfăşurat-o într-o blană de vizon.

Primise o mulţime de felicitări din partea colegilor de la teatru şi alte facturi.

Parcă în ultima vreme acele facturi afurisite se înmulţiseră şi mai mult.

Sună telefonul. Era Barney, impresarul ei.

— La mulţi ani, scumpo! Te simţi cumplit de bătrână?

— Da, răspunse Bella.

— Te invit la prânz săptămâna viitoare. Nu mai putem continua tot aşa, fără să ne întâlnim, îi zise Barney.

Bella începu să râdă. Barney o înveselea întotdeauna.

— Harry Backhaus e la Londra; vrea să formeze distribuţia pentru*, Anna Karenina î*i zise el cu accentul cockney nazal. Te-a văzut în piesă săptămâna trecută şi vrea să dai o probă în seara asta.

— Dar nu pot, să văită Bella. Nu în seara asta.

Mă întâlnesc cu familia lui Rupert.

— Ştiu, scumpo. De parcă m-ai fi lăsat să uit vreo clipă. Am aranjat să-l întâlneşti pe Harry înainte, la ora şase. Stă la *Hyde Park*. Întreabă de apartamentul lui la recepţie. Vezi că-i plac tipesele, aşa că fii tu însăţi. Ştii tu, sexy şi foarte rafinată. Şi vezi să nu care cumva să întârzii.

Bella era încântată. îl adora pe Harry Backhaus de ani de zile.

Începu să-şi cerceteze garderoba ca să-şi dea seama cu ce să se îmbrace, dar nu găsi nimic suficient de sexy.

Trebuia să iasă ca să-şi cumpere o altă rochie. Apoi trebuia să vină iar acasă ca să se schimbe în rochia neagră, midi, discretă, dar extrem de costisitoare, pe care şi-o luase special pentru întâlnirea cu părinţii lui Rupert.

Telefonul sună iar. De această dată era Rupert care voia să-i ureze la mulţi ani.

Ea îi mulţumi fericită pentru colier şi apoi îi zise şi despre proba pe care urma s-o dea.

— Nici nu ştiu cine mă sperie mai tare, Harry Backhaus sau părinţii tăi.

— Nu or să fie numai ei, îi zise Rupert. O să vină şi Gay, sora mea, împreună cu Teddy, logodnicul ei.

— Şi cum e acest Teddy?

— Este unul din brigada veselă din City. Dacă-i iei umbrela din mână se prăbuşeşte. Are o bărbie

care. Îi intră direct în guler. Gay era înainte aliata mea, dar acum nu mai discută decât despre cele mai bune materiale pentru draperii. Pun pariu că n-o să ghiceşti niciodată ce e cu ea.

— Ce anume?

— E gravidă.

— Doamne! Şi când a aflat?

— Mie mi-a spus abia ieri, drept pentru care va trebui să aibă un buchet mare la nuntă.

— Maică-ta nu s-a supărat?

— Nu ştie. Tata în schimb a fost foarte înţelegător. S-a plimbat prin salon şi i-a spus: „Nu contează, întotdeauna tragi câteva focuri şi înainte de 12 august, când începe sezonul de vânătoare”.

Bella începu să chicotească.

— Şi în afară de sora mea cea gravidă, continuă Rupert, vei ajunge să-l cunoşti şi pe strălucitul meu văr, Lazlo, şi va trebui să-mi promiţi că nu te vei îndrăgosti de el. Plus că o vei cunoaşte şi pe sora lui, Chrissie. Este tare dulce. Deci, vor fi şi tineri, aşa cum le spune mama, cu care să te distrezi, scumpo.

Dragul de Rupert, se gândi Bella în vreme ce punea receptorul în furcă. O iubea aşa de mult. Steve n-avea cum s-o mai rănească.

Degajată, luă ziarul. Probabil că-şi imaginase tot felul de grozăvii înainte.

Dar iată-l! Primul anunţ care-i atrase atenţia imediat ce a deschis la secţiunea respectivă.

„Mabel, unde eşti? De ce nu apari la Hilton? O să aştept din nou în seara asta. Steve”.

Simţi cum o cuprindea iarăşi frica, în timp ce soarele fericirii ei era acum acoperit de un nor negru, imens.

Îşi petrecu restul zilei într-o activitate frenetică, mergând la cumpărături şi la coafor. Orice, numai să nu se mai gândească la Steve.

Cheltui o avere pe farduri noi, cumpără o pereche de blugi imposibil de strâmţi şi o buză albă, numai franjuri, cu un decolteu până la talie.

Îşi aranjase părul în stilul acela neglijent, care dădea impresia că tocmai se ridicase din pat.

Ajunse la proba fixată cu douăzeci de minute întârziere.

Harry Backhaus se dovedi a fi un american cam subţirel şi anemic, care sugea mereu bomboane de mentă. Se ruinase efectiv, i se plânse imediat ce o văzu, când luase masa la cel mai bun restaurant din Londra.

— Deci vrei s-o joci pe Anna, nu? o întrebă.

— Mi-ar plăcea.

— Cunoşti cartea?

— O ador. Am citit-o de nenumărate ori.

— Deci ai deja tot felul de noţiuni preconcepute despre cum ar trebui jucat acest rol?

— Aş putea să renunţ la ele.

— Eu o văd pe Anna brunetă. Va trebui să-ţi

vopseşti părul. Şi va trebui să mai slăbeşti puţin. Unde mai pui că băiatul pe care l-am ales ca să-l joace pe Vronsky este cu vreo cinci centimetri mai scund decât tine.

După ce se mai uită câteva momente la ea, regizorul îi zise:

— Păstrăm legătura. Mulţumesc că ai venit.

Când ieşi ea, o brunetă mititică şi frumuşică foc de-abia aştepta să intre.

— Harry, dragule! A trecut o veşnicie de când nu ne-am mai văzut! o auzi Bella spunând, înainte ca uşa să se închidă în urma ei.

Bella aruncă o privire spre ceas. Era şapte fără douăzeci. Avea destul timp să meargă acasă şi să se schimbe înainte de cină. Dar nu se duse acasă. De cealaltă parte a străzii vedea *Hilton*-ul strălucind ca un far pe mare.

Apartamentul ei se afla în cealaltă direcţie, dar ea începu să se îndrepte spre *Hilton* de parcă ar fi fost vrăjită.

Eşti nebună, îşi spunea disperată. Te duci singură spre camera de tortură. În cinci minute vei distruge tot ce ai realizat în ultimii cinci ani.

Du-te şi bea ceva repede, îi zise o altă voce din interior, *vezi dacă este chiar Steve al tău şi apoi pleacă. Imediat ce-l vei vedea, vraja se va rupe.*

În faţa hotelului, ca să mai câştige ceva timp, se opri ca să cumpere nişte flori pentru mama lui Rupert.

Inima îi bătea ca un tam-tam. Palmele i se umeziră imediat ce intră pe uşa hotelului.

Barul era aglomerat. Oamenii se întorceau ca să se holbeze la ea. De ce nu se putea opri din tremurat? Un individ înalt şi blond, care semăna cu un porc, o măsura din ochi fără jenă. Dar nu se putea ca acela să fi fost Steve, nu?

— Bună, draga mea, îi zise un glas plăcut, cu accent american la ureche.

Bella tresări ca un cal nervos şi se întoarse. În acel moment i se uscă gura. În vreme ce privea în ochii cei mai albaştri şi mai parşivi din lume, stomacul i se strângea ca un nod.

— Scumpa mea, continuă el, prinzând-o de mâini. Ce bine-mi pare să te văd.

— Bună, Steve, croncăni ea.

— Ai reuşit. Chiar ai venit. Nici nu-mi vine să cred. Vino să stăm jos.

Bella simţea cum anii dispăreau. Parcă avea din nou optsprezece ani.

— Ar trebui să sărbătorim bând chestia aia galbenă şi acidulată despre care îţi spuneam mereu că se cheamă şampanie.

— Eu aş prefera un whisky, rosti Bella înţepată.

— Două porţii duble, îi zise Steve chelnerului.

Steve scoase la iveală un pachet de ţigări şi, atunci când o aprinse pe a ei, degetele li se atinseră.

— Of, dulceaţa mea, îi zise el. Ce frumoasă te-ai făcut! Uită-te bine la mine.

Făcând un mare efort, Bella îşi ridică privirea spre el. Ce nebună fusese când crezuse că scăpase cu totul de el.

Acum arăta parcă şi mai bine, mai matur. Pierduse acea imagine de băiat de aur.

Avea acum riduri interesante la colţurile ochilor, iar părul blond şi des era lăsat pe frunte ca să acopere eventualele brazde ale vârstei.

Îşi coborî iar privirea.

— Te-am căutat peste tot, continuă el, după ce chelnerul le puse în faţă băuturile. Am scris de nenumărate ori la Nalesworth, dar cei de acolo mi-au trimis scrisorile înapoi spunând că ai dispărut ca o vulpe. M-am dus chiar eu până acolo ca să aflu dacă chiar nu ştia nimeni nimic despre tine. Să dau un anunţ la ziar mi s-a părut ultima speranţă. Cu ce te ocupi acum, eşti cumva manechin?

— Sunt actriţă, rosti ea cu mândrie.

Steve fluieră încântat.

— Se pare că ai ajuns cineva.

— Şi tocmai am dat o probă cu Harry Backhaus pentru rolul principal din noul lui film.

Las-o mai moale, îşi zise Bella.

La naiba, Steve. Nu văd cum aş putea să mă descurc mai departe fără tine.

— Draga mea, eşti o vedetă! Trebuie să vin să

te văd cum joci. Ce nume de scenă ţi-ai ales? Pun pariu că de acum nu mai eşti Mabel Figge, nu?

— Nu, rosti Bella gâtuită. Mi-am schimbat numele în… Bella Parkinson.

Atunci observă că el era îmbrăcat cu un costum elegant şi că avea butoni mari de aur la manşete.

— Văd că şi tu te-ai descurcat destul de bine, Steve.

El îi zâmbi mulţumit.

— N-am de ce să mă plâng. Am câteva cluburi în Buenos Aires. Unul dintre motivele pentru care am venit aici, în afară de faptul că doream să te găsesc, este descoperirea unui loc potrivit pentru o discotecă la Londra.

Îi făcu semn chelnerului.

— Să mai luăm un rând.

— Nu şi pentru mine, răspunse ea. Nu pot să mai stau.

Dar nu se urni din loc şi când sosiră băuturile, el ridică paharul spre ea.

— Pentru noi, scumpo.

— Nu se mai pune problema de „noi”! izbucni ea. Acum am pe altcineva.

— Poate vrei să spui că ai avut. Cine-i tipul?

Din nou tentaţia de a se lăuda se dovedi prea puternică.

— N-ai de unde să-l cunoşti. Numele lui este Rupert. Rupert Henriques.

Steve ridică mirat din sprâncene.

— Din familia de bancheri?

Bella încuviinţă din cap cu sfidare.

— Of, scumpa mea, văd că ai de gând să faci rost de toate bogăţiile pământului.

— Îl cunoşti?

— Am dat peste vărul lui, Lazlo, în Buenos Aires.

— Am impresia că-l cunoaşte toată lumea. Rupert îl adoră. Cum este acest văr al lui?

— Nemilos şi oarecum sinistru. Un amestec tare ciudat şi păcătos. E pe jumătate evreu, iar maică-sa e austriacă, cântăreaţă de operă. Cei din City nici nu mai ştiu ce să creadă despre el. Nu sunt deloc de acord cu părul lui lung şi cu colonia ciudată cu care se tot dă. Dar sunt gata să recunosc că individul face nişte afaceri uimitoare cu un tupeu ca nimeni altul. Are nervi de oţel şi ştie să cumpere, atunci când preţurile sunt mici. Unde mai pui că are şi nişte cai grozavi.

— De ce nu s-a căsătorit?

— Nu crede în căsătorie. Cred că s-a ars cam tare cu câţiva ani în urmă cu o femeie măritată. Dar oricum are parte de cele mai minunate femei.

După câteva momente de tăcere, Steve continuă:

— Dar parcă tu te-ai legat la cap cu Rupert, nu?

— Da, răspunse Bella repede.

— Şi atunci de ce ai mai venit azi aici?

— Am vrut să mă scap de o fantomă. Steve, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Ce idioţenie că mersese acolo. Trebuia neapărat să ajungă acasă, ca să se schimbe, ca după aceea să fugă să ia cina cu familia Henriques, numai că nu se putea urni din loc.

— Draga mea, îi zise Steve încet, ştiu că m-am purtat ca ultimul nemernic, pentru că am plecat tocmai când aveai cea mai mare nevoie de mine. Dar eram dator vândut. Dacă mai stăteam în Nalesworth încă o zi aş fi fost arestat.

— Dar cum rămâne cu toate celelalte fete, pe care le schimbai practic în fiecare seară? îl întrebă ea cu ostilitate.

— Eram prea tânăr ca să mă fi legat la cap. Dar de atunci am mai crescut, mai maturizat, de acum nu te-aş mai înşela, dacă la asta te gândeai.

Dar ea se gândea doar la faptul că avea alături trupul lui mare şi sexy, şi că îl dorea aşa cum nu mai dorise pe nimeni altcineva vreodată.

— Nu eşti bun pentru mine, Steve. Prefer să mă mărit cu un bărbat drăguţ şi statornic.

— Iar eu sunt numai drăguţ, oftă Steve. În zilele de acum trebuie să te specializezi de tânăr.

Steve se instală mai comod pe scaun şi începu să-şi frece un genunchi de piciorul ei, făcând-o să tresară de parcă ar fi fost electrocutată.

— Dar ce nervoasă eşti, observă el.

Ea râse nervoasă.

— De unde ai scos râsul ăsta?

— Ce fel de râs?

El o imită, iar Bella râse din nou din cauza nervilor.

— Mda, exact aşa.

— Nu te-ai schimbat absolut deloc, se înfurie ea. Întotdeauna ţi-a plăcut să mă scoţi din papuci.

— Şi vocea ţi *s-a* schimbat, constată el. Şcoala de dramă te-a scăpat de accentul ăla de Yorkshire.

Atunci când ea sări în picioare, el o prinse de braţe.

— Dă-mi drumul, rosti ea gâtuită.

— Haide, scumpo, nu are rost să te superi pe mine.

— Dă-mi drumul, rosti ea ceva mai tare.

— Vorbeşte mai încet, nu vezi că toată lumea se uită la noi? Haide! mai zise, trăgând-o la loc pe scaun. Chiar nu înţelegi? Am străbătut mii de mile numai ca să te iau înapoi. Eu sunt cel care ştie absolut totul despre tine, scumpa mea, pun pariu că nu i-ai povestit mezinului Henriques despre viaţa ta de mahala sau despre taică-tău, cum a stat frumos la puşcărie, nu?

— Taci! ţipă Bella, albă la faţă.

— Şi ăsta-i numai începutul, după cum ştii foarte bine. Acum termină-ţi băutura ca o fată cuminte şi eu pot să te las unde vrei tu. Dar începând de mâine să ştii că încep să te asaltez.

Nu-i las eu pe bogătanii ăia de Henriques să pună mâna pe tine. Draga mea, sunt sigur că nu vrei să te amesteci cu ei, sunt mult prea tari pentru una ca tine.

În vreme ce taxiul se îndrepta spre Cichester Terrace, Bella încercă disperată să-şi aranjeze părul şi machiajul.

— Încetează cu agitaţia asta, îi zise Steve.

— Dar nici măcar nu sunt îmbrăcată potrivit situaţiei, se plânse Bella. Mi-am şi luat o rochie neagră care m-a costat o avere.

— Eşti actriţă. Cred că toată familia Henriques ar fi teribil de dezamăgită dacă ai apărea la uşa lor îmbrăcată cum trebuie. Nu ai decât să le spui că Harry Backhaus te-a ţinut ore în şir şi că abia ai scăpat de acolo.

Treceau pe Old Bromton Road, pe lângă cireşii în floare.

— E primăvară, rosti Steve, luând-o în braţe. Nu simţi cum se ridică seva?

Pentru o clipă, Bella îi răspunse la sărut, conştientă numai de fericirea pe care o simţea în braţele lui.

— Nu pleca, îi şopti el.

— Nu, Steve. Pentru numele lui Dumnezeu! îl împinse cu violenţă şi se retrase într-un colţ, incapabilă să mai vorbească, în vreme ce taxiul intra pe Chichester Terrace.

El notă numărul ei de telefon pe un pachet de

ţigări.

— Vezi să nu-l pierzi, îi zise ea furioasă. Nu sunt trecută în cartea de telefon. Doamne, te-ai aşezat pe florile pe care trebuia să i le dau mamei lui Rupert.

Capitolul 5

Rămasă în drum, privind la taxiul care se îndepărta, Bella se simţi copleşită de dezolare.

Începu să alerge pe lângă casele aflate în spatele grădinilor pline de azalee şi trandafiri. Apoi se opri în faţa celei mai mari şi mai albe dintre toate. De o parte şi de alta a porţii o întâmpinară doi lei de piatră, care îşi arătau colţii într-un răget fioros, dar mut.

Uşa îi fu deschisă de o servitoare, dar, înainte ca aceasta să fi avut răgazul necesar să-i ia haina, Rupert năvăli în hol, alb la faţă şi speriat.

Doamne, cât de ridicol de tânăr şi de lipsit de experienţă pare în comparaţie cu Steve, cugetă surprinsă Bella.

— Draga mea! Ce s-a întâmplat? E deja trecut de ora nouă!

Bella nu se făcuse chiar degeaba actriţă. Deodată deveni imaginea disperării şi a stânjenelii.

— Îmi pare aşa de rău! Harry Backhaus m-a

pus să aştept o mie de ani şi apoi i-au trebuit parcă ceasuri în şir ca să fie satisfăcut de probă, ca să nu mai spun că a încercat să se dea la mine în cel mai urât mod. Ochii i se umplură de lacrimi. Am vrut să te sun, pe cuvânt că da, dar cum deja era aşa de târziu, m-am gândit că totuşi cel mai bine ar fi fost să vin direct aici. Nici măcar n-am mai avut vreme să merg acasă să mă schimb. Te rog, iartă-mă dacă poţi.

În orice clipă o să fiu trăsnită, îşi zise Bella cu amărăciune. Dar cel puţin Rupert părea convins.

— Biata de tine, îi zise alinător, prinzând-o de mâini. Nu contează. Hai înăuntru ca să cunoşti pe toată lumea.

Intrară într-o încăpere imensă, neprimitoare, care părea să fie o încrucişare între un muzeu şi o junglă, plină de mobilier aurit şi scaune elegante şi neconfortabile.

Pe un perete aproape deloc luminat erau atârnate tot felul de tablouri imense în rame grele, aurite. Peste tot se vedeau ghivece cu plante.

— Biata Bella a avut parte numai de necazuri, anunţă Rupert. Afurisitul ăla de regizor abia adineauri a lăsat-o să plece.

— Îmi pare nespus de rău, rosti şi Bella, oferind familiei cel mai frumos zâmbet al său. M-a lăsat să aştept o grămadă şi apoi…

— Te-am auzit de când erai pe hol, îi zise cu răceală o huidumă de femeie.

— Ea e mama mea, o prezentă Rupert.

Constance Henriques era înaltă, dar deloc subţire. Faţa ei, cu gura mare, cu colţurile lăsate în jos, şi cu ochii ieşiţi din orbite, o făcea să semene cu un cod congelat.

Glasul ei ar fi putut fi la fel de bine al unui general de armată, atât de răsunător şi de autoritar era.

— Îmi pare bine să vă cunosc, rosti Bella, în vreme ce se gândea că s-ar fi lipsit cu mare bucurie de această plăcere.

— Am crezut că i-ai spus domnişoarei Parkinson că noi avem obiceiul să ne îmbrăcăm în haine de seară când luăm cina, îi reproşă Constance lui Rupert.

Bella băuse însă prea mult whisky.

— Iar eu aproape că m-am despuiat, rosti, privind în jos spre cămaşa descheiată până la brâu. După aceea, aproape fără să vrea, adoptă accentul clasei aristocratice şi rosti în bătaie de joc: îmi pare îngrozitor de rău.

Urmară câteva momente de stânjeneală, dar apoi cineva râse cu poftă.

— El e tatăl meu, zise Rupert zâmbind încântat.

Charles Henriques fusese probabil un bărbat extrem de chipeş în tinereţe, dar de atunci trecuse multă vreme, iar el îşi pierduse aproape tot farmecul.

Faţa îi era vârstată de o reţea fină de vinişoare roşii, iar sub ochii mici, negri şi veseli, care se *târau* peste decolteul Bellei ca doi gândăcei, se vedeau cearcănele umflate.

— Îmi pare bine să te cunosc, îi zise el, ţinându-i mâna mai mult decât ar fi fost necesar. În ultimele săptămâni, Rupert ne-a vorbit numai despre tine.

Dar nici chiar el nu a ştiut cum să-ţi descrie cât mai bine frumuseţea.

Cum termină de vorbit, îi oferi Bellei un pahar mare cu băutură.

Sora lui Rupert, Gay, şi logodnicul acesteia, Teddy, erau exponenţii clasici ai aristocraţiei, pentru că de abia dacă-şi întrerupseră conversaţia preţ de câteva secunde cât s-o salute cu răceală.

Bella nu se putea abţine să nu se uite cu insistenţă la pântecul lui Gay.

Adevărul era că nu părea deloc gravidă, mai ales că Teddy nu părea capabil să conceapă nici măcar un şoarece.

— Ţi-am spus că sunt cu totul absorbiţi unul de celălalt, continuă Rupert, strângând-o de mână. Iar acum aş vrea s-o cunoşti pe verişoara Chrissie, sora lui Lazlo. Ea este îngerul meu păzitor.

Ar putea fi divină, dacă s-ar arăta ceva mai veselă, cugetă Bella.

Dar Chrissie părea să-şi fi ieşit cu totul din cea mai bună formă.

Ochii întunecaţi îi erau umflaţi, obrajii îi erau pătaţi şi se părea că se îngrăşase cam mult în ultima vreme, pentru că rochia cu care se îmbrăcase era mult prea strâmtă peste piept şi şolduri.

— Încântată de cunoştinţă, răspunse amabil Chrissie. Avea un glas plăcut, uşor răguşit, cu un slab accent străin. Ce cumplit trebuie să fie să dai o asemenea probă. Mie mi se pare treaba asta cu probele o adevărată tortură.

— Întotdeauna mă cuprinde o mare panică, admise Bella, dar sunt unii oameni care nu au niciun fel de probleme.

Chrissie începu să-i povestească despre o prietenă de-a ei care dorea să urce pe scenă, dar, deşi (jura îi zâmbea, Bella putea să-i citească în privire ura nestinsă.

Bella sorbi din pahar şi privi în jur. Deasupra şemineului era în mod sigur un *Matisse* şi lângă uşă se vedea un *Renoir.*

Între draperii se vedea un pătrat ceva mai deschis la culoare pe tapetul trandafiriu.

— Acolo atârnă de obicei un *Gainsborough,* rosti Constance urmărind privirea Bellei. Dar l-am împrumutat Academiei Regale. Oare ce-o găsi Lazlo atâta de vorbit? adăugă iritată spre Charles. Uite aşa o să ne ducă la sapă de lemn toate facturile astea telefonice.

— Stă de vorbă cu nişte arabi, răspunse

Rupert. Toată ziua a încercat să dea de ei.

— Ce grozav să aveţi o nuntă atât de curând, rosti Bella deodată.

Toată familia se întoarse s-o privească. Mai bine mi-aş ţine gura, îşi zise singură. Stilul meu de abordare nu pare să fie deloc pe placul lor.

— Azi e ziua ta, nu? câţi ani ai împlinit? o chestionă Constance Henriques cu gura plină de cartofi expandaţi.

— Douăzeci şi patru, răspunse Bella.

— Douăzeci şi patru? Oh, dar Rupert are numai douăzeci şi unu. N-am ştiut că eşti cu atâţia ani mai mare ca el.

— Iar tu tocmai ai trecut de cincizeci şi patru, dragă, îi zise cu umor Charles Henriques. Drept care cred că ar fi mai bine dacă n-am mai discuta atâta de vârsta fiecăruia.

Bella începu să chicotească deodată, ceea ce a fost, desigur, o mare greşeală din partea ei, pentru că draga de Constance se făcu roşie la faţă precum moţul unui curcan.

Din fericire, se auzi destul de bine receptorul care fusese trântit în furca telefonului.

— Cred că Lazlo a terminat de discutat, oftă Constance. Cel puţin acum o să putem mânca. Ştiu că degeaba le mai cer acum tinerilor să fie punctuali, dar nu-mi place deloc să-i las pe servitori să aştepte.

Bella roşi. Mama lui Rupert era o vacă. Slavă

Domnului că acum avea să li se alăture şi Lazlo. Dintre toţi membrii familiei Henriques, cu el avea să se înţeleagă probabil cel mai bine.

Şi-l imagina ca pe o versiune a lui Rupert, ceva mai vioaie şi mai amuzantă şi poate ceva mai drăguţă, cu acelaşi trup subţirel şi trăsături delicate. Dar, aşa cum se întâmplă adesea în astfel de cazuri, nici că s-ar fi putut înşela mai mult.

Bărbatul care veni în cameră era la fel de înalt şi de solid ca şi Steve.

Cu tenul său măsliniu, nasul coroiat, părul negru şi creţ, şi ochii întunecaţi era greu de spus dacă semăna mai mult cu un sud-american sau cu un evreu.

Cert e că nu avea obrajii bucălaţi ai unui evreu şi nici tandreţea latină a ochilor care erau la fel de opaci şi de negri precum asfaltul. Părea primejdios şi incredibil de dur.

Rupert îi sări înainte.

— Lazlo! A venit Bella. Vino s-o cunoşti.

Tresărind puţin din cauza mândriei evidente din glasul lui Rupert, Bella îi dărui lui Lazlo cel mai seducător zâmbet al său.

— Am auzit atâtea despre tine, îi zise, încât am deja impresia că te cunosc.

Pentru o secundă, în ochii lui apăru o scânteie de interes. Oricum, nu se grăbi, ci o măsură cu grijă din privire.

Apoi, cu un zâmbet care nu era tocmai

prietenos, îi zise:

— Te pot asigura că nu mă cunoşti. Îmi pare bine.

Apoi se întoarse spre Constance.

— Îmi pare rău c-a durat aşa de mult. Dar negocierea a ajuns într-o fază destul de delicată. Dacă o încheiem, atunci Charles o să aibă destui gologani pentru nunta lui Gay.

Constance nu părea nici pe departe îmbunată, dar, din fericire, în acel moment apăru o servitoare care anunţă că era gata cina.

Până atunci Bella băuse suficient whisky cât să poată naviga cu nepăsare prin orice situaţie, dar, atunci când se îndreptară spre sufragerie, se simţi copleşită de o asemenea spaimă, încât se văzu nevoită să se agaţe de masă ca să nu leşine.

Ce era cu mirosul acela oribil? apoi îşi dădu seama că mirosul provenea de la crini.

Un buchet uriaş era aşezat lângă coloana grecească aflată în cealaltă parte a încăperii şi un altul mai mic fusese aşezat chiar pe mijlocul mesei.

Bella îi privi îngrozită, amintindu-şi de coroanele de crini care îi umpluseră casa până la înmormântarea mamei ei, chiar imediat după ce o părăsise Steve.

Şi cât de bine semănaseră petalele lor ca de ceară cu pielea mamei ei, care zăcea moartă la etaj. Simţi cum i se îmbrobonea fruntea de

transpiraţie în vreme ce începu să tremure fără să se poată controla.

Când îşi ridică privirea, observă ca Lazlo se uita fix la ea. Intră imediat în defensivă şi se încruntă în direcţia lui, după care se blestemă singură, atunci când el îşi îndreptă atenţia în altă parte. Ar fi fost cu mult mai bine dacă i-ar fi zâmbit.

Se aşezară la masa care ar mai fi putut găzdui fără probleme cel puţin încă o duzină de oameni. Bella se afla între Charles şi Teddy.

Rupert era ascuns pe după vaza din mijlocul mesei. Una dintre servitoare aduse la masă ditamai găleata de argint plină cu caviar. Constance şi Gay discutau animate despre nuntă.

— Este. uimitor modul în care oamenii au început să se scotociască prin buzunare, rosti Gay. Am primit cecuri grase din partea celor mai neaşteptate cunoştinţe.

— Când m-am măritat eu, răspunse Constance, servindu-se cu o porţie imensă de caviar, toată aripa de vest a fost ocupată de cadouri. Uitasem cât de multe sunt de făcut. Adevărul e că mă simt extenuată. Toată după-amiaza am fost ocupată cu episcopul…

— Ce neplăcut pentru amândoi, comentă Lazlo cu gravitate.

Constance însă îl ignoră.

— Episcopul a fost de-a dreptul impresionat de

ceea ce am făcut până acum pentru orbi, continuă ea. Mai ales de numărul de câini noi antrenaţi ca ghizi de care am reuşit să facem rost.

Lazlo ridică paharul cu vin spre lumină, admirându-i culoarea aurie.

— Ar trebui să înfiinţezi o societate de oameni ghizi pentru câinii orbi, îi zise el.

— O cunoşti pe Baby Ifield? îi strigă Charles Bellei peste cei doi metri de mahon lustruit.

Bella clătină din cap.

— Ar fi trebuit s-o vezi în zilele ei de glorie. Tare frumoasă mai era. Obişnuiam să merg în culise ca s-o văd. Uneori mergeam împreună la club.

Constance strânse nemulţumită din buze.

— Pur şi simplu nu suport să discut despre prostiile pe care le face guvernul, rosti deodată, după care, preţ de o jumătate de oră nu mai vorbi şi despre altceva.

Tot ascultând-o, Bella descoperi că îi venea tot maţ greu să nu găsească ceva de criticat la adresa ei. În vreme ce spiritul critic devenea tot mai ascuţit, tactul şi bunul-simţ păreau să se tocească tot mai tare.

Constance schimbă vorba şi începu să discute despre Irlanda de Nord.

— Ce bine ar fi dacă s-ar reinstitui pedeapsa cu spânzurătoarea.

— Pentru ce? întrebă Bella, glasul ei bine

modulat, de actriţă, ajungând la urechile tuturor celor prezenţa la masă.

Constance o privea de parcă tocmai ar fi primit un răspuns din partea unui cartof.

— Pentru că aşa i-ar împiedica să mai arunce bombele acolo unde poftesc, răspunse înţepată Constance.

— Nici vorbă, protestă Bella. Nimic nu le place mai mult irlandezilor decât să se simtă martirizaţi. Spânzurătoarea nu ar face altceva decât să le intensifice campania.

Constance tocmai pregătea un răspuns zdrobitor, când interveni Lazlo:

— Ce mai face Jonathan?

— Necazuri, răspunse Constance cu multă amărăciune. Tinerii din ziua de azi au parte de prea multă libertate. Directorul mi-a scris chiar ieri că Jonathan a scris în capelă cu vopsea roşie „Moarte apartheid-ului”.

Lazlo şi Charles zâmbiră încântaţi, iar Rupert începu să râdă.

— Dar e minunat, zise Bella, care avea în faţă al patrulea pahar de băutură. Face ceva cu adevărat pozitiv.

Constance o privea pe Bella scandalizată.

— Ai fost vreodată în Africa de Sud?

— Nu, admise Bella.

— Aşa m-am gândit şi eu. Oamenii care habar nu au despre această ţară se grăbesc întotdeauna

să tragă concluzii pripite.

— Dar este destul să citeşti ziarele… se înfurie Bella de-a binelea.

— Am cumpărat mânza aia rotată despre care ţi-am povestit, Charles, o întrerupse Lazlo în mijlocul frazei.

Deodată, cei de la masă se animară. Bella avu impresia clară că în ceea ce privea caii, aceştia deveniseră o adevărată obsesie pentru familia Henriques.

Lumânările păreau nişte pumnale de lumină aşezate pe masă. Chrissie discuta animată cu Rupert. Bella privi cu atenţie expresia de adoraţie înscrisă pe chipul fetei.

Deci aşa bate vântul, cugetă ea. Nu e de mirare că mă urăşte.

Constance tocmai se plângea din cauza rezervei de vânat rămas prin păduri. Lazlo se scobea în dinţi.

Am fost o proastă că am venit aici, se gândi Bella cu amărăciune. Steve a avut dreptate, nu am ce căuta alături de aceşti oameni.

Când ieşiră din sufragerie ca să-i lase pe bărbaţi să fumeze şi să bea, Bella se simţea obosită şi deprimată.

Chrissie se aşează imediat la pianul din salon şi începu să cânte minunat o bucată de Beethoven.

Acum pare aproape frumoasă, îşi zise Bella, privind chipul ei luminat de veioza de pe pian.

Constance şi Gay îşi continuară discuţia despre nuntă, în vreme ce Constance cosea cu sârg la o broderie.

Rupert veni primul la ele în salon, îndreptându-se drept spre Bella.

— Te simţi bine, scumpo?

— Perfect, izbucni Bella. Dă-mi o ţigară. Era iritată, pentru că el n-o susţinuse deloc în timpul mesei.

— Îmi pare rău c-a durat atâta, se scuză el. Tata şi cu Lazlo au avut o discuţie destul de încinsă din cauza devalorizării.

Dar Lazlo nu părea deloc încins, atunci când îşi făcu apariţia în salon, câteva momente mai târziu, fumând un trabuc imens şi râzând cu poftă la o glumă spusă de Charles, chipul saturnian fiind luminat de strălucirea ochilor întunecaţi şi de albeaţa dinţilor minunaţi.

Ar trebui să râdă mai des, cugetă Bella, privindu-l cum se îndrepta spre pian.

— Te simţi bine, scumpo? o întrebă el cu tandreţe pe Chrissie, jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

— Sigur că da, îi răspunse fata.

— Bine. După ce-i zâmbi surioarei mai mici, Lazlo traversă încăperea şi veni să se aşeze alături de Bella.

E afemeiat, îşi zise Bella. Ar merita să încerc să-l seduc. Se aplecă uşor înainte ca să-l aţâţe cu

decolteul generos.

— Mai zilele trecute am întâlnit o prietenă de-a ta, îi zise el.

— Da, pe cine? îi aruncă o privire lungă, languroasă, care dispăru imediat ce-l auzi spunând:

— Angora Fairfax. Mi-a spus că aţi fost împreună la şcoala de dramă.

Bella o urâse întotdeauna pe Angora Fairfax. Fusese fetiţa răzgâiată a unor părinţi extrem de bogaţi, care se ducea la petreceri în fiecare seară şi dimineţile se plângea de oboseală.

Toţi ceilalţi colegi, cu excepţia Bellei, nu ştiuseră cum să se dea mai bine pe lângă ea. Angora, în schimb, fusese întotdeauna geloasă pe Bella din cauza talentului său.

— O cunosc oarecum, răspunse Bella. Cu ce se mai ocupă acum?

— Cred că joacă într-un serial de televiziune. Mi-a vorbit foarte mult despre tine.

— Sunt sigură, răspunse Bella cu răceală.

— Este extrem de atrăgătoare, rosti Lazlo privind cu atenţie în paharul de whisky. Ştie să joace bine?

Bella încuviinţă din cap. Nu mai avea rost să înceapă s-o bârfească şi să fie rea.

— Am auzit că ai dat o probă în seara asta, continuă Lazlo.

Sistemul de avertizare al Bellei nu mergea

prea bine în momentul acela.

— Da.

— Şi regizorul s-a dat la tine. Ce neplăcut.

Motan sarcastic ce eşti, îi zise Bella în gând.

— Cine este?

— Harry Backhaus.

— Harry? se miră el. Nu-i prea seamănă. În fond de-abia s-a recăsătorit. Mâine luăm prânzul împreună. Lasă că-i fac eu morală.

Bella simţi cum o treceau fiori de groază.

— Nu, te rog să nu faci aşa ceva, îi zise prea repede. Probabil că s-a lăsat dus de val.

Lazlo continua să zâmbească cu amabilitate.

— Dar asta nu este deloc o scuză.

La ora unsprezece şi jumătate Bella se pregăti să plece acasă.

— Te conduc eu, se oferi Rupert.

— Mai bine o duc eu, interveni Lazlo. În fond, trec chiar pe lângă uşa ei.

— Dar nu e deloc în drumul tău, se revoltă Rupert.

— Aş prefera să rămâi aici ca să aştepţi următorul telefon din Arabia „Sordidă”, glumi Lazlo. De altfel, cunoşti foarte bine detaliile afacerii.

Măiculiţă, îşi zise Bella, văd că acum face pe şeful cu toată lumea. Îşi dori în clipa acea ca Rupert să i se împotrivească mai eficient. Dar Rupert deschise gura, o închise la loc şi încuviinţă

posac.

Înainte de plecare, Charles o sărută pe amândoi obrajii.

— Ne vedem la nuntă luna viitoare, dacă nu chiar mai devreme, îi zise.

Toată lumea înţepeni în clipa aceea.

— Auzi, Constance, i-ai dat cumva Bellei o invitaţie? adăugă cu un aer nevinovat.

— Am rămas fără invitaţii, răspunse Constance rece.

— Aiurea. Au mai rămas cel puţin o duzină în sertarul tău. Avem nevoie de puţină strălucire în bisericuţa aia.

Pe când se apropiau cu maşina de apartamentul Bellei, Lazlo rosti:

— Vreau să stau de vorbă cu tine. Mergem la mine sau la tine acasă?

— Sunt foarte obosită, izbucni Bella. Nu putem discuta chiar aici, acum?

— Nu, răspunse el. E ceva important.

— Foarte bine. Atunci o să mergem la mine.

În apartamentul ei era un adevărat haos, haine aruncate peste tot şi farfurii nespălate rămase de la micul dejun, care împânzeau bucătăria.

Bella trimise un sutien chiar sub canapea cu o lovitură inspirată de picior şi se duse în dormitor să-şi scoată haina. Văzu în oglindă în ce hal îi luceau ochii de la atâta băutură. Zău aşa, bluza

aceea era mult prea indecentă. Probabil că Lazlo avea să se dea la ea. Când reveni în salon îl găsi răsturnat pe un fotoliu, cu ursuleţul în braţe.

Are faţa unui cartofor, îşi zise Bella, dur, rece, cântăreşte cu grijă toate opţiunile.

— Rupert ţi l-a dat pe ăsta? o întrebă el.

Bella încuviinţă din cap.

— E un băiat tare bun, comentă Lazlo.

— Da, cred că da, răspunse Bella. Vrei ceva de băut?

Lazlo clătină din cap.

— Rupert n-a avut parte de o viaţă prea uşoară, continuă el. A fost foarte răsfăţat, dar n-a primit prea multă dragoste. Constance a fost întotdeauna prea ocupată de operele ei de binefacere, iar Charles prea preocupat de cluburi şi de fete. Ca atare, Rupert este destul de instabil. Are nevoie de cineva care să ştie cum să-l manevreze şi care să-l iubească foarte mult.

— Ha, ripostă Bella râzând. Habar n-am avut că poţi să fii atât de romantic.

Lazlo nu-i răspunse la zâmbet.

— Nu sunt. Pur şi simplu nu suport risipa.

Bella inspiră adânc.

— Ca atare nu vrei ca eu să mă mărit cu el, nu?

— Da, nu vreau.

— Pentru că nu fac parte din aceeaşi clasă socială?

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi crescut într-un şanţ! Dar vreau ca Rupert să se însoare cu cineva care să-l iubească cu adevărat.

— Cum ar fi surioara Chrissie, nu? Atunci aţi păstra toate milioanele în familie.

— N-o amesteca aici pe Chrissie.

— De ce nu? Ce te face să crezi că ea îl iubeşte pe Rupret mai mult decât mine?

— Pentru că ea nu ar fi venit cu o oră întârziere, ştiind că o va cunoaşte pe viitoarea soacră.

— Ţi-am spus că nu am putut să scap mai repede. Am fost blocată din cauză că am dat o probă.

— Şi nu te-ai mai obosit să te îmbraci cu ceva decent.

— Nu am mai avut timp să vin să mă schimb.

— Ca să nu mai punem la socoteală faptul că ai venit gata băută.

— Nu eram beată. Americanii au prostul obicei să servească numai băuturi foarte tari.

— Dar faptul că ai fost atât de nepoliticoasă, ca să nu spun mitocancă, cu mătuşa Constance de câte ori ţi s-a ivit ocazia.

— Dar a fost nesuferită, se înfurie şi mai tare Bella.

— Sunt de acord, răspunse el calm. Este o cotoroanţă greu de suportat. Dar dacă l-ai fi iubit pe Rupert, ai fi înghiţit orice din partea ei.

— Dar tu ce legătură ai cu treaba asta? întrebă Bella scoasă din sărite.

El continua să se joace cu urechile ursului de pluş, în timp ce ea îl privea ca hipnotizată.

— Nu spun decât că, începu el foarte calm, dacă l-ai fi iubit pe Rupert, atunci ai fi sosit la vreme, trează, îmbrăcată cum se cuvine, în loc să fi băut pahare mari cu whisky în barul de la *Hilton* în compania unuia dintre amanţii tăi.

Bella se făcu verde la faţă.

— D… despre ce tot vorbeşti acolo? se bâlbâi penibil. Am fost să dau o probă.

— Poate, ceva mai devreme, scumpo. Dar atunci când te-am văzut eu, erai atât de preocupată de frumosul tău desperado, încât n-ai mai apucat să observi că totuşi eram şi eu acolo, doar la câteva mese distanţă.

Bella se simţi atacată de groază şi de disperare. Lazlo o văzuse deci cu Steve. Oare cât de mult auzise din conversaţia lor?

— E actor, spuse repede. Noi… discutam despre o piesă la care repetiţiile vor începe săptămâna… viitoare.

— Iar voi v-aţi şi apucat să repetaţi toate scenele de dragoste, oftă Lazlo cu umor. Dacă te-ai uita la Rupert măcar cu a zecea parte din adoraţia aia cretină cu care-l priveai pe individul acela, atunci aş fi foarte încântat să te măriţi cu el.

Lazlo lăsă deoparte ursul cel mare de pluş,

după care scoase carnetul de cecuri din buzunar.

— Şi acum, rosti pe un ton de afaceri. Cât vrei? Dacă îţi dau să zicem… cinci miare, atunci îl laşi pe Rupert în pace?

Bella începu să râdă aproape fără să vrea.

— Niciodată nu am crezut că oamenii reali pot să spună asemenea lucruri! Nu, nu vreau niciun ban.

— Pentru că-l adori pe Rupert şi nu poţi să trăieşti fără el? o întrebă el veninos.

— Eu nu am spus absolut nimic despre dragoste, răspunse ea. Tu eşti cel care tot aduce vorba despre asta. Dar dacă tot vrei să ţi se vorbească pe şleau, îţi spun de pe acum, verde în faţă, că nu am de gând să rup relaţia cu el!

— Zece miare, supralicită Lazlo.

Urmară câteva momente de tăcere cât Bella rămase să privească pe fereastră. Ah, mamă-mamă, ce de lucruri aş putea face cu zece miare, se gândi ea. Oare banii ăştia sunt scutiţi de impozite? Dar cu glas tare spuse:

— Nu vreau afurisiţii tăi de bani. Va trebui să te gândeşti la altceva.

Lazlo băgă carnetul de cecuri în buzunar şi se ridică în picioare. Mărimea lui o făcu să dea înapoi.

— În cazul ăsta, dacă nu vrei să vezi care-ţi sunt interesele, va trebui să încerc şi alte metode…

— Nu ai cum să mă opreşti să mă mărit cu Rupert.

— Nu pot? şopti el ameninţător. Se pare că nu ştii care e deviza familiei noastre: „Zgârie un Henriques şi-ţi dai singur sângele”.

Cicatricea lungă devenise aproape albă pe pielea măslinie. Pe Bella o trecură toţi fiorii. Parcă ar fi un diavol, îşi spuse.

— Familia mea are multă influenţă, continuă el. Dacă nu eşti de acord să faci ca noi, atunci putem să-ţi îngreunăm foarte mult viaţa.

— Mă ameninţi? întrebă ea.

— Da. Şi în acelaşi timp te previn de pe acum că eu lupt murdar. Eşti sigură că nu vrei cecul ăla?

Bella îşi pierdu cumpătul.

— Ieşi! Ieşi! urlă la el. Luă de pe masă un bol de cristal albastru şi-l azvârli cu toată forţa spre el. Numai că Lazlo se feri, iar bolul se sparse cu zgomot de peretele din spatele lui. El râse mulţumit şi apoi plecă.

Bella începu să tremure după plecarea lui.

Doamne, nu, se gândi îngrozită. De ce naiba m-am pierdut cu firea? Ce nemernic înfumurat. Probabil că e totul doar o cacealma. Nu va face absolut nimic.

Dar… dar… cu atâta bănet şi putere la dispoziţie…

Se cutremură de frică. Poate că ar fi mai bine

dacă ar lua banii şi ar şterge-o de acolo cu Steve. Dar Steve nu era un om de încredere, nu se putea baza pe el. Şi apoi, desigur, trebuia să se mai gândească şi la bietul Rupert.

Deodată auzi soneria de la uşă şi tresări speriată. Din nou Lazlo? Steve? Inima i se zbătea înnebunită în piept. Oricine ar fi fost, se sprijinea de sonerie.

— Cine e? întrebă cuprinsă de teroare.

— Sunt eu, Rupert.

Deschise uşa şi, atunci când el intră în casă, Bella începu deodată să plângă amarnic.

— Draga mea! Gata, scumpo. Totul e bine acum. O trase alături de el pe canapea şi începu să-i mângâie părul. Sunt întotdeauna puţin cam sângeroşi la început. Ar fi trebuit să-i fi văzut ce i-au făcut lui Teddy. Ce e? Lazlo s-a purtat urât cu tine?

Bella dădu din cap. Nu intenţionase să-i sufle vreun cuvânt lui Rupert, dar deja se dăduse de gol.

— Mă urăşte, suspină ea. Mai mult decât toţi ceilalţi la un loc... Mi-a spus că nu vrea ca eu să mă mărit cu tine.

— Ca să vezi. Probabil că te place şi de asta s-a purtat ca un măgar. Nu contează, tata te place de nu mai poate.

Ce bine se simţea în braţele lui…

— Iar eu m-am purtat aşa de urât cu tine,

murmură Bella mai departe. Am ajuns prea târziu şi m-am contrat cu mama ta. Nici nu ştiu cum de mă mai suporţi alături.

Şi nu ştii nici măcar pe sfert care este adevărul, se gândi supărată.

— Nu am de ce să nu te suport, îi răspunse Rupert. Te iubesc de zece ori mai mult decât azi dimineaţă. Sunt gata să omor pe oricine are îndrăzneala să te mai jignească.

Bella se îndepărtă puţin ca să-l poată privi mai bine. Parcă avea un chip de arlechin, cu faţa palidă şi cu cearcănele întunecate sub ochi.

— Bella, scumpa mea, te rog, hai să ne căsătorim.

Fie pentru că dorea să-i facă în ciudă lui Lazlo, ori pentru că dorea să se ştie scăpată de Steve, sau poate pentru că era beată şi îşi dădea seama cât de mult o dorea Rupert, se pomeni deodată spunând „Da”.

Capitolul 6

Bella se trezi a doua zi de dimineaţă simţind cum îi exploda capul. Scene din seara precedentă continuau să-i tot apară în minte cu o acurateţe necruţătoare – proba dezastruoasă cu Harry Backhaus, întâlnirea cu Steve, dineul catastrofal de la familia Henriques.

Tocmai când ajunse la momentul în care aruncase cu bolul după Lazlo, se ridică în şezut şi gemu sonor.

Iisuse! se lăsase în cele din urmă ispitită să se logodească cu Rupert.

Dar nu-l iubea pe Rupert. Ea îl iubea pe Steve, iar şarpele acela de Lazlo Henriques o ştia prea bine şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o determine să se despartă de vărul lui.

Doamne, oftă în gând, trăgând pătura peste cap, în ce situaţie imposibilă se băgase singură!

Evenimentele care au urmat după aceea au lăsat-o practic fără suflare. Rupert insista să vadă zeci de case, o dusese să facă rondul tuturor cunoştinţelor şi o copleşise efectiv cu daruri, inclusiv un inel frumos în formă de inimă roz, care probabil c-o scosese din papuci pe maică-sa.

Bella se tot aşteptase să-l vadă pe Lazlo venind c-o falcă în cer şi una-n pământ, dar el nu făcu nicio mişcare, aşteptând probabil momentul potrivit.

Ceea ce o făcea şi mai nefericită era gândul că, deşi probabil Steve citise deja despre logodna ei – în fiecare ziar apăruseră tot felul de fotografii cu „Milionarul şi Actriţa” – nu făcuse nicio încercare să ia legătura cu ea.

Nici latura intimă cu Rupert nu mergea deloc bine. Acum, că se logodiseră, nu-l mai putuse refuza şi se văzuse nevoită să se culce cu el.

Rupert, care alergase atâta timp după ea, dorea acum să petreacă fiecare moment liber în pat, ca după aceea să caute disperat aprobarea ei.

— A fost bine, scumpo? Eşti sigură că a fost bine şi pentru tine?

— Da, sigur că da, îl liniştea ea, trăgându-i capul la piept şi mângâindu-i părul până când adormea, iar ea privea orbeşte în tavan, în timp ce trupul îi tresărea din cauza dorinţei nesatisfăcute şi a faptului că tânjea în continuare după Steve.

O săptămână mai târziu, după o reprezentaţie reuşită la teatru, Bella se aşează în faţa oglinzii din cabină în timp ce în urechi încă îi mai răsunau aplauzele şi ovaţiile. Jucase absolut superb.

Fusese inspirată în seara aceea.

Rupert trebuia să ia cina în City şi urma s-o întâlnească ceva mai târziu. Ceea ce însemna că avea puţină vreme doar pentru ea.

Chinul prin care trecea ca să-l convingă cât de de fericită era la gândul că urma să se mărite cu el o supunea unei încordări neobişnuite.

Posacă, se întinse după borcanul cu cremă, gata să-şi şteargă fardul de pe faţă. În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă nemulţumită.

Imediat însă inima aproape că-i sări din piept. În pragul uşii stătea chiar Steve, leneş, numai zâmbet, imposibil de blond şi de frumos.

— Cum de ai intrat aici? şopti ea.

— Portarul este un amic de-al meu. Steve închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Ei bine? adăugă încet.

— Ei bine, ce?

— Parcă ţi-am spus să nu cumva să te încurci cu Rupert Henriques.

— N-are nicio legătură cu tine! suspină ea. Şi oricum ştiu că nu-ţi pasă. Nici măcar nu m-ai sunet.

— Mi-am zis să te las să te perpeleşti pe jar o săptămână sau două, îi răspunse el.

Se apropie de ea şi-şi puse palma pe umărul ei gol. Ciudat, când Rupert o mângâia ore în şir nu se întâmpla nimic, iar doar o simplă atingere a lui Steve aproape că o electrocuta. Mâna cea caldă se mutase de pe umăr pe ceafă.

Apoi Steve începu să râdă.

— Ai fost o Desdemonă absolut fantastică, scumpo. Habar nu am avut că eşti aşa de talentată.

Bella se simţi inundată de un val de fericire.

— O! Chiar crezi?

— Da. M-ai dat peste cap, îi răspunse el, lăsându-şi capul în jos şi sărutând-o.

Bella îi răspunse cu entuziasm. Mâna lui tocmai se îndrepta spre partea din faţă a rochiei şi totul era pe cale să scape.de sub control, când, deodată, spre marea ei groază, auzi uşa deschizându-se cu zgomot şi un glas care spunea:

— Asta trebuie să fie cabina Bellei.

Rosie ca racul la faţă, făcu un salt dizgraţios de lângă Steve, deşi cam târziu. În pragul uşii se afla Lazlo Henriques şi mai vechea inamică a Bellei de la şcoală, Angora Fairfax.

— Bella, eşti ceva de groază, îi zise Angora cu un chicotit încântat. De-abia te-ai logodit cu Rupert şi deja ai început să-l înşeli cu bărbatul ăsta absolut superb. Îşi ridică ochii violeţi, imenşi, spre Steve. Cred că ar trebui să-i ceri să iasă cu tine afară, îi zise lui Lazlo.

— Rupert poate foarte bine să-şi poarte şi singur toate bătăliile, răspunse Lazlo amuzat. Bună, Bella. Ce mai faci?

Bella rămăsese fără grai. Dar Steve îi sări în apărare.

— Mai bine m-aş prezenta. Numele meu este Steve Benedict, zise zâmbind graţios.

— Iar eu sunt Angora Fairfax. Iar individul ăsta şiret de lângă mine este Lazlo Henriques, răspunse Angora.

Angora era la fel de frumoasă ca o pisică, incredibil de subţire, cu încheieturi fragile, păr negru, înfoiat, ochi aproape violeţi şi buze roşii, bosumflate, care nu se lipeau tocmai bine din cauza dinţilor uşor protuberanţi.

Angora era genul de fată care putea să impresioneze un bărbat chiar şi dacă îi cerea să o ajute să care „cutia de chibrituri”, după cum o

caracterizase unul dintre colegii de la Şcoala de dramă.

— Bella, dragă, continuă ea, zău că nu e cazul să mai roşeşti acum. Spectacolul a fost minunat. Ai fost atât de bună, deşi, după părerea mea, decorul din ultimul act a fost teribil. Vreau să spun că a trebuit să alergi ca un cal de la un capăt la altul al scenei. Lazlo a fost de-a dreptul oribil. Actele doi şi trei le-a dormit fără ruşine, deşi trebuie să recunosc că a avut o zi teribil de obositoare. În fond, aurul a scăzut la Bursă cu vreo jumătate de penny sau aşa ceva. Nu ai şi tu ceva de băut aici?

— Ba da, sigur că am, răspunse Bella, strângând din dinţi. Uitase de talentul Angorei de a o face să se simtă ca o idioată. Vedeţi că este o sticlă de whisky în dulap. Nu vrei să faci tu onorurile, Steve?

După ce Steve turnă patru porţii generoase de băutură, Lazlo ridică paharul spre Bella.

— Pentru tine şi Rupert, îi zise cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

— Da, pentru turturelele noastre, încuviinţă Angora. Cred că eşti ameţită de atâta fericire, Bella. Ce uşurare să ştii că te-ai aranjat şi că nu o să mai ajungi o fată bătrână, care o să trăiască în vreo mansardă înconjurată de pisici.

Se întoarse să-l privească pe Lazlo pe sub genele negre şi lungi.

— Lasă insinuările, Angora, îi zise el.

Angora chicoti.

— Scuze, m-am lăsat dusă de val. Harry Backhaus m-a ales pentru rolul principal din noul lui film.

— E grozav, o felicită Steve, oferindu-i cel mai frumos zâmbet al său. Cum de ai reuşit o asemenea minune?

— Am tras câteva sfori, scumpule. Lazlo m-a luat pe mine şi pe Harry la un prânz prelungit şi stropit din belşug cu băutură. Am înţeles că şi tu ai dat probă pentru rolul ăsta, nu-i aşa Bella, scumpo? Dar cum filmările încep peste două săptămâni, mi-am imaginat că n-ai fi vrut să te desparţi de Rupert atât de repede.

— Sigur că nu! răspunse Bella. Îi zâmbi lui Lazlo, simţind cum inima îi devenea tot mai neagră din cauza urii.

— Dar tu? continuă Angora, studiindu-l pe Steve. De unde a scos Bella ceva aşa de frumos ca tine?

— Buenos Aires, răspunse Steve. Se întoarse spre Lazlo. De fapt, noi doi ne-am mai întâlnit. Eu sunt proprietarul clubului *Amontillado.* Ai fost acolo o dată sau de două ori.

— Una dintre speluncile mele favorite, răspunse Lazlo. E aşa de întuneric acolo, încât nu ţin minte cu cine am fost.

— Este frumos acolo, în locurile acelea

exotice? se interesă Angora.

— Ca peste tot, răspunse Steve şi, râzând, umplu iar paharul lui Lazlo.

Bella începu să se frământe nervoasă.

Dacă Lazlo afla de la Steve care era trecutul ei adevărat, numai cerul ştia cum putea folosi acele informaţii.

Angora debita tot felul de platitudini cu privire la actorie. Steve şi Lazlo trecuseră deja la afaceri.

— Bani, bani, bani! strigă excedată Angora. Nu vă daţi seama că vă vreţi răul unul altuia?

Bella simţi un junghi de gelozie. În numai un sfert de ceas îl acceptaseră pe Steve fără rezerve, pe când ea rămăsese mai departe o intrusă.

Steve discuta acum cu Angora, folosindu-şi farmecul masculin la maximum şi zâmbind ca un nebun.

În cele din urmă, Angora se întinse.

— Lazlo, scumpule, dacă nu mănânc ceva o să leşin pe stradă.

— Atunci hai să mergem, îi zise Lazlo, strivind ţigara în scrumieră. De ce nu vii şi tu cu noi? îl invită el pe Steve.

— Dar nu aş fi în plus? răspunse el.

— Nici vorbă, îl contrazise Angora. Lazlo o să se topească într-o cabină telefonică şi cât ai zice peşte ţi-ai şi făcut rost de o parteneră. Mulţumesc pentru băutură, Bella. Ne vedem la nunta lui Gay. Lazlo s-a gândit ca a doua zi să mergem la ţară şi

de acolo la cursele de la Goodwood. Dacă-ţi plac caii, îi zise lui Steve, atunci ar fi bine să vii cu noi.

Imediat după aceea plecară, fără să-şi mai la rămas-bun, lăsând-o pe Bella să tremure de furie. În schimb, alături de ea, rămase rânjetul neplăcut al lui Lazlo, ca acela al pisicii din Cheshire.

În următoarele două zile găsi noi motive să fie furioasă pe el. Două piese de televiziune şi o reclamă pe care le considerase sigure îi scăpară printre degete.

Apoi a primit o scrisoare otrăvită de la managerul băncii, care se plângea de cheltuielile imense *ce* depăşiseră cu mult contul pe care-l avea acolo.

De asemenea, trebuia s-o joace pe Nina, din *Pescăruşul,* piesă produsă tot de *Britannia* şi la care se începeau repetiţiile săptămâna care urma, însă regizorul, Roger Field, trimisese după ea şi-i spusese că dorea să joace rolul Maşei, profesoara şleampătă şi frustrată.

Bella îşi pierdu cumpătul în acel moment.

— În spatele tuturor acestor nemernicii se ascunde Lazlo Henriques! uriaşe.

— Cine e ăsta? întrebase Roger, dar fără convingere. Eu iau astfel de decizii aici. Şi simt că ai fi mult mai bună în rolul Maşei.

Capitolul 7

Ca de obicei, Bella aşteptă până în ultima clipă ca să-şi cumpere ceva de îmbrăcat pentru nunta lui Gay. Ştia că nu ar fi trebuit să cumpere ceva.

Avea munţi de rochii aproape nepurtate şi, ţinând cont de prezenţa intransigentă a managerului de la bancă, ştia că nu mai avea destui bani în cont ca să-şi acopere şi această cheltuială.

Adevărul era că în ultima săptămână cheltuise bani de parcă nu ar mai fi existat un viitor, ca şi cum aşa şi-ar fi putut determina destinul, forţându-se să intre în necazuri financiare, astfel încât să nu mai existe altă salvare decât căsătoria cu Rupert.

— Oricum, trebuia neapărat să-şi cumpere o rochie nouă.

Ştia că Steve fusese şi el invitat la nuntă şi că în ultima vreme se văzuse cam des cu Angora, drept pentru care trebuia să-l uluiască arătând mai bine decât oricine altcineva.

Expediţia la cumpărături a fost un dezastru. Jumătate din magazine nu aveau decât vechituri rămase în stoc, iar tot ce probase până atunci o nemulţumise, mai ales că nu ştia cum avea să fie vremea. Părea să fie genul de zi noroasă dimineaţa şi frumoasă şi caldă după-amiaza.

— În toamna asta lâna o să se poarte în draci, îi zise vânzătoarea, care, după ce-i oferise o rochie

de lână, stătea acum în spatele ei şi i-o aranja, ca s-o facă să creadă că-i venea bine.

Bella tresări, atunci când se văzu în oglindă.

— Parcă sunt un şobolan tăvălit de pisică, oftă ea. Cred că am nevoie de o faţă nouă, nu de o rochie.

Pe la ora două, când ajunsese cu adevărat disperată, găsi o rochie de un verde-crud, fără mâneci, cu un decolteu adânc, cu fustă lungă şi strâmtă.

Era prima rochie oarecum sexy pe care o proba pe ziua aceea.

— Crezi că merge la o nuntă? întrebă cu disperare în glas.

— Sigur că da, îi răspunse vânzătoarea. În ziua de azi oamenii poartă numai ce le trece prin cap în orice ocazie.

Până când a reuşit să găsească o pălărie roz, cu boruri largi, şi pantofii potriviţi, deja nu mai avea timp la dispoziţie.

Când însă încercă rochia cea nouă cu pantofii şi cu pălăria în oglinda din apartamentul ei, îşi dădu seama că tot costumul nu se asorta sub nicio formă cu părul ei blond.

Mai avea la dispoziţie o oră şi jumătate până când trebuia să fie la biserică. Coaforul la care se ducea de obicei era închis după-amiaza.

Nu avea de ales, aşa că trebuia să încerce să-şi spele părul şi să-l vopsească singură în roşu,

dar, în grabă, uită să citească cu atenţie instrucţiunile care spuneau că şamponul nu trebuia folosit pe un păr care fusese deja vopsit.

Drept urmare, în loc să prindă o nuanță de un roşcat castaniu-închis, părul ei deveni portocaliu şi foarte zburlit.

Curând îşi dădu seama că toate fardurile pe care le avea acasă şi cu toată priceperea ei rezultatul avea să fie la fel de neplăcut. Pur şi simplu nu era în formă.

Pielea îi era parcă lipsită de viaţă, ochii păreau mai mici din cauza oboselii şi niciun fel de fard nu-i putea ascunde cearcănele de sub ei.

În plus, afară se făcuse frig. Vântul rece din est clătina ramurile platanilor din stradă.

Toate blazerele pe care le avea erau mult prea scurte pentru rochia cea nouă.

În cele din urmă, în lipsă de altceva mai bun, îl înfăşură pe Basil – blana de vulpe roşie – în jurul gâtului.

Aş avea nevoie de câţiva aliaţi ca să pot înfrunta toată gloata aia de snobi, îşi zise.

În faţa bisericii se şi adunase deja o mare de oameni care îi urmăreau pe cei care veneau.

Bella, care deja întârziase, ajunse la destinaţie în acelaşi timp cu maşina miresei şi în graba ei de a ajunge prima pe scările bisericii, se împiedică de prima treaptă.

— Ia te uită la ea, e deja beată, rosti cineva.

Lazlo o ajută să se ridice. Iritată, Bella constată nemulţumită că în costumul acela elegant, de culoare alb şi negru, arăta absolut minunat.

El îi privi părul şi oftă zgomotos, apoi braţele goale şi murmură amuzat:

— O să îngheţi naibii de tot în biserică.

Ea ar fi dorit să se strecoare neobservată într-o strană din spate, dar Lazlo o prinse de braţ şi, necruţător, o conduse până în rândul al doilea.

— De acum eşti un membru al familiei, îi zise el.

Rupert, superb în costumul elegant şi la fel de palid precum garoafa albă de la butonieră, încercă să se aşeze alături de ea, dar Lazlo îl opri.

— Nici vorbă, îi zise. Trebuie să stai în faţă ca să ai grijă de Constance. După aceea se aşează chiar la marginea stranei, alături de Bella.

Bella se îndepărtă repede de el şi se lovi de un bătrân libidinos, cu favoriţi lungi şi zbârliţi.

— Încă nu l-ai cunoscut pe unchiul Willy, nu-i aşa, Bella? îi zise Lazlo.

Alături de Rupert stătea un puşti solid şi simpatic, cu părul tuns castron. Probabil că este fratele lui, Jonathan, care a venit de la şcoală, îşi spuse Bella.

De cealaltă parte a culoarului stătea Teddy alături de cavalerul de onoare. Obrajii lui Teddy erau de un roşu-purpuriu în timp ce se trăgea

mereu de guler şi-şi netezea părul.

— Am alinat-o pe mama spunându-i că în niciun caz nu-şi pierde fiica, ci mai câştigă la afacerea asta şi un cretin pe deasupra, îi şopti Rupert. Bella râse. Oamenii din jur discutau în şoaptă unii cu alţii, făcând socoteala anilor în care nu se mai văzuseră.

Organistul începuse să cânte aceeaşi cantată de Bach pentru a treia oară! a rând. Bella, după ce privi cu grijă în jur, ajunse la concluzia că, evident, era îmbrăcată cu totul anapoda.

Toată lumea era îmbrăcată în rochii de mătase sau costume elegante. Competiţia era fantastică. Lazlo avusese dreptate.

În biserică era un frig amarnic. Pe braţe avea acum piele de găină. Unchiul Willy de alături se uita cu neruşinare la sânii ei. Iritată, numai ca să-i facă moşului în ciudă, Bella îşi aranjă blana în aşa fel, încât să-i acopere decolteul.

— Vezi că acum ţi se văd picioarele, îi şopti ironic Lazlo.

Bella preferă însă să nu-l bage în seamă, dar îşi dădu seama că rochia ei cu fusta petrecută şi care arăta atât de respectabilă, atunci când stătea în picioare, se desfăcuse cu totul, dezvăluindu-i coapsele şi o parte din chiloţii de dantelă cu *„Voi ce intraţi aici, abandonaţi orice speranţă”* scris cu litere mari în faţă şi pe care-i primise de la Rosie de ziua ei. Jenată, încercă să se acopere, dar nu

înainte ca Lazlo şi unchiul Willy să se fi chiorât bine la ea.

Îl omor, îşi zise Bella în sinea ei. Da, îl omor şi după aceea îi sparg dinţii.

O altă rudă bătrână veni să se aşeze în spatele lor, ca imediat după aceea să sară în sus şi să strige să se pregătească toată lumea că începea bombardamentul. Se stârni un oarecare foşnet de interes, atunci când îşi făcu apariţia Constance, care străbătu culoarul dintre strane ca un autobuz supraetajat acoperit cu o prelată, salutând graţios rudele şi prietenii.

— Ne-a spus că tocmai a descoperit rochia sac, îi şopti Rupert Bellei. După mine, o prelată ar fi mai potrivită, tot arată ca un camion de mare tonaj.

În cele din urmă, când Bella mai avea puţin şi devenea un stâlp de gheaţă, organistul începu să cânte marşul nupţial şi toată lumea se ridică în picioare.

Pe culoar îşi făcură apariţia Charles, care duhnea a coniac, având-o la braţ pe Gay, palidă la faţă, ţinând un buchet imens în faţă ca să ascundă orice fel de dovadă a sarcinii.

Mergeau foarte încet, pentru că la fiecare secundă capul ei zvâcnea în spate din cauza uneia dintre domnişoarele de onoare care o tot călca pe voal.

Cortegiul nupţial era încheiat de Chrissie,

îmbrăcată cu o rochie roşie şi având pe cap o coroniţă de boboci de trandafiri de aceeaşi nuanţă. În mod evident fusese la un salon de cosmetică şi cineva se ocupase cu grijă de machiajul ei.

Arăta superb, deşi părea extrem de supărată. În cele din urmă se opri chiar alături de Lazlo. Rupert se întoarse şi se strâmbă la ea, încercând s-o facă să râdă.

— Dragii mei… începu episcopul.

Bella se văzu nevoită să împartă cartea de rugăciuni cu Lazlo. Ţeapănă din cauza frigului şi a urii, Bella se uita în jos spre degetele lui lungi cu unghii frumos îngrijite şi încerca să nu se lase ameţită de colonia lui cu miros de mosc şi lavandă.

— În primul rând, rosti episcopul, căsătoria are drept scop procrearea copiilor.

— Poţi s-o mai spui o dată, murmură Rupert.

— În al doilea rând, ca un remediu împotriva păcatelor, pentru acei oameni care nu au puterea să se abţină de la plăcerile trupeşti.

— Sper că asculţi cu mare atenţie, îi zise Lazlo în şoaptă.

Bella însă nu-l asculta. Ea visa cu ochii deschişi că se afla în locul lui Gay, îmbrăcată într-o rochie albă şi lungă, cu părul tras pe spate ca să-i dezvăluie trăsăturile fine şi cu o talie imposibil de subţire, după un regim prenupţial, cu Steve alături, devastator de frumos, în timp ce-i zâmbea

cu mândrie şi-i punea pe deget verigheta de aur.

— … la bine şi la rău până când moartea ne va despărţi, repeta Teddy, cu glasul sugrumat, după episcop.

Dar oare Steve avea să rămână cu ea? Era el în stare să iubească şi să accepte pe cineva pentru mai multă vreme?

Dar oare ea va fi în stare să-l iubească şi să-l preţuiască pe Rupert aşa cum ar fi făcut-o Chrissie?

Bella aruncă o privire spre Chrissie şi o văzu uitându-se drept înainte, cu faţa scăldată de lacrimi. Doamne, ce încurcătură dată naibii, îşi zise Bella.

— Mi-e foarte rău, şopti una dintre domnişoarele de onoare.

În cele din urmă congregaţia se ridică să cânte un imn. Lazlo, alături de ea, cânta cu o voce de bas suficient de tare, încât să acopere jumătate din restul corului.

Exact genul de persoană care era gata să-şi facă rudele de râs cântând prea tare în biserică, se gândi ea cu ranchiună.

După terminarea imnului, se aşezară la loc pentru a asculta predica. Episcopul continua să bată câmpii despre fidelitate şi nevoia de stabilitate în acele vremuri în care căsătoriile se desfăceau cu atâta uşurinţă şi nepăsare.

Unchiul Willy începu să se frece de Bella. Ea

îşi dădu seama că nu se putea retrage, pentru că astfel ar fi trebuit să stea lipită de Lazlo.

Continuă să privească furioasă drept înainte. Zău aşa, ajunsese să cunoască aranjamentul floral foarte bine. Deodată, cu acea spontaneitate care-l caracteriza, Rupert se întoarse şi o prinse de mână.

Bella era conştientă de faptul că atât Lazlo, cât şi Chrissie îi priveau. Simţi cum roşea violent.

Constance începu să plângă fără jenă, în timp ce mirii se retrăgeau pentru o clipă în micul vestiar.

— Nu cred că plânge pentru că a pierdut-o pe Gay, cât pentru banii cheltuiţi pe nuntă, rosti Lazlo cu acreală.

Un tenor începu să cânte un alt imn solo.

Aşteptarea era interminabilă.

— Ai impresia că mirii s-au apucat acum să consume la repezeală căsătoria, comentă Rupert cu răutate. Mamă, ce aş vrea să fumez.

În cele din urmă mirii reapărură. Teddy era roşu tot la faţă de jenă, iar Gay zâmbea uşurată, privind la feţele prietenilor şi rudelor.

— Am auzit că eşti actriţă, îi zise unchiul Willy deodată. Ai jucat în vreun serial la BBC? Nu-mi scapă niciunul, aşa de mult îmi plac.

Vreme de câteva minute au fost nevoiţi să rămână fiecare la locul lui, pentru ca fotografii să le facă cât mai multe poze.

Imediat ce Bella izbuti să iasă din strană, Rupert o prinse de braţ.

— Cristoase, ce nebunie! Bună, mătuşă Vera. Să ştii că, atunci când o să ne căsătorim noi, eu n-am de gând să trec printr-un asemenea circ, scumpo. e Unchiule Bertie, ce mai faci? Mergem la primăria din Chelsea, semnăm actele şi de acolo direct la aeroport şi urcăm într-un avion spre ţările calde.

Bella se lipi ca o pisică de Rupert şi-i răspunse, privind ţintă la Lazlo:

— Sunt cu totul de acord. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mi-a săturat de logodnele lungi.

Recepţia care urmă se transformă într-un coşmar. Aceasta se Ţinea în grădina imensă a familiei Henriques, iar Bella nu se mai simţise niciodată mai singură şi mai nefericită.

Observase deja că în grădină se adunaseră oameni care mai de care mai ciudaţi. De la rudele snoabe ale lui Teddy, îmbrăcate numai în mătase, şi până la colegele de comitet ale lui Constance. Într-un colţ se vedea o mulţime de chiriaşi de pe proprietăţile tatălui lui Teddy, care stăteau stânjeniţi şi priveau uimiţi la acea adunare selectă.

Dar cel mai mare grup de invitaţi era cel format din prietenii de afaceri ai lui Charles şi Lazlo, membri ai comunităţii comerciale

internaţionale, foarte bogaţi cu toţii şi foarte sofisticaţi.

Deşi unii dintre aceştia veniseră la nuntă în blugi, aveau o asemenea siguranţă şi bogăţie în spate, încât ar fi fost acceptaţi şi dacă ar fi venit numai în chiloţi. Dintr-o privire putea vedea femei frumoase, care renunţaseră la hainele costisitoare de blană în favoarea rochilor de mătase şi care acum fumau ţigarete şi sorbeau pahar după pahar de şampanie, înconjurate de bărbaţi la fel de eleganţi ca şi ele.

Bella nu mai văzuse atâţia oameni care păreau să se cunoască între ei sau, în cazul în care nu se cunoşteau, aveau cel puţin un milion de alţi prieteni comuni.

Rupert făcea tot ce putea ca să aibă grijă de ea, dar era permanent înşfăcat de Constance, de Charles, dar mai ales de Lazlo şi trimis să se ocupe de altcineva sau să aibă grijă de servitori.

Bella încercă să strălucească, să fie amuzantă, dar, pentru că era aşa de nervoasă şi de nesigură, glasul îi era mult mai artificial şi mai afectat decât în mod normal.

Pentru că încerca cu atâta disperare să-şi ascundă nesiguranţa, părea falsă până-n vârful unghiilor şi proastă pe deasupra.

Rupert continua să încerce să o infiltreze în diverse grupuri, dar era ca şi cum ar fi încercat să scoată un cui cu o şurubelniţă. La cinci minute

după plecarea lui, ea era inevitabil lăsată deoparte.

Doamne, şi ce zgomotoşi erau! Jumătate din conversaţiile pe care le auzea erau purtate în limbi străine, fiind punctate de râsete şi semne de exclamare, mai ceva ca într-o piesă de teatru.

Nici măcar nu-şi putea permite să se îmbete, pentru că în seara aceea trebuia să joace iar rolul Desdemonei. De necaz, înfulecă la repezeală cinci ecleruri şi după aceea i se făcu rău.

Deodată, având impresia că cineva tocmai o ardea cu fierul roşu, îşi dădu seama că în spatele ei trebuia să fie Chrissie, cu ochi strălucitori de ură şi durere.

— Rozul îţi vine foarte bine, îi zise Bella nervoasă. Şi ce mult ai slăbit! Arăţi superb!

— Dar se pare că nu e destul, izbucni Chrissie, după care, întorcându-i spatele, dispăru în mulţime.

Bella îşi dădu seama că, decât să stea aşa de una singură, ar fi preferat să discute până şi cu unchiul Willy cel libidinos, dar acesta era prins fără putinţă de scăpare în cercul mătuşilor senile.

Unde naiba erau Steve şi Angora? se întrebă Bella. Îi era aproape imposibil să-i descopere într-o asemenea mulţime.

Cum nu mai putea rămâne la infinit sprijinită de coloana aceea, îşi luă avânt şi, ca o bărcuţă fragilă pe o mare furioasă, începu să străbată

gloata adunată în grădină. În cele din urmă izbuti s-o vadă pe Angora, cu o pălărie albastră pe cap şi un costum violet care-i scotea în evidenţă ochii mari.

Angora era înconjurată de bărbaţi, dar alături de ea era chiar Steve, care, într-un costum gri, foarte elegant, spunea glume cu duiumul, făcea de râs concurenţa şi părea să stăpânească perfect situaţia. Admiraţi-o, dar păstraţi distanţa, părea să le spună celorlalţi. Laolaltă, Angora şi Steve formau un cuplu de-a dreptul senzaţional.

Angora tocmai râdea la o glumă spusă de el, lăsându-şi capul pe spate, pentru ca toţi ceilalţi să-i poată admira mai bine gâtul alb, când, deodată, dădu cu ochii de Bella.

— Bella donna! Vino aici lângă noi.

Cum nu avea unde să se ducă, Bella se apropie de grupul lor.

— Draga mea, văd că te-ai făcut portocalie. Cât curaj din partea ta. Ai vreun rol nou de jucat sau ţi-ai bătut joc de părul tău de dragul vreunei reclame la supă?

Bărbaţii din jurul Angorei o priviră pe Bella fără nici cel mai mic interes.

— Cred că o cunoaşteţi cu toţii pe logodnica lui Rupert, nu? rosti Angora. Pe Steve deja îi cunoşti, iar aceştia sunt Timmie, Patrick şi… Doamne, nu mai ţin minte cum te cheamă.

Bella însă nu avea ochi decât pentru frumosul

Steve. Inima îi bătea cu putere.

— Da, îl cunosc pe Steve, răspunse ea. Mai degrabă aşa credeam. Ce mai faci?

— Fantastic, răspunse Steve, privind-o cu o expresie lipsită de interes, ca şi în trecut. Unde-i Rupert? S-a dus să scoată vreo altă mătuşă de la naftalină?

— Ce bine-mi pare că l-ai scos pe bietul vulpoi la plimbare, rosti Angora, mângâind blana de la gâtul Bellei. Bietul de el, cred că avea mare nevoie de o mică ieşire la aer. De ce nu încerci să-i dai nişte vitamine?

Toată lumea începu să râdă. De ce naiba nu sunt în stare să-i răspund cu aceeaşi monedă, se amărî şi mai tare Bella.

Din fericire, fu salvată de Charles, care abia se mai ţinea pe picioare.

— Bella, frumoasa mea, urlă la ea, sărutând-o zgomotos pe amândoi obrajii. Te-am căutat peste tot. La petrecerea asta ar trebui să avem pagere la noi să ne putem găsi. Mă întrebam dacă nu vrei să fii aşa de bună, încât să-i oferi câteva sfaturi unei nepoate. Vrea cu orice chip să ajungă" pe scenă şi atunci m-am gândit că tu, fiind o asemenea vedetă, ai putea să-i dai câteva sfaturi.

Bella observă cu satisfacţie expresia de nemulţumire apărută pe faţa Angorei. Era evident că îşi închipuia că ea ar fi trebuit consultată în astfel de cazuri.

— Cu mare plăcere, răspunse Bella şi, fără să-şi mai ia rămas-bun de la Steve, îl urmă pe Charles prin mulţime.

Nepoata care dorea să ajungă actriţă avea o faţă de cal flămând şi cam jumătate de florărie pe cap.

— Trebuie să fie uimitor să faci parte din compania *Britannia,* îi zise imediat ce o văzu. Dar bănuiesc că ai avut ceva relaţii, dacă ai ajuns acolo.

Nu, răspunse Bella, niciuna, dar se pare că am avut noroc cu duiumul. Ai ceva experienţă în domeniu?

— Nu. Am jucat doar rolul Julietei într-o piesă la şcoală. Toată lumea mi-a spus că am fost foarte bună.

Doamne! gemu Bella în gând.

— Ai încercat să intri la vreuna dintre şcolile de dramă?

— Nu. Dar poate că-mi dai tu o listă. Şi ai putea să mă prezinţi regizorului tău. Bănuiesc că este teribil de fermecător.

— Teribil, încuviinţă Bella.

Însă din acel moment mintea începu să-i cutreiere pe alte coclauri.

Nepoata cu faţă de cal continua să sporovăiască mai departe. Bella rostea la intervale regulate ceva de genul: „incredibil”, „fantastic” şi uneori şi „uimitor”. La un moment dat rosti

absentă:

— Cât de minunat!

Fata cu faţă de cal o privi sincer îngrozită.

— Cât de minunat, repetă Bella senină.

— Tocmai am spus că mama era la *Harrod's,* atunci când a explodat bomba aia săptămâna trecută, zise fata.

— Doamne, îmi pare tare rău, se scuză Bella la repezeală. Nu te-am auzit bine. Este un zgomot infernal aici.

În următorul moment, una dintre prietenele lui faţă-de-cal se apropie şi cele două fete începură să chiţăie fericite. Bella reuşi să scape, dar mai întâi o auzi pe faţă-de-cal spunându-i amicei:

— Aia e logodnica lui Rupert. Nu cred că e tocmai întreagă la minte.

Bella se retrase la adăpostul altei coloane şi înfulecă trei ecleruri în timp ce se uita cu răutate la mulţimea din faţa ei.

— Nu te mai arăta atât de dezgustată, îi zise un glas din spate. Tu vrei să te măriţi şi să faci parte din grupul lor.

Bella tresări nervoasă. Lângă ea se furişase nevăzut Lazlo.

— Nu sunt buni de nimic, ţipă ea. Ar trebui aruncaţi de pe o stâncă cu ajutorul furcilor.

Lazlo începu să râdă.

— Mă bucur că te distrezi aşa de bine.

Lângă ei apăru deodată o chelneriță.

— Ia-ţi şi o îngheţată, o invită el. În fond, copiilor ar trebui să le placă îngheţata, nu?

— Nu pot să sufăr îngheţata, strigă Bella la el din nou, tot aşa cum nu pot să te sufăr nici pe tine.

În clipa următoare lângă ei eşuă Teddy, cu o expresie disperată pe faţă.

— Bună, Bella, o salută el. Zău aşa, Lazlo, eu am crezut că femeile gravide vomită numai dimineaţa. Gay varsă şi sufletul din ea în baia de la etaj. Sunt sigur că draga de Constance şi-a dat seama deja că nu e tocmai ceva în regulă. Iar acum stă pe capul meu şi îmi face frecţie la creier să merg s-o caut pe Gay ca să tăiem tortul. E îngrozită că toată lumea o să bea prea mult.

— Bietul de tine, îi zise Lazlo râzând. Dar tu singur te-ai băgat în treaba asta deschis la şliţ.

— Asta este sigur, oftă Teddy. Chinu' naibii să ai rolul de mire. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu tine, pentru că toţi cred că de fapt ar trebui să stai de vorbă cu altcineva.

După plecarea lui, lângă ei apăru ca din pământ un individ spilcuit, cu păr roşcat şi pleoape grele.

— Lazlo!

— Henri, scumpule, cum îţi mai merg treburile?

— Destul de nasol. A trebuit să vând jumătate din cai plus pământul, dar cel puţin am reuşit să

păstrez terenul de vânătoare. Sper să vii să stai puţin cu noi de pe doişpe. Întinse paharul ca să-i fie umplut de un chelner în trecere. Aha, să nu uit, continuă el, unde-i fata aia… de cor cu care am auzit că s-a încurcat Rupert? Am auzit o mulţime de păreri şi toate se bat cap în cap. Mi se pare că bietul Charles este căzut în limbă după ea, dar lui i-au plăcut întotdeauna toate căzăturile. Restul familiei pare să creadă că e un dezastru total.

Bella se albise deja la faţă.

— N-ai decât să judeci şi singur, îl invită Lazlo. Ea este Bel la.

— Doamne! rosti roşcatul, deşi nu părea deloc jenat. Era normal să fac ditamai gafa. O privi pe Bella cu ochi de geambaş şi apoi rosti: Trebuie să recunosc că sunt înclinat să-i dau dreptate lui Charles. Dacă ai de gând să te măriţi cu Rupert, te vei lovi de opoziţie în toate părţile din cauza snobismului lor. Data viitoare o să fie rândul tău, Lazlo. Una dintre fetişcanele astea frumoase cu care te vezi va pune laba pe tine şi nu vei mai avea scăpare.

— Nu prea cred, se împăună Lazlo. Numai pentru că-mi place un galop bun nu înseamnă că trebuie musai să cumpăr şi iapa.

Roşcatul începu să necheze încântat.

— Ce nemernic cu sânge rece eşti. Trebuie să recunosc că aţi adunat ceva oameni de vază pe ziua de azi. Nu cumva cei doi de acolo sunt de

sânge nobil?

— Mătuşa Constance, îi răspunse Lazlo, ar fi gata să stoarcă sânge albastru de nobil şi dintr-o piatră. Cred că ar fi mai bine să mă duc să văd ce se întâmplă, ca să nu ne trezim tot aici şi la miezul nopţii.

Gay, verde la faţă, dar foarte calmă, reapăru ca să taie tortul. Rupert reuşi să apară alături de Bella.

— Doamne, ce nebunie! S-au întâmplat o mulţime de lucruri incredibile. Unchiul Willy tocmai şi-a arătat ce-a mai rămas din bărbăţia lui în faţa uneia dintre chiriaşele lui Teddy. Spune-mi, Lazlo a avut grijă de tine?

— Sunt sigură că nu i-ar plăcea tare mult să poată avea grijă de mine, murmură Bella.

Cineva bătu cu o linguriţă în masă. Din fericire, toasturile se dovediră a fi relativ scurte.

Apoi veni rândul lui Lazlo, care ridică paharul în sănătatea mirilor. Era exact genul de persoană care putea să aducă liniştea într-o încăpere doar dacă-şi dregea glasul.

— Îmi pare rău, continuă el răguşit şi cu un slab accent străin, că mulţi dintre voi au ratat cursele de la Goodwood. Apreciem sacrificiul vostru…

Apoi începu să citească rezultatele curselor. Toţi musafirii începură să se agite şi să discute animaţi.

— Foarte amuzant, rosti Rupert cu acreală.

Într-un colţ zăcea unchiul Willy, care era atât de beat, încât încerca să aprindă o ceapă verde cu bricheta, trăgând vârtos din ea şi părând extrem de nedumerit că nu o putea fuma.

— Lazlo începu să spună câteva glume înainte să ridice iar paharul în cinstea mirilor.

Toţi cei din jur ridicară în cinstea miresei paharele goale. Din cauza parcimoniei lui Constance, nu mai exista strop de băutură în casă.

După aceea se ridică şi Teddy.

Le spuse invitaţilor că avea inima în gură şi, cum dădaca lui îl învăţase că nu era frumos să vorbească cu gura plină, prefera să tacă. Toată lumea îl aplaudă zgomotos. Ce mi-ar plăcea să fiu şi eu la fel de degajată ca ei şi să-i distrez pe cei din jur, îşi zise Bella.

Apoi adăugă că dorea să le mulţumească lui Constance şi Charles pentru nuntă şi că toasta în cinstea frumoaselor domnişoare de onoare. După aceea vorbi puţin şi despre cavalerul de onoare şi întreaga adunare începu să se agite din nou.

Copiii începură să alerge care încotro printre picioarele adulţilor.

Bunicile se retrăseseră pe margini ca să-şi odihnească gleznele umflate.

Tinerii îşi continuară flirturile începute. Deodată se auzi o lovitură puternică în masă şi Bella se întoarse când auzi glasul lui Charles.

— Nu vă reţin atenţia decât o clipă, rosti el împleticit, în vreme ce ochii îi sticleau veseli.

— Beat criţă, ca de obicei, şopti cineva din spatele Bellei.

— Nu vă reţin decât un moment, repetă el. Vreau ca toată lumea să ştie cât de încântaţi suntem, eu şi Constance, că fiul nostru, Rupert, şi-a anunţat logodna cu o fată foarte frumoasă şi talentată.

— Charles, tună Constance, purpurie la faţă de furie.

— Ce mai, e cuc şi altă pasăre, rosti aceeaşi voce din spatele Bellei.

— Vreau să bem pentru Bella şi Rupert, rosti Charles. Ştiu că va fi un adaos valoros pentru familia noastră.

Jumătate din cei adunaţi acolo mormăiră la unison „pentru Bella şi Rupert”, dar Chrissie spuse deodată foarte tare:

— Nu este adevărat. Nu este deloc un adaos bun pentru noi. Este oribilă, absolut oribilă. Este cea mai mare târâtură care a trăit vreodată.

Asupra tuturor se pogorî o tăcere jenantă.

— Mai ţineţi fleanca, Chrissie, mârâi Rupert.

— Ce e? Ce se întâmplă aici? întreba toată lumea.

Lazlo ajunse alături de sora sa imediat.

— Haide, scumpo, cred că ajunge. Fugi sus, în dormitor.

— Nu înţelegi. Nimeni nu înţelege nimic, strigă Chrissie, după care, smulgându-se din strânsoarea lui Lazlo, fugi în casă.

Şi Bella se săturase. Reuşi să iasă în stradă, unde găsi un taxi.

Imediat după ce se urcă şi-i spuse şoferului unde voia să ajungă, apăru şi Rupert lângă geam.

— Bella, scumpo, aşteaptă te rog.

— Ba nu, şuieră ea furioasă. Mi-a ajuns de tine şi de afurisita ta de familie pe ziua de azi… Nu am de gând să mai stau pe aici ca să aveţi voi pe cine să insultaţi. Gata, îi zise şoferului, dă-i bătaie.

— Dar, dragă, insistă Rupert, pentru numele lui Dumnezeu, măcar lasă-mă să-ţi explic.

Atunci când taxiul se puse în mişcare, se întinse s-o prindă de mână, dar reuşi să înşface doar coada vulpii care se desprinse imediat.

Bella îşi scoase capul pe geam.

— O să te raportez la asociaţia pentru protecţia vulpilor, îi strigă furioasă.

Capitolul 8

Abia aştepta să ajungă la teatru ca să i se plângă lui Rosie Hassel. Când, în fine, ajunse, descoperi că Rose avea gripă şi că locul ei avea să fie luat de o dublură.

Biata fată însă era aproape bolnavă de nervi şi

Bella se văzu nevoită s-o îmbărbăteze.

Uite-mă la douăzeci şi patru de ani cum le încurajez pe tinerele talente şi am o blană de vulpe bearcă, se gândi Bella şi apoi începu să râdă isteric. Pe scenă fu incapabilă să se concentreze şi încurcă replicile.

Rupert o sună în timpul pauzei.

Avu nevoie de toată puterea sa de convingere ca să-i stoarcă o promisiune că avea să iasă cu el în seara aceea.

— Chrissie era deja beată, îi explică el. A urmat nu ştiu ce fel de regim şi de o săptămână n-a mai mâncat aşa cum trebuie, unde mai pui c-a făcut un soi de pasiune pentru mine. Când a ajuns în dormitor a şi leşinat. Mâine dimineaţă o să fie îngrozită din cauza a ceea ce a făcut.

— Deci, nu vin cu noi în seara asta?

— Nu prea cred, numai Angora, Steve, Lazlo şi una dintre gagicile lui.

— Artileria grea, rosti Bella.

Dar nu putu rezista ocaziei de a-l vedea din nou pe Steve.

În ultimul act se încurcă cu totul, iar Wesley Bartrington se văzu nevoit să ducă tot greul. La final aplauzele au fost furtunoase atât pentru el, cât şi pentru dublura lui Rosie.

— Vezi că te aşteaptă Roger, îi zise Wesley în şoaptă, în timp ce se înclinau în faţa publicului după ultima ridicare a cortinei.

— Doamne! gemu Bella. Atunci mai bine mă fac nevăzută.

Însă Roger veni după ea în cabină.

— Foarte bine, o lăudă pe dublură, zâmbindu-i cu bunătate. Ai jucat foarte bine. Acum ia du-te tu şi te schimbă în altă parte.

După plecarea ei, Roger închise uşa şi se sprijini de ea.

— Mare fiasco, nu crezi? îi zise înfuriat. Bănuiesc că te-ai trotilat la nuntă.

Bella clătină din cap.

— Nu suficient. Cred că ăsta a fost necazul.

— Ai fost ca naiba, nu crezi?

— Vreau să spun că iadul este ca un picnic în comparaţie cu ziua pe care am avut-o eu. Familiei Henriques nu-i plac intruşii şi, ca atare, îi persecută fără milă.

Bella îşi aprinse o ţigară, cuprinsă de un tremur pe care nu-l putea controla.

— Deci, au început să facă presiuni asupra ta, nu? Eşti sigură că merită să te măriţi cu băiatul ăsta?

— Nu începe şi tu, gemu Bella exasperată. Am crezut că eşti prietenul meu.

— Sunt şi te admir sincer. Ştiu că poţi să devii una dintre cele mai mari actriţe, dar nu şi dacă vei continua să joci atât de mizerabil ca în seara asta. Eşti într-o formă proastă, îngeraşule. Dacă te-aş atinge, cred că te-ai frânge. Şi arăţi oribil. Cine se

uită la tine nu poate să priceapă de ce naiba nu te părăseşte Othello pentru una care arată mai bine.

— Mulţumesc foarte mult, murmură Bella râzând.

— Aşa-i mai bine. Bine, mi se pare că o să ai parte de trei zile libere, nu? Atunci fă bine şi profită de ele ca să dormi aşa cum trebuie. Ce ai de gând să faci?

— O să petrec weekend-ul la casa de la ţară a familiei Henriques.

— Cred c-o să-ţi placă. E foarte frumoasă. Şi fiecare dormitor este dotat cu câte un servitor. Unde mai pui că ţinutul este superb.

— Dacă ar fi numai după mine, aş renunţa bucuroasă la experienţa asta, oftă Bella. Ştii foarte bine că nu-mi place să merg la ţară.

Abia după ce se dezbrăcă de costum îşi dădu seama că nu îşi adusese nimic de îmbrăcat. Nu putea să sufere rochia verde pe care şi-o cumpărase.

Singura alternativă era un tricou vechi cu o poză de-a lui Clark Gable în faţă şi o pereche şifonată de pantaloni pescăreşti, care, după ce zăcuseră în sertar câteva săptămâni, miroseau a ciuperci uscate.

Eh, cugetă ea, nu contează, oricum am bătut recordul la rubrica „îmbrăcăminte nepotrivită”, de ce să-l stric tocmai acum?

Era ora patru dimineaţa, iar noaptea parcă se

evaporase în jurul ei. Se mutaseră din discotecă în discotecă şi în cele din urmă ajunseseră în unul dintre cluburile preferate ale lui Rupert, unde se cânta jazz.

Chrissie plecase, spunând că avea o migrenă.

Nu poate să suporte să mă vadă pe mine alături de Rupert, îşi zise Bella cu amărăciune, iar Lazlo venise cu o spanioloaică superbă, cu păr negru şi lung împletit într-o coadă groasă, care-i atârna pe spatele bronzat.

Steve o ignorase pe Bella toată seara. Era ca şi cum între ei se ridicase un fel de paravan de sticlă. Nici măcar o dată nu o invitase la dans.

Deşi era moartă de oboseală, un fel de impuls masochist nu-i permitea să se scuze şi să se ducă acasă.

Pe urmă începură să danseze cu toţii, în timp ce Steve încă mai râdea cu Angora. Rupert, cu obrajii în flăcări şi cu părul ciufulit, continua să se lipească de ea şi să-i şoptească tot felul de cuvinte dulci la ureche. Lazlo o săruta pe creola cea frumoasă şi-i mângâia spatele, făcând-o să se arcuiască spre el şi să geamă, atrăgând astfel atenţia tuturor.

Nu mai pot să suport, cugetă Bella în agonie, după care desprinzându-se din braţele lui Rupert, fugi la toaleta, unde plânse pe săturate.

După câteva minute reuşi să se controleze şi să-şi studieze faţa în oglindă. Era palidă şi lipsită

de orice fel de strălucire. Se dădu cu puţin ruj în obraji, dar rezultatul era oribil.

Mai bine nu ai mai rânji atâta, îi zise în gând lui Clark Gabel, care-i zâmbea de pe tricou.

Când reveni la masă, constată că Rupert dansa cu spanioloaica. Lazlo fuma un trabuc.

Bella se aşeză cât putu mai departe de el şi rămase să privească cu ostilitate în paharul cu băutură.

— Nu cred că o să găseşti adevărul într-o duşcă de *Johnnie Walker,* îi zise el.

Razele venite de la o uşă deschisă luminară pentru o secundă cicatricea lungă şi albă de pe faţa lui.

În pofida ei, Bella îl întrebă curioasă:

— De unde ai căpătat cicatricea aia?

— În Buenos Aires. Un individ pe nume Miguel Rodriquez a scos cuţitul la mine.

— De ce?

— Credea că mă încurcasem cu nevastă-sa.

— Şi tu ce ai făcut?

— L-am omorât!

Bella se cutremură.

— Dar de ce?

— Pentru că altfel mă omora el pe mine şi eram… cum să spun… mă simţeam extrem de atras de soţia lui.

— Cred că a fost un scandal cumplit.

— Aşa e. Dar după aceea au avut loc şi alte

incidente, mai grave, iar oamenii au uitat de mine.

Ea începu să râdă în bătaie de joc, dar, din cauza nervilor, constată că nu se mai putea opri din hohotit.

— Treaba asta nu-ţi face niciun pustiu de bine, nu? îi zise el cu blândeţe.

— Mă simt excelent, răspunse ea ţâfnoasă.

El îi ridică o mână şi i-o examină cu grijă.

— Poate, dar unghiile roase nu denotă seninătate şi pace sufletească. Pădurile sunt adânci şi întunecate, şi prin ele mişună tigrii. Ar fi mult mai bine pentru tine dacă ai renunţa la Rupert.

— Peste cadavrul meu, şuieră ea, smucindu-şi mâna dintre palmele lui.

Apoi constată că inevitabilul se petrecuse. Steve şi cu Angora nu mai erau acolo.

Lazlo îi conduse pe Rupert şi pe Bella acasă. Cum capota fusese lăsată în jos şi noaptea era caldă, Bella lăsă capul pe spate ca să admire stelele şi să se convingă că viaţa nu se terminase.

Rupert încercă s-o strângă în braţe.

— Termină odată cu pipăitul, urlă la el isterizată.

Urmară câteva momente de tăcere încordată. Rupert se albise la faţă.

— Ia-o mai domol, scumpo, îi zise cu blândeţe.

— Iartă-mă, scumpule, rosti Bella spăsită, luându-l de mână.

Prin oglinda retrovizoare văzuse licărul de satisfacţie din ochii lui Lazlo.

Capitolul 9

Din cauza mahmurelii, niciunul dintre ei nu ajunse la proprietatea de la ţară a familiei Herinquies decât a doua zi după-amiaza. Cum toată lumea suferea de dureri de cap, s-a propus continuarea beţiei.

Angora – instigată probabil de Lazlo, a sugerat o şedinţă de spiritism. Toată lumea, cu excepţia Bellei, a aderat la propunere cu multă voie bună. Imediat s-a şi făcut rost de o masă lustruită şi de un pahar, şi s-au stins toate becurile, rămânând aprinse numai două veioze în colţurile camerei.

La început, paharul nu aduse niciun mesaj pentru nimeni, dar, după aceea, dăscăliţi de Chrissie, care le spuse că spiritele nu aveau să vină dacă nu se potoleau, începură să se concentreze.

Paharul rămase, nemişcat încă puţin, apoi prinse să se mişte arătând clar că Lazlo avea să plece într-o călătorie, ceea ce impresionă pe toată lumea, pentru că toţi ştiau că avea să plece a doua zi, pe seară, spre Zürich, cu afaceri, apoi paharul arătă că Angora avea să se îmbolnăvească de pojar.

Apoi descifrară numele de Mabel.

— Dar nu cunoaştem nicio Mabel, rosti Angora.

— Ba da, răspunse Steve. O cunoaştem pe Bella.

— Bella? se miră Rupert. Dar ea este de fapt Isabella.

— Ba nu. O cunosc de mai multă vreme decât tine şi numele ei nu este Bella. Pot să-ţi spun sigur că numele ei adevărat este Mabel Figge.

Bella se înroşi toată la faţă.

Angora se prăpădea de râs.

— Auzi, de fapt te cheamă Mabel Figge!

Chrissie zâmbea fericită.

— Mai termină cu tâmpeniile, Angora! izbucni Rupert. Hai să descifrăm mai departe mesajul pentru Bella.

Îşi aşezară cu toţii degetele pe pahar.

„D-u-te a-c-a-s-a”, silabisi paharul. Dar, prinzând parcă viaţă, paharul începu să se mişte în viteză, silabisind mai departe: *„t-â-r-f-a i-n-t-e-r-e-s-a-t-a şi l-a-c-o-m-a”.*

În încăpere se făcu deodată linişte.

Apoi Bella ţipă:

— Cineva împinge paharul!

— Dragă, protestă Rupert, e numai un joc.

— Mai bine ţi-ai ţine gura! strigă la el şi, sărind în picioare, îşi răsturnă poşeta aflată pe marginea mesei. Totul căzu pe podea, iar oglinda

se sparse. Sper să aveţi parte de şapte sute de ani de ghinion! urlă la ei.

Suspină zgomotos şi fugi la etaj, unde se încuie în dormitor. Se aruncă în pat şi începu să plângă destul de tare, încât s-o poată auzi toată lumea.

Ceva mai târziu, Rupert urcă la etaj şi bătu în uşă până când îi dădu drumul în cameră.

— Cred că ai exagerat, îi reproşă el. Cei de jos n-au făcut decât să te necăjească puţin.

— A fost ca şi cum ar fi aruncat cu pietre într-un taur furios, se supără ea.

Rupert începu s-o sărute, după care urmă cearta obişnuită, pentru că el voia să facă dragoste cu ea. În cele din urmă Bella cedă.

— Mă rog, dă-i drumul dacă simţi că nu te mai poţi abţine, pentru că mie nu-mi mai pasă, îi zise obosită.

Rupert o privi uluit o clipă.

— Mulţumesc, îi zise cu răceală, dar eu nu accept niciodată nimic de pomană. După care ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Bella reuşi să adoarmă abia în zori şi puţin după aceea se trezi din nou cu o durere de cap cumplită.

Înnebunită de durere şi zicându-şi că nişte aspirine ar fi putut s-o ajute, se dădu jos din pat şi traversă pasajul scurt până la baia pe care o împărţea cu Angora.

În dulăpiorul de medicamente nu gas; nim un tei de pastile, ci numai săruri de baie şi colonie. Se urcă pe cântar Doamne. Începuse să se îngraşe Mai bine înceta cu mâncatul ăsta aiurea.

Coborî de pe cântar şi-i dădu cu cinci kilograme mai mult. Asta avea s-o scoată am minţi pe Angora care ţinea regim de câteva zile.

În drum spre propriul dormitor se opri în faţa camerei Angorei. Uşa fusese lăsată uşor întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru, simţind cum se îneca din cauza mirosului de lac de unghii, ţigări franţuzeşti şi parfum costisitor.

Dar după aceea îşi băgă unghiile în carnea palmelor când îşi dădu seama că nu dormea nimeni în pat. Mai mult ca sigur că Angora era cu Steve. Până în clipa aceea, Bella sperase cumva ca Steve să se fi ţinut după Angora numai ca s-o facă pe ea s-o rupă cu Rupert.

Acum însă îşi putea imagina foarte bine mâinile lui bronzate cum mângâiau trupul Angorei, iar pe ea o şi vedea cu capul pe pernă, gemând uşor şi zvârcolindu-se ca într-o criză de epilepsie, în timp ce Steve o purta spre extremele plăcerii. Apoi aveau să urmeze râsul, glumele cu caracter intim, fumatul în pat şi, în sfârşit, somnul unul în braţele celuilalt.

Se aşează pe pat şi începu să scâncească. Deja era îngrozitor de cald.

Se ridică, dădu deoparte draperiile şi ieşi pe

balcon.

Câmpurile erau albe de rouă şi o ceaţă deasă rămăsese deasupra lacului, la capătul pajiştii. Trandafirii albi, agăţători, aveau mici nuanţe de roz. Pe terenul de tenis păsările vânau viermi, iar în depărtare se auzea şuieratul trenului.

Frumuseţea acelei privelişti o făcu să se simtă şi mai deprimată. O boare de vânt îi mângâie picioarele goale şi-i zbârli părul de pe umeri.

Deodată auzi scrâşnetul unor roţi pe aleea de pietriş şi, când se aplecă peste balcon, văzu Mercedesul de culoare verde oprindu-se în faţa casei.

Din maşină coborî Lazlo. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, cu dungi roşii, şi cu o pereche de pantaloni închişi la culoare, iar în mână îşi ţinea haina şi cravata.

Bella se feri să fie văzută, dar, de după draperie, îl urmări mai departe cum se întindea şi inspira cu nesaţ aerul curat al dimineţii. Apoi îl văzu pornind fluierând peste pajiştea plină de rouă, spre grajduri.

În următorul moment auzi uşa de la intrare cum se deschidea şi apoi o văzu pe Angora, îmbrăcată numai cu o cămaşă de noapte, aproape transparentă, cum traversa în picioarele goale aleea şi cum fugea spre pajişte, după el. îl strigă încet. El îşi întoarse capul, îi zâmbi şi se apropie de ea.

Angora se purta ca şi cum de-abia ar fi aşteptat s-o ia în braţe. Preţ de un minut discutară în şoaptă, iar Bella aproape că se rostogoli peste balustrada balconului, încercând să audă ce vorbeau. Apoi îl văzu pe Lazlo cum lua o şuviţă de păr de pe fruntea Angorei şi cum i-o dădea pe după ureche. Ea părea să-l contrazică, însă el rămase neclintit, o bătu uşor pe obraz şi-i făcu semn cu capul în direcţia casei. Deşi se vedea bine că şovăia, Angora reveni fugind spre casă, dispărând pe uşa pe care o lăsase deschisă.

Bella ieşi în pasaj, dar constată cu uimire că Angora nu revenise în camera ei. Probabil că se dusese la Steve sau îl aştepta pe Lazlo la el în dormitor.

Capitolul 10

Ziua era caldă şi însorită. Bella zăcea pe un şezlong lângă piscină, încercând să-şi înveţe replicile. Era încă devreme, nici jumătatea dimineţii.

Pe pajişte, la umbra bătrânilor ulmi, vacile păşteau iarba verde şi grasă, iar pe peluză, la soare, cei doi câini aurii ai lui Lazlo se jucau fără griji.

Deşi ar fi fost greu de imaginat o privelişte mai senină, Bella se simţea bolnavă de teroare.

Pentru că dorise să-l evite pe Rupert, plecase cu noaptea în cap de acasă şi se dusese la farmacia din sat. Ştia că unul dintre numeroşii servitori ar fi putut să-i dea pastilele, dar dorise o scuză ca să plece din casă.

Chiar în momentul în care ieşise, unul dintre ghivecele de flori de la un balcon căzuse şi se zdrobise de pământ, ratând-o cu câţiva centimetri.

Grădinarul se scuzase de mii de ori, aşa cum se şi cuvenea.

Însă şi mai târziu, nu o dată, ci de două ori, în vreme ce străbătea drumeagul îngust de ţară, o maşină mare şi albastră trecuse pe lângă ea atât de aproape, încât ar fi lovit-o dacă n-ar fi sărit la vreme în şanţ.

Lazlo se ascunde în spatele acestor întâmplări, îşi zise întunecată la faţă. Dacă a fost în stare să se scape de Miguel Rodriquez care-i stătea în cale, de ce nu ar proceda la fel şi cu mine?

Încercă să se concentreze asupra replicilor din*, Pescăruşul".* Ea trebuia s-o joace pe Maşa, fata bătrână şi nesărată, care era iubită de profesor, dar care era îndrăgostită fără speranţă de fiul stăpânilor ei. Fiecare replică pe care o citea părea să se potrivească cu viaţa ei aşa cum era în acel moment:

Acum îmi jelesc viaţa, aşa sunt de nefericită… Nu banii contează, pentru că un om sărac poate să fie fericit… ce prostie, dragostea ta mă atinge, dar

nu ţi-o pot întoarce… Ajută-mă, ajută-mă sau voi face o prostie. Îmi voi bate joc de viaţa mea şi o voi distruge. Nu mai pot continua aşa… sunt disperată. Nimeni nu ştie cât de disperată sunt. îl iubesc pe Konstantin”.

Parcă ar fi citit despre situaţia ei cu Rupert şi Steve.

— Îmi voi bate joc de viaţa mea şi o voi distruge, şopti.

O umbră căzu deodată asupra scenariului.

Bella tresări violent înainte să-şi dea seama că era Steve. Era prima dată când rămăsese singură cu el din seara aceea, de la teatru.

Chiar şi în lumina orbitoare a soarelui părea la fel de bronzat.

Venise lângă piscină îmbrăcat cu un slip albastru şi pe nas cu o pereche de ochelari de soare negri, astfel că Bella nu-i mai putea citi expresia ochilor.

Ca întotdeauna, Bella simţea cum i se înmuiau genunchii de dorinţă.

— Ce mai faci, scumpo? îi zise el încet. Pot să discut puţin cu tine? o întrebă, aşezându-se alături de ea.

— Eu nu mai înţeleg ce fel de joc te-ai apucat să faci, izbucni ea.

— Despre ce joc vorbeşti, scumpo? Mai bine lămureşte-mă.

— Cum vine asta, într-o clipă îmi spui că vrei

s-o rup cu Rupert, pentru că eşti nebun după mine, ca după aceea să mă ignori complet. Şi să mă scoţi din minţi. Să le spui celorlalţi numele meu adevărat. Să te ţii pe faţă după Angora, numai ca să mă răneşti pe mine.

— Am făcut mai mult decât să mă fi ţinut după ea, îi răspunse el în timp ce-i fura o ţigară.

— O iubeşti?

— Eu nu înţeleg astfel de cuvinte cum e „dragostea”. Ele nici nu există în vocabularul meu. Dar trebuie să recunoşti şi tu că tipa este extrem de atrăgătoare. Să spunem mai bine că ne-am bucurat unul de altul.

— Poate că tu te-ai bucurat de ea, i-o întoarse Bella. Dar pe ea treaba asta nu a oprit-o să se strecoare pe pajişte ca să aibă o mică discuţie intimă cu Lazlo.

Pentru o secundă Steve rămase blocat.

— Dar tu de unde ştii?

— Nu am putut să dorm. Am ieşit pe balcon. Lazlo a venit acasă pe la ora şase, probabil după ce s-a bucurat de farmecele vreunei localnice. Zece secunde după aceea Angora a ieşit din casă. Mi se pare evident că-l aştepta. S-au certat puţin, iar el a convins-o să se întoarcă înăuntru.

Steve ridică nepăsător din umeri.

— Are tot dreptul la o pauză de reclame, dacă aşa doreşte. Oricum, programul în sine a fost destul de bun.

— Dar chiar nu-ţi dai seama, continuă Bella disperată, că sunt amândoi implicaţi în schema asta? Angora este pur şi simplu manipulată de Lazlo. În fond, el a fost cel care i-a obţinut un rol grozav într-un film. Nu uita că este o femeie extrem de ambiţioasă. Probabil că s-a culcat şi cu el, şi, în schimbul rolului, i-a promis c-o să te ademenească departe de mine. E destul de tare, atunci când îşi pune ceva în minte. Pun pariu că nimeni, nici chiar tu, nu eşti în stare să-i rezişti, iar Lazlo ştie foarte bine ce simt pentru tine. Este sigur că dacă te văd pe tine cu Angora mă apucă pandaliile. Iar treaba asta mă va face să rup relaţia cu Rupert.

Steve căscă atât de tare, încât aproape că-şi dislocă maxilarul.

— Întotdeauna ai avut prea multă imaginaţie, îi zise el. Iar acum fă bine şi ţine-ţi fleanca, pentru că vin şi ceilalţi. Bună, Chrissie. Ce mai faci Rupert. Ţânţarii ăştia sunt de groază. Să vedeţi numai ce mi-au făcut.

Bella se lăsă pe spate în şezlong, cuprinsă de disperare.

Rupert se aşează alături de ea. Deşi se părea că aceea era cea mai fierbinte zi a anului, el tot dădea impresia unei delicate plante de seră cuprinsă de frig. Era îmbrăcat cu o cămaşă neagră cu gulerul ridicat, de parcă ar fi fost furtună, şi o privea pe Bella cu ochi tulburi de nesomn.

Ce mult se schimbase în cele şase luni de când se cunoşteau. Băiatul sigur pe el şi tupeist parcă dispăruse cu totul.

Bella ridică o mână ca să-l mângâie pe faţă. El i-o prinse şi-i lipi palma de obraz.

— Of, scumpa mea, trebuie să încetăm odată cu certurile astea. Nu cred că aş mai suporta încă o noapte ca asta, care tocmai s-a terminat.

Nu pot să-l mai chinui în halul ăsta multă vreme, se gândi Bella nefericită. Trebuie neapărat să mă despart de el, deşi nu chiar acum. Nu vreau să-i ofer lui Lazlo satisfacţia de a crede că el a pus treaba asta la cale.

Chrissie, foarte albă şi prea grasă pentru costumul roşu de baie cu care se echipase, se aşează pe un şezlong sub umbrelă cu rebusul din *Daily Mai!* în faţă.

Steve sări în apă şi începu să înoate leneş spre cealaltă parte a bazinului.

— E grozav, odată ce te obişnuieşti cu apa, îi strigă lui Chrissie.

În cele din urmă, după ce trase de ea, reuşi s-o convingă să intre în apă alături de el, începând să se joace ca nişte puşti.

Rupert se îndepărtă dezgustat, atunci când cei doi îl stropiră pe cămaşă.

— Nu pot să sufăr genul ăsta de zbenguială, rosti cu ciudă. Şi nici pe domnul Benedict nu prea pot să-l înghit.

Chicotind veselă, Chrissie ieşi din piscină şi se adăposti sub umbrelă. Steve luă un prosop şi, venind lângă ea, începu s-o şteargă cu grijă. În vreme ce se afla în braţele lui, Chrissie încetă cu râsul.

— Acum o să te dau cu puţin ulei de plajă, îi zise el foarte serios. Iar tu vei sta frumos la soare şi nu te vei mai ascunde sub umbrelă.

— Lasă că o dau eu cu ulei, interveni Rupert cu asprime, ridicându-se şi smulgând din mâna lui Steve sticla de *Ambre Solaire.*

Bella simţi imediat un junghi de vinovăţie când observă fericirea de pe faţa lui Chrissie, atunci când Rupert începu să-i maseze spatele.

Bella se concentră din nou asupra scenariului, deşi hârtia părea pătată de punctuleţe roşii, mişcătoare.

— „Ce *prostie",* recită ea în şoapt*ă. „Dragostea ta mă atinge, dar nu o pot întoarce".*

— Care este cel mai mare organ din corp, cinci litere, rosti Chrissie.

— Penisul, răspunse Angora, venind spre ei îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, ducând într-o mână un album de fotografii. O ţigară îi atârna între buzele roşii.

Chrissie începu să chicotească.

— Nu prea cred. Ai dormit bine?

— Nu am prea dormit, însă mulţumesc de întrebare, draga mea. Dar trebuie să recunosc că

am avut o noapte minunată.

— Ai făcut ditamai tapajul, se supără Rupert.

— Lui Steve îi place amorul zgomotos, răspunse Angora sărutându-l pe Steve pe un umăr.

Ochii lui Steve îi întâlniră pe cei ai Bellei. Ai văzut!? părea să-i spună expresia lui.

Angora se întinse pe un şezlong, admirându-şi degetele de la picioare, date cu lac roz, şi pulpele zvelte. Subţirimea ei de japoneză o făcuse mereu pe Bella să se simtă ca o iapă bună de tras la căruţă.

— Bună, Belladonna, o salută Angora. Nu arăţi prea grozav, dragă. N-ar trebui să mergi la culcare aşa de devreme. Ai mare nevoie de câteva nopţi de dezmăţ.

Bella o ignoră.

—*Nu pot să continui,* repetă ea în şoaptă. *Sunt disperată, nimeni nu ştie cât de disperată. îl iubesc pe Konstantin".*

— Pe cine? se miră Angora. Ah, da, gata, am priceput, îţi înveţi replicile. Eşti o virtuoasă. Eu încă n-am primit niciun fel de scenariu de la Harry Backhaus şi filmările încep săptămâna viitoare. Pun pariu că o să avem nişte costume de vis. Sper însă să nu fiu obligată să mă dezbrac. Întotdeauna platoul devine extrem de aglomerat în astfel de momente.

la mai du-te naibii! îi zise Bella în gând. Oare ce găsea Chrissie de admirat atâta ia ea?

— Nu te-ai plictisit ca oamenii să-ţi ceară să fii sexy tot timpul? o întrebă Chrissie.

— T Nu trebuie să-i ceară, răspunse Steve, mângâind spatele Angorei cu un fir de iarbă.

— Ei bine, am început să mă obişnuiesc, răspunse Angora, aşa cum m-am obişnuit şi cu pişcăturile ţânţarilor. Oh; Steve, scumpule, ce-ar fi să mai aprinzi o ţigară ca să mai scăpăm se insectele astea? Acum aş vrea să vă adunaţi cu toţii pe lângă mine, ca să ne uităm la albumul ăsta.

— Este al tău? se interesă Chrissie.

— Nu, este al vostru, dar o să ghiciţi voi cine apare mereu aici?

Începu să dea paginile una după alta.

— Uite-l pe Rupert. Nu-i aşa că a fost un bebeluş tare drăgălaş? Şi uite-o şi pe Chrissie pe ponei şi prima petrecere de adolescenţi la care a fost Gay. Mi se pare că era petrecerea cu artificii de la Hunter-Blacke. Şi ia priviţi cine e aici.

— Doamne! Tu eşti, rosti Steve.

— Nu e aşa că eram îngrozitoare. Aveam deja paisprezece ani şi eram încă virgină. De-abia aşteptam să găsesc băiatul potrivit să mă scape de povară.

Steve începu să examineze mai bine fotografia.

— Nu arătai deloc rău. Ce păcat că nu eram şi eu pe acolo, pentru că te-aş fi rezolvat imediat.

Angora întoarse pagina.

— Aici e Lazlo. Pe atunci nu era aşa de drăguţ, ce zici? Prea slab şi cu nasul prea mare. Şi uite, aici e Constance. Uite-mă iar pe mine, la cincisprezece ani, la Point to Poant, din Bullingdon, şi nu mai eram nici virgină. Par ceva mai fericită, nu crezi? Aveam sâni falşi, deşi nu-ţi poţi da seama din cauza costumului de tweed. Aici e tipu' care mi-a făcut felul, Jamie Milbank. Acum este căsătorit şi are trei copii.

— Jamie Milbank! suflă Chrissie. Dar e un tip atât de respectabil.

— Eu am fost ultima lui aventură, iată-mă din nou, la petrecerea lui Gay. Nu e uimitor cum poate să apară cineva în albumul altor oameni?

Nu şi eu, cugetă Bella cu tristeţe. Încă o dată se simţea cumplit de nefericită că fusese lăsată pe dinafară.

— Aici e iar Lazlo, rosti Angora. După cum vedeţi arată mult mai bine şi s-a pozat alături de tipa cu care era pe atunci. Şi uite-l şi pe Rupert, care a jucat în meciul dintre *Eton* şi *Harrow.* Arăţi dezgustător de mulţumit, Rupert, dragule! Bănuiesc că atunci nu te gândeai decât cum să ajungi mai repede la bar. Iar Lazlo, cu altă femeie. Uluitor este faptul că noi doi nu ne-am întâlnit decât anul acesta.

Steve se uită la poză şi fluieră a pagubă.

— Mamă ce ţipă! Cum de are parte numai de

femei frumoase?

Angora chicoti.

— Ei bine, dragă, o să-ţi spun zvonul care circulă pe seama lui, şi anume, că are limba cea mai rapidă din Vest.

Toată lumea hohoti încântată până când un glas acru din spate rosti:

— Vorbeşti prea mult, Angora.

Era Lazlo, în costum de baie negru şi cu ochelari de soare pe nas. Sub un braţ ducea toate ziarele de dimineaţă, iar în mână ţinea un pahar mare, plin cu băutură.

— Ce bei acolo? se interesă Chrissie.

— Pe sticlă scria că e whisky.

— La ora asta? râse Angora.

— Mi se pare că nu contează la ce oră bei, tot whisky e, răspunse Lazlo.

— O să te distrugi în felul ăsta, rosti Angora.

— Probabil, admise Lazlo. După ce se aşează pe marginea piscinei, deschise un ziar la pagina sportivă, secţiunea curselor.

Bella trebuia să admită, chiar dacă nu-i convenea, că Lazlo era într-o formă excelentă.

Transpirase deja toată. Ce mult i-ar fi plăcut să înoate puţin, dar după aceea părul i s-ar răzvrăti şi mai mult şi nici de-a naibii nu avea de gând să împrumute o cască de la Angora sau de la Chrissie.

— Câţi cai de-ai tăi aleargă în după-amiaza

asta? se interesă Steve.

— Doi, răspunse Lazlo. Cei din *The Times* par să creadă că unul dintre ei, cel puţin, va câştiga.

— Îl ştii pe Isidore, cel care se ocupă de divorţurile tuturor? interveni Angora. Şi-a vândut toţi caii, aşa de speriat este de impozitul pe avere.

— De acum se poate întâmpla oricând, prevesti Lazlo lugubru, ca omul simplu de pe stradă să intre într-o agenţie de pariuri şi să descopere că nu are pe ce cai să mai parieze.

E mult prea cald, îşi zise Bella. Eh, la naiba cu părul. Se ridică de pe şezlong şi se îndreptă spre marginea piscinei.

Conştientă de atmosfera încărcată şi de ochii care o urmăreau, încercă să plonjeze cu graţie, dar căzu drept pe burtă.

În timp ce înota pe lungimea bazinului, ştia bine că Lazlo o urmărea cu atenţie, căutând eventualele puncte slabe din armura ei şi întrebându-se probabil precum inchizitorul-şef al Spaniei ce tortură rafinată să mai încerce.

Până la urmă o să sfârşesc cu picioarele băgate într-o găleată cu ciment chiar pe fundul acestei piscine, dacă mai stau pe aici, îşi zise încrâncenată.

Ieşi din piscină, se şterse bine şi începu să-şi caute scenariul. Însă acesta se afla la Lazlo, care-l citea cu interes.

— *„Dragostea ta mă atinge, dar nu o pot*

întoarce. Ajută-mă sau voi face o prostie”, citi el încet, astfel încât să-l poată auzi doar ea.

— Acum pot să-mi iau scenariul? izbucni Bella.

— Desigur. Îţi dai seama că eşti mult mai potrivită în rolul Maşei decât în cel al Ninei?

Bella se întoarse să-l privească cu ochii îngustaţi.

— Deci, tu erai în spatele acestei mici schimbări, rosti înveninată.

— Evident, răspunse el mulţumit. De ce nu vrei să admiţi că ţi-a ajuns?

— Pentru că n-o să admit aşa ceva nici de-a naibii.

— Ce inel frumos, rosti el, admirând inelul de aur cu perle rozalii, pe care-l purta pe degetul mic. De unde-l ai?

— Mi l-a dat Rupert, răspunse ea.

— Ar fi trebuit să ştiu, oftă el. Este singura bijuterie de bun-gust pe care am văzut-o vreodată la tine. Deşi, continuă el privind-o golăneşte, trebuie să admit că în costum de baie eşti cu mult mai şic.

Angora, care nu suporta să nu fie centrul atenţiei, începu să citească tare horoscopul din ziar.

— Ia zi, Lazlo, tu ce zodie eşti? întrebă.

— Scorpion, răspunse Chrissie.

— Eşti plin de pasiune, citi Angora. Te laşi condus de instincte.

Toată lumea începu să râdă.

— Spune aici că o să ai parte de un weekend destul de capricios, aşa că mai bine să fii cu ochii-n patru. Bella în ce zodie e?

— Taur, răspunse Rupert.

— Aha. Ochii Angorei coborâră ceva mai jos pe pagină. Oamenii din jur nu vor să coopereze, dar fii gata să apelezi la arme ca să-ţi susţii punctele de vedere.

Bella îşi ridică privirea, întâlni ochii lui Lazlo, roşi şi îşi întoarse capul.

— Iar acum Rupert, el în ce zodie e?

— Vărsător, răspunse Chrissie cu promptitudine. A ştiut imediat, cugetă Bella, pe când eu habar n-am în ce zodie e.

— Vai de mine, oftă Angora. Ce păcat că te-ai hotărât să te însori cu Bella. Taurul şi Vărsătorul nu se împacă nici de frică. Vei avea o căsnicie extrem de furtunoasă, dragule. Mai bine te-ai gândi de două ori înainte să faci pasul decisiv.

— Ea mia oară când spui chestia asta, Angora, se înfurie Rupert. Chiar nu vrei nici de-a naibii să ne laşi în pace?

— Gata, Angora, treci imediat la îmbrăcat, interveni Lazlo. Ştiu că timpul cald te face leneşă, dar dacă nu începi să te aranjezi de pe acum, o să ajungem la hipodrom după ce se termină cursele.

După care Lazlo se ridică şi se aruncă în apă. Bella avea sentimentul că vedea înaintea ochilor o

felină imensă, care binevoise să se ude.

Capitolul 11

Cum Bella nu se afla tocmai în termeni amicali nici cu Angora şi nici cu Chrissie, nu se putea duce la ele ca să le întrebe ce se purta la cursele din Goodwood.

I se părea mult prea cald ca să meargă cu ciorapi, iar picioarele ei nu erau suficient de bronzate ca să meargă fără, dar, cum i se părea o prostie să irosească acea minunăţie de soare, optă pentru o salopetă de blugi, minunat croită, ce-i punea în evidenţă picioarele lungi.

Nu-şi, mai puse niciun fel de tricou sau cămaşă pe deasupra, ştiind că dacă nu se agita prea mult, bretelele şi partea din faţă aveau să-i acopere perfect sânii.

Desigur, ea ieşi ultima din casă. Ceilalţi o aşteptau deja alături de Mercedes precum cei cinci magnifici: Chrissie şi Angora în rochii uşoare, înflorate, Rupert şi Steve în costume de in deschise la culoare, iar Lazlo într-un minunat costum în dungi şi cu o garoafă roşie la butonieră.

Când o văzu pe Bella izbucni în râs.

— Ai venit să repari boilerul? o luă peste picior.

Steve şi Angora se aşezară în faţă, alături de

Lazlo.

Ca să facă mai mult loc, Steve se lipise de portieră şi-şi ţinea braţul pe marginea scaunului, sprijinind capul Angorei.

Mâna îi atârna chiar în faţa Bellei, ispitind-o parcă să-l atingă. Angora începu să-şi aranjeze pălăria în oglinda retrovizoare.

— Nu crezi că ar trebui să mă tund, Lazlo?

— Nu, răspunse el. Nu pot să sufăr părul scurt.

Viaţa seamănă cu un castron cu cireşe, cugetă Bella, până când îţi spargi o măsea într-un sâmbure.

Când ajunseră la hipodrom, Bella se simţi imediat surescitată de atmosfera de acolo, de mirosul greu de cai, piele şi nutreţuri, de nechezatul nervos ce se auzea dinspre grajduri.

Constată uimită cât de aranjată era toată lumea de acolo. Femeile, toate rafinate, îşi expuneau gleznele fine. Bărbaţii însă arătau chiar şi mai bine. Loja membrilor era plină de aristocraţi în costume impecabile şi pălării elegante.

Bella constată că unii oameni o priveau cu uimire, în vreme ce unii bărbaţi fluierau, atunci când trecea prin faţa lor.

Se simţea însă satisfăcută că oamenii se uitau mai mult ia ea decât la Angora. De altfel, doi dintre ei veniră să-l ceară autografe.

— Te-am văzut zilele trecute la televizor. Ai jucat excelent, îi spuseră.

Acest lucru o nemulţumi din cale-afară pe Angora.

În padoc, caii erau plimbaţi de îngrijitori înaintea primei curse.

Bella le admiră nările de culoare roz, ochii sperioşi şi picioarele lungi şi fragile, şi-şi dădu seama cât de bine îi desenaseră artiştii în paginile ziarelor sportive din trecut.

— Asta-i iapa lui Lazlo, *Chaperone,* cea de colb, îi zise Rupert, arătând spre un cal murg, care strălucea în soare. Arată bine, nu crezi?

— Este superbă! oftă Bella admirând iapa care îl împingea cu botul pe îngrijitorul ce purta un costum verde cu iniţialele *LCH* pe spate.

— E singura care o să iasă în evidenţă, rosti Steve, care venise lângă ei.

— Cine? se miră Bella.

În padoc îşi făcură apariţia şi jocheii. Mici, vioi şi siguri pe ei.

Lazlo intră în padoc. Antrenorii, jocheii şi proprietarii formau mici insule izolate, discutând tacticile de ultimă oră.

— Jocheii să urce pe cai! se auzi din difuzoare.

Chaperone era condusă spre punctul de încălecare. În clipa în care mânza ajunse lângă Lazlo, îşi aşeză imediat botul pe umărul lui, lăsându-i o pată mare şi verde de salivă pe

costum.

— Trebuie să mă duc să-i urez baftă, rosti Angora, gata să treacă printre barele de lemn.

— Eu n-aş face asta în locul tău, o opri Rupert. Nu vezi că e ocupat? Cursele sunt singurele lucruri pe care le ia în serios. Restul nu contează.

În afară de faptul că vrea să se scape de mine, cugetă Bella cu amărăciune.

— Ăla-i jocheul lui Lazlo, Charlie Lamas, care tocmai încalecă, continuă Rupert. Lazlo l-a adus tocmai din America de Sud.

Bella îl urmări pe omuleţul cu faţă ridată şi ochi negri, trişti, cum era urcat pe spinarea mânzei.

Îl văzu cum o înjura drăgăstos, în vremea ce ea făcea fiţe, înainte s-o conducă spre boxele de pornire.

— Acum e momentul să facem pariurile, mai zise Rupert, luând-o de braţ.

Cu toţii pariară pe *Chaperone,* în afară de Bella, care, din spirit de frondă, parie pe un outsider, *Mândria Herei.*

Din loja membrilor puteau vedea foarte bine tot terenul şi caii aşezaţi deja ia start.

Sub ei se vedea agitaţia oamenilor, zgomotul pe care-l făceau aceştia fiind greu de suportat.

Cu un minut înainte de strat, Lazlo veni lângă ei, părând calm la suprafaţă, deşi îşi mesteca agitat trabucul.

— Multă baftă! îi ură Angora.

— De acum trebuie să se dea startul în orice clipă, rosti Rupert, ducând binoclul la ochi.

— Start! se auzi din difuzoare.

Bella ajunse să se uite mai mult la Lazlo decât la cursă.

Nu se putea abţine să nu-i admire sângele rece, în timp ce cursa se desfăşura cu repeziciune.

Desigur, se vedea bine că era încordat numai după felul în care strângea binoclul şi cum pufăia repede din trabuc în vreme ce privea mânza care alerga în plutonul fruntaş, ca apoi să treacă linia de sosire, undeva, în spatele celorlalţi.

Nu se manifestă printr-o criză de isterie, plânsete sau urlete, dar era evident că se simţea dezamăgit în timp ce se îndepărta de strigătele de simpatie ale celorlalţi.

— Dar cine a câştigat? întrebă Bella un minut mai târziu.

— *Mândria Herei,* răspunse Steve. Nu ştiu cine naiba ar fi pariat pe un asemenea cal.

— Eu am pariat, îi zise Bella. Pentru mine calul ăsta nu avea cum să piardă, adăugă, după care, râzându-i în nas, se duse să-şi ia câştigul.

Euforia ei a fost însă de scurtă durată. Pentru că pierdu câte cinci lire la următoarele două curse.

Marele eveniment al zilei era cursa doamnelor, sponsorizată de bijutieri de pe Bond

Street, care făceau acele broşe micuţe cu rubine ce erau purtate de doamne la curse.

— Hai să mergem să ne uităm la mânji, rosti un domn bătrân, roşu ca racul la faţă.

— Lazlo are un cal în cursa asta, pe nume *Baudleaire,* îi explică Rupert. E cam tânăr, dar Lazlo are mari speranţe pentru el. Uite, e mânzul ăla negru, de acolo. L-a cumpărat din Irlanda. Irlandezii sunt convinşi că orice fel de cal negru aduce ghinion, drept pentru care l-a cumpărat foarte ieftin.

Baudleaire, care îşi rotea ochii jucăuş şi sforăia neastâmpărat, era plimbat prin padoc.

— Am avut foarte multe de tras până când am reuşit să-l îngrăşăm puţin, continuă Rupert. Nu vrea să doarmă deloc şi se plimbă toată noaptea prin boxă.

— Eu aş zice că seamănă cu stăpânul lui, comentă Angora.

În padoc îşi făcură apariţia şi femeile-jochei, dintre care o fată înaltă şi blondă, cu ochi verzi, iar restul mici şi foarte subţirele.

Imediat toate privirile se fixară asupra pantalonilor strâmţi cu care erau îmbrăcate fetele.

Chrissie le privea invidioasă.

— Lazlo mi-a spus că, dacă o să slăbesc cu zece kilograme, o să-mi cumpere un cal de curse.

— Care dintre ele este jocheul lui Lazlo? întrebă Steve.

— Cea mai drăguţă, desigur, răspunse Chrissie. Cea înaltă, cu ochi verzi.

— Crezi că s-a culcat cu ea? râse Rupert. Angora îşi îngustă o clipă ochii, apoi rosti degajată:

— Dacă n-a făcut-o deja, nu va mai dura mult până s-o bage în patul lui.

Startul se dădea din altă parte de această dată, dar Bella era decisă să facă pariul la aceeaşi agenţie, de cealaltă parte a pistei.

— Ne vedem în loja membrilor, îi strigă lui Rupert.

— Bella, stai, o să te pierzi, îi strigă el.

Tocmai se întorcea de la agenţie, când, după ce trecu pe sub balustrada albă, îşi dădu seama că-şi scăpase hârtia cu pariul.

Când se întoarse, o văzu chiar în mijlocul pistei. Fără să se uite la stânga sau la dreapta, alergă să şi-o recupereze. Deodată auzi un duduit infernal, în timp ce toţi cei zece concurenţi ieşeau pe o poartă laterală şi se îndreptau în galop spre boxele de start.

Îngrozită, îngheţă locului, după care încercă să fugă spre margine, dar era deja prea târziu. Urlă de groază.

Probabil că avea să fie zdrobită sub copitele cailor… Dar, în mod miraculos, calul cel negru al lui Lazlo o coti brusc la dreapta ca s-o evite, aruncându-şi călăreaţa cea blondă în iarba de la

marginea pistei şi galopând de unul singur spre boxele de start.

În clipa următoare, Lazlo o ridică. Bella nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— Ce mama naibii îţi închipui că faci? Vrei să-mi sabotezi calul?

— Dar tu ce naiba încerci să faci, vrei să mă omori? urlă şi Bella. Venea drept spre mine, conform instrucţiunilor tale, sunt sigură, şi, dacă dulceaţa asta de cal nu m-ar fi evitat, acum aş fi fost moartă.

— Termină cu asemenea aiureli, se înfurie Lazlo şi mai tare. Ieşi de pe pistă.

Se duse s-o ajute pe blonda care se culesese din iarbă, şocată, dar nevătămată.

Baudelaire, care scăpase de călăreaţă, se distra de minune.

Cu coada neagră ţinută în sus, cu frâul târât pe jos, alerga de zor peste pistă, irosind energie valoroasă.

Spre deliciul mulţimii şi spre marea disperare a lui Lazlo, a grăjdarului şi a blondei, calul refuza categoric să se lase prins. Rupert îşi făcu loc prin mulţime şi veni spre Bella.

— Scumpa mea, eşti bine?

— Sigur că da. Mi-a scăpat foaia cu pariul, iar jocheiţa dragului tău văr a călărit chiar spre mine.

— Păi, nu prea avea ce altceva să facă, oftă Rupert. Caii ăştia nu au fost încă dotaţi cu frâne

de precizie.

— Mie mi se pare că mânzul se descurcă de minune acum, zise Bella cuprinsă de admiraţie, urmărindu-l pe *Baudelaire* cum se ferea de cei câţiva grăjdari şi tocmai se întorcea, alergând peste pistă. Parcă ar fi o vedetă de cinema.

— Până la urmă o să se împiedice în frâu. Iar caii ăştia au nişte picioare ca de sticlă, rosti Rupert neliniştit.

În cele din urmă, după zece minute de chin, *Baudelaire* se plictisi de joacă şi se opri în faţa lui Lazlo, nechează sonor, după care începu să pască iarba de pe margine.

Blonda urcă iar în şa. Rupert, Lazlo şi Bella urcară în lojă ca să vadă cursa.

— Acum nu mai are nicio şansă, oftă Lazlo furios.

Se dădu startul şi începu cursa. Bella privea fără să înţeleagă.

Deşi îi auzea pe ceilalţi strigând şi încurajându-şi favoriţii, ea nu era în stare să deosebească un concurent de altul în acel caleidoscop de culori.

— Doamne, suflă Rupert de alături, cred că o să reuşească.

Deodată, blonda cea înaltă, aplecată peste urechile lui *Baudelaire* ca o valkirie, prin simpla forţă a personalităţii şi a muşchilor de la picioare, lăsă tot plutonul fruntaş în urmă şi trecu prima

linia de sosire.

Loja erupse în urale.

— Christoase, ce final! Ce răsturnare de situaţie, comentă Rupert entuziasmat.

În padocul câştigătorilor se auziră imediat alte urale, atunci când intră blonda călare pe *Baudelaire.*

Fata părea la fel de rece ca un castravete, în timp ce colegelor ei erau asudate şi murdare de praf.

Baudelaire, înspumat, mergea la pas în jurul padocului, rostogolindu-şi ochii în orbite şi nechezând încântat.

Lazlo era copleşit de felicitări.

Capitolul 12

După victorie s-a băut o cantitate imensă de şampanie, iar Bella, care fusese separată de Rupert, ajunse acasă mai târziu, adusă cu maşina de nişte prieteni de-ai lui Lazlo.

Chrissie, care se întorsese cu Rupert, se şi schimbase pentru cină, atunci când Bella ajunse acasă. Arăta mai bine ca oricând, îmbrăcată în negru şi cu un diamant imens care-i strălucea între sâni.

— Este superb! rosti Bella, sperând s-o mai îmbuneze, ridicând diamantul între degetul

arătător şi cel mare.

— Se numeşte *Steaua de seară,* zise Chrissie, ignorând-o pe Bella şi adresându-i-se numai Angorei. Este unul dintre cele mai faimoase diamante din lume. Mama ar muri dacă ar şti că-l port acum.

După ce se termină cina, se încinse o discuţie animată cu privire la ce puteau face mai departe.

— Am putea să jucăm sardinale, propuse Angora. Sau şi mai bine, crima. Nu am mai jucat aşa ceva din copilărie.

— Şi când a fost asta? întrebă Steve. Ieri?

Angora scoase limba la el.

Lazlo aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Eu trebuie să plec la aeroport peste o oră, zise cu gravitate.

— Nu contează, răspunse Chrissie, părând entuziasmată pentru prima dată după zile întregi de mohoreală. Putem juca măcar câteva runde înainte să pleci.

Nu se poate, îşi zise Bella, nu iar un joc de ăsta de-al lor.

Angora a împărţit cărţile.

— Perfect, rosti Lazlo, fluturând regele de treflă. Eu o să fiu detectivul. Asta înseamnă că pot să stau aici, jos, şi să beau un coniac.

— Să aştepţi până când ajungem noi sus, îi zise Chrissie. Apoi scoate siguranţele de la panoul principal. Trebuie să facem totul ca la carte.

— Eu nu vreau să joc, zise Bella repede.

— Ei, haide, nu ne strica toată distracţia, îi spuse Angora, prinzând-o de braţ.

— Bine, dar vreau să stau cu Rupert.

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Angora nemiloasă, în timp ce urcau pe scara principală. Ti mergi de-a lungul pasajului ăsta, Bella. Rupert va merge pe dincolo, iar noi ceilalţi o să ne răspândim prin aripa de vest.

Cum rămase singură, Bella începu să meargă mai repede. Dacă reuşea să găsească o cameră în care să se încuie, atunci era în siguranţă.

Începu să fugă când, deodată, luminile se stinseră, lăsând-o într-o beznă de nepătruns.

Se împiedică de un scaun şi în cele din urmă găsi o uşă. Era încuiată. Scâncind de teamă, merse mai departe până când găsi o altă uşă.

Dar şi aceasta era încuiată.

Apoi auzi paşi în urma sa, nu păreau grăbiţi, dar se apropiau fără milă. Suspină fără voie, cuprinsă de teroare.

Intră iar în pasaj şi dădu peste o altă uşă care se deschise imediat ce apăsă pe clanţă.

Intră şi o închise în urma ei. Dar descoperi că nu avea cum s-o încuie.

Cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, se sprijini cu spatele de ea.

Paşii se apropiară, ca apoi să se oprească chiar acolo. Panicată, Bella traversă în fugă

încăperea, lovindu-se de mobilă, tot încercând să descopere fereastra.

Apoi auzi pe cineva cum deschidea uşa pe furiş şi o închidea la loc. Cineva era cu ea în odaie.

— Cine e? croncăni speriată.

Dar, când simţi aroma de colonie, aproape că leşină de uşurare. Ar fi recunoscut oriunde mirosul acela. Era after-shave-ul lui Steve.

— Steve, gemu. Of, Steve!

— Eşti singură? veni şoapta lui.

— Da. Şi mi-e cumplit de frică.

Se împletici spre el şi, câteva clipe după aceea, izbucni în lacrimi la pieptul lui.

— Nu mai suport! Nu mai suport! încetează să mă mai torturezi în halul ăsta!

El o sărută aşa cum nu o mai făcuse niciodată înainte, de parcă ar fi vrut s-o devoreze şi s-o copleşească cu forţa pasiunii lui. Probabil că o iubea, dacă o săruta aşa.

— De ce te-ai purtat atât de oribil cu mine? îl întrebă, atunci când putu să vorbească.

— Am vrut să te fac să-ţi vii în fire. Nu te poţi mărita cu Rupert. Cred că ţi-ai dat seama.

— Da! Da!

— Îmi promiţi c-o să vorbeşti cu el chiar în seara asta?

— Promit! Orice, orice, dar mai sărută-mă încă o dată.

El o trase pe pat. Apoi se dezlănţuiră.

— Te vreau, îi şopti el. Te vreau, acum.

El era gata s-o violeze, iar ei nici că-i păsa.

Trecură câteva secunde bune înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama că urla cineva.

— La naiba! se pare că cineva a fost omorât.

— Nu pleca! Nu mă lăsa aici!

El începu s-o sărute din nou, dar urletele se înteţiră, scuturând parcă întreaga casă din temelii.

— Mai bine mă duc să văd despre ce e vorba. O să discutăm ceva mai târziu, după ce o s-o rupi cu Rupert, mai zise el, înainte să plece din cameră.

Când se aprinseră luminile, Bella îşi dădu seama că se afla într-un dormitor străin, care aparţinea probabil vreunei servitoare.

Ameţită de atâta fericire, îşi refăcu machiajul şi se împletici pe scări în jos. Steve o iubea! Sigur, nu îi făcea niciun fel de plăcere gândul că trebuia să se despartă de Rupert, dar nu avea absolut niciun rost să se mărite cu el, dacă-l iubea pe Steve.

Se simţea atât de liberă, încât ar fi avut chef să se agaţe de toate candelabrele, ca să se legene ca o maimuţă.

Ajunsă la parter, îi găsi pe toţi strânşi în jurul lui Chrissie, care părea în plină criză de isterie.

— A dispărut! ţipa ea. A dispărut!

— Ce anume a dispărut? o întrebă Lazlo pe un ton tăios. Încearcă să te aduni.

— *Steaua de seară!* Eram sus. Cineva şi-a pus mâinile pe după gâtul meu şi în următorul moment diamantul a dispărut. Vai de mine, oare ce-o să spună mama?

Să fii sănătoasă dacă umbli cu ditamai pietroiul la gât, îşi zise Bella şi-i făcu cu ochiul lui Steve. Dar el nici măcar nu-i zâmbi. Părea teribil de îngrijorat.

— Încearcă să nu intri în panică. Cred că totuşi cineva a făcut doar o glumă.

— A naibii glumă cretină, şuieră Lazlo, indiferent de persoana care a făcut-o.

— Eu mă duc să chem poliţia, rosti Chrissie.

— Nu fi nebună, se opuse Lazlo. Mai bine am urca la etaj ca să-l căutăm.

Deşi căutară cu atenţie prin toate pasajele şi camerele de acolo, nu găsiră nicio urmă a diamantului.

Lazlo se uită enervat la ceas.

— Trebuie să prind avionul. Sunt obligat să plec. Te sun mâine, mai zise şi o sărută pe Chrissie. Şi orice ai face, nu implica şi poliţia.

Când te gândeşti, îşi spuse Bella privindu-l cum pleca, că este ultima oară când o să-l mai văd pe şarpele ăsta.

— Mă duc s-o sun pe mătuşa Constance, le zise Chrissie, după care fugi la etaj. Când se întoarse, zece minute mai târziu, ochii îi străluceau de aţâţare. Să ştiţi că am sunat la

Poliţie, le zise pe un ton sfidător. Trebuie să vină aici în orice moment.

Rupert se încruntă.

— Mie mi se pare că ai cam exagerat, îi zise.

Angora chicoti veselă.

— Crezi că or să mă percheziţioneze?

— Sunt sigur, îi zise Steve zâmbind şi ciufulindu-i părul.

Cei doi îşi zâmbiră, în semn de complicitate.

Chiar nu poate să lase naibii circul ăsta? se supără Bella, dar se potoli.

Mai bine să-l lase să-şi facă jocul mai departe, în fond avea să fie numai al ei imediat ce avea să rupă logodna cu Rupert.

În acelaşi timp se simţea oarecum neliniştită. Nu putea să-i sufere pe poliţişti. Spera doar să nu pună prea multe întrebări stânjenitoare.

Şi dacă aflau cumva despre trecutul ei, atunci mai mult ca sigur că aveau s-o suspecteze. Slavă Domnului că fusese toată vremea cu Steve şi avea un alibi beton.

Când sosi echipajul de poliţie, prima care stătu de vorbă cu ofiţerii a fost Chrissie, apoi Steve, care rămase în compania lor o vreme îndelungată, urmând pe rând Angora, Rupert, amicii lui Lazlo de la curse şi în cele din urmă Bella.

Detectivul care conducea ancheta avea un chip blând, de familist paşnic. După câteva

întrebări de rutină, îi zise politicos:

— Numele dumneavoastră, cel real, este Mabel Figge, nu-i aşa, domnişoară Parkinson?

Bellei i se tăie răsuflarea.

— Da, aşa este.

— Iar tatăl dumitale a murit în închisoare în timp ce executa condamnarea pentru crimă şi jaf.

— Da. Bella îşi strânse palmele pe genunchi, ca să le oprească cumva tremuratul.

După alte câteva întrebări asemănătoare, era evident că poliţia ştia absolut totul despre trecutul ei.

Oare cine le spusese? Steve? Nu. Steve o iubea. Probabil că informaţiile acelea le primiseră de la Angora sau de Chrissie, care le aflaseră mai mult ca sigur de la Lazlo.

— Unde eraţi atunci când a avut loc furtul?

De acum se afla iar pe teren sigur.

— Am urcat pe scara principală, apoi am luat-o spre stânga printr-un pasaj spre camerele servitorilor şi m-am strecurat într-o cameră de acolo. Domnul Benedict a venit după mine. Roşi fără voie sub privirea fixă a detectivului. Iar… restul timpului l-am petrecut împreună.

— Foarte ciudat. Domnul Benedict ne-a declarat că a fost cu domnişoara Fairfax în tot acest răstimp, iar ea a confirmat acest lucru.

Bella gemu îngrozită.

— Minte! A fost cu mine.

— El susţine că a fost cu domnişoara Fairfax în dormitorul ei. Şi am văzut că pe gulerul cămăşii avea pete de ruj de la domnişoara Fairfax.

— Trebuie să fie de la rujul meu!

— Dumneata nu te dai cu ruj purpuriu-strălucitor, domnişoară Parkinson.

— Minte! strigă ea.

— De asemenea trebuie să vă previn că domnişoara Henriques susţine foarte clar că persoana care şi-a petrecut mâinile pe după gâtul ei purta brăţări care făceau zgomot.

Se uită cu subînţeles la cele trei cercuri de aur de pe încheietura Bellei.

— Dar este de-a dreptul absurd! Şi ceilalţi din casă poartă brăţări.

— Dar nu de acest tip.

— Încearcă să-mi însceneze totul, şopti Bella. E îndrăgostită nebuneşte de Rupert, care-i logodit cu mine. Toţi din casa asta mă urăsc! mai repede m-ar omorî decât să mă lase să mă mărit cu dragul lor Rupert! Doamne! îşi puse palmele peste gură, gata să izbucnească în plâns.

Detectivul cu obrajii rozalii o privea neimpresionat.

Apoi, spre marea ei uimire, îi zise:

— În regulă, domnişoară Parkinson, puteţi pleca acum.

Deşi era ora două dimineaţa, reuşi să-l convingă pe Rupert s-o ducă înapoi la Londra. Nu

ar fi mai putut suporta să petreacă nici măcar o secundă în plus sub acoperişul acelei case.

Nu ştia ce mai pusese Steve la cale, dar ştia că singura modalitate ca să scape de necazuri era ruperea logodnei cu Rupert.

În vreme ce treceau pe Bayswater Road, îşi luă inima-n dinţi şi-i spuse:

— Îmi pare rău, Rupert, ştiu c-o să ţi se pară ridicol şi nebunesc, dar nu mă pot mărita cu tine. Zău că nu. Tare mi-e teamă că iubesc pe altcineva.

Bella habar nu avea cum primise el vestea pentru că prefera să se uite cu obstinaţie în jos, spre mâini.

— De câtă vreme îl cunoşti pe acest om?

— De o veşnicie, dar a revenit în viaţa mea cu vreo… jumătate de lună în urmă, de fapt chiar în seara aceea când am întârziat la cină, prima dată când am venit la voi ca să-ţi cunosc părinţii, atunci am fost cu el.

— Şi cu toate astea, ai simţit că era în regulă dacă te logodeai cu mine?

— Am crezut că tot ceea ce simţeam pentru tine era profund şi că el reprezenta numai o pasiune trecătoare. Numai că acum mi-am dat seama că nu pot trăi fără el. E adevărat că nu-l prea plac, dar pur şi simplu mă scoate din minţi! îmi pare tare rău, scumpule, dar pur şi simplu nu m-am gândit şi la tine. Ştiu că m-am comportat ca ultima nemernică. Am crezut însă că aveam să

încep să te iubesc, pe măsură ce trecea timpul…

Maşina se opri în faţa blocului în care-şi avea Bella apartamentul. Copacii din jur erau luminaţi de felinarele de stradă.

Rupert părea destul de calm, deşi se făcuse alb ca varul la faţă.

Încercând să-şi revină îi propuse:

— Mai bine am discuta în casă.

În faţa apartamentului Bellei aşteptau doi bărbaţi.

— Domnişoara Parkinson? întrebă unul din ei.

— Da! izbucni Bella. Ce doriţi?

— Suntem ofiţeri de poliţie, domnule. Avem mandat să perchiziţionăm bagajele domnişoarei Parkinson.

— Mai încetaţi odată cu prostiile astea! se isteriză Rupert.

— Nu e nicio problemă, îl calmă Bella. Nu am nimic deosebit acolo. Nu aveţi decât să le cercetaţi, le zise celor doi.

Dar în buzunarul unei valize, înfăşurat în unul dintre combinezoanele Bellei, dădură peste diamantul *Steaua de seară.*

— Cineva l-a pus special acolo! strigă Bella. Este o înscenare. Eu nu am luat nimic!

— Îmi pare rău, domnişoară Parkinson, îi zise poliţistul imperturbabil. Mi-e teamă că va trebui să vă arestăm.

Capitolul 13

Mult mai târziu, când Bella încercă să privească în urmă, nu-şi mai amintea prea multe lucruri despre perioada pe care o petrecuse în închisoare.

Îşi amintea doar că Rupert făcuse o scenă cumplită, atunci când fusese arestată şi că, puţin mai târziu, ea lovise cu pumnii în uşa celulei, cerând să fie eliberată.

Îşi mai amintea cum apăruse la tribunal a doua zi de dimineaţă, aproape leşinând de oroare, când magistratul refuzase să-i acorde dreptul la cauţiune şi cum fusese cuprinsă de panică când descoperise că era încuiată într-o celulă de la Holloway.

Una dintre gardiene îi adusese un fel de fiertură pe post de mâncare şi un doctor sardonic cu ochelari fără ramă îi pusese nenumărate întrebări despre ea. După aceea zăcuse neajutorată pe priciul tare în timp ce încercase zadarnic să-şi controleze disperarea. De ce negase Steve că fusese cu ea în timpul acelui joc?

Cine o trădase în faţa poliţiei? Chrissie, Angora sau Steve? Cine plantase diamantul în valiza ei? Oare ziarele aveau să afle toate detaliile despre trecutul ei? Pentru că dacă începeau să publice adevărul, atunci cariera ei avea să fie

terminată…

Din când în când gândurile i se întorceau inexorabil spre Lazlo, omul întunecat şi ameninţător care îi provoca greaţă. El se ascunde în spatele acestei înscenări, el e cel care mi-a făcut-o.

Sunt inocentă, îşi zise de nenumărate ori, dar, în pofida căldurii înăbuşitoare din celulă, nu se mai putea opri din tremurat.

Apoi o cheie se întoarse în broasca uşii.

— Guvernatoarea închisorii vrea să te vadă, îi zise gardiana.

Guvernatoarea avea o faţă blândă ca de oaie. Părea şi foarte stânjenită. Preţ de un minut se jucă cu un cuţitaş.

Apoi o privi pe Bella şi-i spuse:

— Mi-e teamă că s-a făcut o greşeală. Dovezile împotriva dumitale erau concludente, dar poliţia a descoperit acum că totul a fost de fapt o înscenare. Familia Henriques şi-a retras toate acuzaţiile. Ne pare tuturor foarte rău pentru toate neajunsurile pe care le-aţi avut de suferit din această cauză, continuă guvernatoarea, zâmbind şi arătându-şi dinţii lătăreţi.

Dar, desigur, toate ziarele vor publica imediat faptul că sunteţi nevinovată. Veţi avea parte de o publicitate nemaipomenită.

Bella nu-i răspunse la zâmbet.

— De ce nu mi s-a permis cauţiunea?

— În ultimele săptămâni au fost furate mai multe diamante. Poliţia crede că este vorba de o singură bandă care operează la scară mare. Dintr-un motiv necunoscut au bănuit că eraţi cumva implicată cu ei.

— Au arestat pe altcineva?

— Încă nu.

Deodată, Bella simţi că nu suporta să mai vadă nicio secundă în plus faţa aceea de oaie.

— Vreau să plec de aici, în clipa asta.

— Desigur. Vă aşteaptă deja o maşină care să vă ducă până la tribunal, unde veţi fi eliberată imediat.

Când ieşi de la tribunal, o oră mai târziu, şi simţi soarele fierbinte pe faţă, Bella îşi lăsă capul pe spate şi-şi umplu plămânii cu aer proaspăt.

Apoi un grup de reporteri dădu năvală peste ea, bombardând-o cu întrebări. Doamne! Nu crezuse că povestea avea să se afle atât de repede.

Deodată, un bărbat înalt, cu ochelari negri pe nas, o prinse de braţ pe scări şi o urcă într-o maşină care aştepta chiar acolo.

Abia după ce maşina porni, lăsându-i pe reporteri în urmă, realiză Bella că salvatorul ei nu era altul decât Lazlo Henriques.

— Ce naiba cauţi aici? se repezi ea la el. Eşti ultimul om pe care doresc să-l văd. Nu trebuia să fii la Zürich?

— Acolo eram. Rupert m-a sunat isterizat de dimineaţă şi m-a implorat să mă întorc şi să te scot de la răcoare. Şi ce nu fac eu când e vorba de familie.

— Tocmai familia ta afurisită a fost cea care m-a băgat după gratii.

Bella era în plină criză de nervi. Lazlo scoase la iveală un pachet de ţigări, aprinse una şi i-o întinse.

— Mulţumesc, îi zise ea, încercând să se controleze. Unde-i Rupert?

— E plecat la Zürich. Continuă afacerea începută de mine. M-am gândit că nu i-ar strica să stea departe de casă o vreme.

— Asta pentru cazul în care nu cumva mă răzgândesc şi mă întorc iar la el.

Lazlo zâmbi încântat.

— Eşti foarte perspicace, scumpa mea.

— A apărut vestea în toate ziarele despre arestarea mea?

— A fost prea târziu ca să apară în cotidiene. Dar ziarele de seară au publicat o mulţime de articole şi cu multe fotografii pe alături. Acum vor publica iar articole cu privire la eliberarea ta. Totul o să pară o chestie făcută de dragul publicităţii.

— Asta e ce mi-a spus şi guvernatoarea închisorii.

Bella începu să se relaxeze. Londra nu arătase

niciodată mai bine în pragul înserării.

— Unde mergem? întrebă Bella brusc.

— La mine acasă.

— Dar eu vreau să merg la mine.

— Nu te mai prosti. Imediat ce află băieţii din presă de tine, nu or să-ţi mai dea pace.

— Cum de ai reuşit să mă scoţi de la zdup?

— Am tras câteva sfori şi am apelat la câţiva oameni cu influenţă.

— Am uitat câtă influenţă ai. Cine a plantat diamantul în valiza mea? Bănuiesc că ştii cine a fost.

— O să-ţi spun totul imediat ce ajungem acasă.

Apartamentul lui Lazlo o uimi. Bella se aşteptase să fie la fel de urât şi de impersonal ca şi casa din Londra a familiei Henriques. Dar apartamentul lui era rafinat până la extrem, cu pereţii acoperiţi de tapet gri de mătase, cu blănuri mari pe podea şi cu draperii stacojii la ferestre. Pereţii erau acoperiţi cu mii de cărţi şi cu tablouri. Când intrară, fură imediat întâmpinaţi de trei pisici mari.

Lazlo se duse glonţ la tava cu băuturi şi-i turnă Bellei un coniac mare.

— Ia şi bea.

— Îmi pare rău, sunt încă puţin amorţită, se scuză Bella, luând paharul. Te superi foarte tare dacă fac o baie?

O vreme îndelungată rămase sub apa fierbinte

şi frumos parfumată, şi se frecă cu nădejde ca să scoată din piele orice urmă de murdărie din închisoare. Se parfumă cu una dintre loţiunile lui Lazlo, aflate pe poliţa din faţa oglinzii. Ce ciudat că şi el folosea tot *Black Opal* precum Steve.

În cele din urmă îşi puse pe ea un halat de baie verde care atârna în spatele uşii de la baie.

Când intră în bucătărie, îl găsi pe Lazlo înfulecând cu poftă sandvişuri cu somon afumat şi citindu-şi corespondenţa.

— Tocmai m-am cântărit, îi zise de cum intră. În ultimele două zile am slăbit trei kilograme.

Lazlo îi oferi o farfurie plină cu sandvişuri.

— Atunci mai bine ai mânca ceva. Între timp eu îţi mai pregătesc încă o băutură.

— Nu mi-e foame, îi zise ea.

Dar, când îşi dădu seama că era de fapt lihnită, mâncă tot ce i se pusese în faţă. Coniacul îi ardea stomacul, dar deja avea o oarecare senzaţie de euforie. Se aşează comod pe canapea.

O pisică mare şi maronie i se cocoţă pe genunchi, unde începu să toarcă şi s-o împingă cu labele.

— Deci, cum ai reuşit să mă scoţi? întrebă din nou.

— Ţi-am spus, am apelat la câţiva oameni.

— Atunci cine, mă rog frumos, mi-a pus diamantul în valiză?

Pe chipul lui apăru deodată o expresie de

îngrijorare.

— Chrissie, răspunse.

— Chrissie! repetă Bella uluită. De ce mama naibii? Doar era diamantul ei.

— Îl iubeşte pe Rupert… la nebunie. Când te-a văzut alături de el, când ştia că nu-l iubeşti, s-a simţit îmboldită să facă unele lucruri necugetate. A crezut, aiurea, după cum s-a dovedit, că dacă ai fi fost arestată, Rupert nu va mai vrea să aibă de-a face cu tine.

Bella se gândi câteva clipe la ce-i spusese Lazlo. Trecuse prin multe din cauza lui Steve, aşa că înţelegea foarte bine prin ce trecuse Chrissie.

— Of, biata de ea! murmură.

Lazlo se arătă sincer uimit.

— E foarte frumos din partea ta să spui asta. Ironia este că tu oricum ai rupt logodna cu Rupert în seara aceea, aşa că nu ar fi trebuit să se mai obosească cu aiureala asta.

— Le-ai spus celor de la poliţie că ea a făcut-o?

Lazlo clătină din cap.

— Şi atunci cum de m-ai scos de la închisoare?

— Le-am spus că ai fost cu altcineva în timpul jocului.

Bella se simţi inundată de fericire.

— Aha, deci Steve a admis în cele din urmă că a fost cu mine! De ce naiba a trebuit să declare că fusese cu Angora?

— Pentru că a fost cu Angora, rosti Lazlo

liniştit.

— Ce naiba, se supără Bella, dar ştiu sigur că am fost cu el.

— Nu e adevărat, ai fost cu mine.

— Nu fi ridicol. Ştiu că era întuneric beznă, dar nu l-aş fi putut confunda pe Steve. L-am recunoscut după mirosul de after-shave, *Black Opal.* Deodată gemu de oroare. Nu! Nu se poate!

— Mi-e teamă că s-a putut, scumpo, îi zise Lazlo. Când eram la Cambridge, am fost unul dintre cei mai buni la inducerea în eroare. Nu mi-a fost prea greu să imit accentul american al lui Steve. Oricum, aveam aceeaşi înălţime şi constituţie ca şi el, iar părul ne era mai mult sau mai puţin de aceeaşi lungime. Nu a trebuit decât să mă dau bine cu after-shave-ul acela greţos pe care-l foloseşte şi el şi să las restul în seama… naturii.

Preţ de un minut, Bella rămase fără grai, apoi urlă:

— Nemernicule, nemernic ce eşti! M-ai păcălit, lăsându-mă să cred că Steve mă mai iubea şi m-ai făcut să rup logodna cu Rupert, mai mult, aproape că te-am lăsat să mă violezi.

Lazlo începu să râdă şi se mai servi cu o porţie de băutură.

— Trebuie să recunosc că mi-a plăcut la nebunie partea asta. Nici n-am visat că ai atâta pasiune în tine. Trebuie să repetăm partea aia cât

mai curând.

Bella mârâi furioasă ca un animal.

— Nemernic scârbos şi împuţit, urlă la el. Mi-ai distrus viaţa.

— În ce piesă ai spus replica asta?

Amuzamentul lui o făcu să-şi piardă cu totul controlul.

Murmurând ceva incoerent, sări de pe canapea şi se repezi să-l zgârie pe faţă.

— Încetează, îi zise el, prinzând-o de mâini. Dacă nu vrei să ai amândoi ochii învineţiţi. Eu nu am niciun fel de scrupule, când vine vorba să dau într-o femeie.

Un moment, Bella îl privi încruntată, dar, dându-şi seama că fusese înfrântă, se smulse din strânsoarea lui şi se lăsă să cadă la loc pe canapea.

Deodată se auzi soneria de la uşă. Bella alergă în hol şi o deschise.

În faţa uşii stăteau doi bărbaţi cu feţe dure.

— Domnişoară Parkinson, spuse unul din ei. Felicitări pentru eliberare. Putem să vă punem câteva întrebări?

— Nu, nu puteţi, răspunse Lazlo.

O trase pe Bella înapoi în apartament:

— Domnul Henriques, sunteţi domnul Lazlo Henriques, nu? rosti al doilea bărbat cu un glas onctuos.

— Afară, le zise Lazlo pe un ton de gheaţă.

Cei doi tresăriră, când le trânti uşa în nas.

— De unde ştii că nu voiam să vorbesc cu ei? se înfurie Bella.

— Nu ai vreme de aşa ceva. Lazlo se uită la ceasul de la mână. Trebuie să apari pe scenă cam într-un ceas.

— Nu fi prost, au pregătit deja o dublură.

— Nu, n-au mai pregătit. L-am sunat pe Roger şi i-am spus că ai ieşit!

— Dar nu pot să ies pe scenă, mai ales după ce s-a întâmplat, rosti Bella, aşezându-se pe un scaun. Sunt obosită şi am părul murdar.

— Mai termină odată cu aiurelile astea, îi zise Lazlo cu brutalitate. Oricâte cusururi ai, întotdeauna am crezut că nu duci lipsă de curaj.

În faţa teatrului aştepta o mulţime de reporteri, dar Lazlo trecu printre ei dând din coate. Dacă Bella nu l-ar fi detestat atât de mult, ar fi rămas fără grai auzindu-l cum înjura.

În cabină o aştepta Rosie Hassel, îmbrăcată într-un combinezon şi extrem de agitată.

— Bella, scumpo, ce nebunie! Cum naiba de ai scăpat aşa de repede?

— Şarpele ăla a tras de toate sforile, răspunse Bella, arătând spre Lazlo care venea în urma ei.

Roger Field îşi făcu apariţia acolo cu cinci minute înainte de începerea spectacolului.

— Bella, draga mea, rosti el. Slavă Domnului că ai ajuns la vreme. Cum te simţi?

— Oribil, răspunse Bella, în timp ce-i clănţăneau dinţii în gură. Tocmai am vărsat.

— Oh, tot somonul afumat şi coniacul băut, oftă Lazlo. Ce risipă.

Bella îl ignoră. S-ar putea să mi se facă rău în orice clipă, îi zise lui Roger.

— Hai că mai ai puţin şi trebuie să ieşi pe scenă, comentă Lazlo. Ai vreun strop de whisky, Roger?

Înainte să înceapă spectacolul, Roger ieşi pe scenă şi informă publicul că Bella fusese eliberată şi că toate acuzaţiile împotriva ei fuseseră retrase. Când apăru fu întâmpinată de câteva bătăi din palme urmate apoi de o adevărată furtună de aplauze şi ovaţii. Bella aproape că-şi pierdu cumpătul.

La finalul spectacolului, primi cele mai multe ovaţii din cariera sa.

Din păcate, se simţea secătuită, complet extenuată şi gata-gata să plângă. Ca prin vis primi felicitări din partea colegilor şi tocmai reuşise să se schimbe, când în cabină îşi făcu apariţia Lazlo.

— Tu nu ştii să baţi la uşă? se supără ea.

— Lasă prostiile, îi răspunse el grăbit, prinzând-o de braţ. Haide, nu mai putem să ne ferim multă vreme de presă.

— Mă duc singură acasă, strigă ea, smulgându-se de lângă el şi alergând în jos pe scări. Deschise uşa din spate, dar imediat fu orbită

de blitz-urile aparatelor de fotografiat şi de reflectoarele camerelor de luat vederi.

— Uite-o! strigară la unison o sută de glasuri.

— Oh, nu! strigă ea îngrozită, retrăgându-se şi trântind uşa.

În cele din urmă se văzu nevoită să alerge până la maşină, Lazlo protejând-o cu braţele, în vreme ce Roger Field încerca să domolească gloata. Într-un fel sau altul Lazlo a împins-o. În maşină şi, chiar înainte să-şi poată da seama ce se petrecea, se aflau din nou pe M4, îndreptându-se în viteză spre Oxford.

— Unde mai mergem acum? îl întrebă ea agitată.

— O să stăm cu nişte prieteni de-ai mei la ţară.

— Nu vreau să stau cu niciun prieten de-al tău, mai ales dacă-ţi seamănă.

— Nu-mi seamănă, răspunse Lazlo cu calm. Ea e cântăreaţă, iar el e scriitor. Or să-ţi placă.

— Dar nu am nicio haină.

— Nu o să ai nevoie de nimic. Cass o să-ţi împrumute o pereche de chiloţi.

Lazlo dădu drumul la radio şi noaptea de vară se animă deodată în acordurile lui Mozart. Bella ascultă notele dulci de vioară şi deodată fu lovită de gândul că Steve de fapt nu o mai iubea.

Incapabilă să se controleze, începu să plângă cu sughiţuri. Lazlo o lăsă să bocească.

Când ajunse să suspine, el îşi întoarse capul

spre ea şi-i zise:

— Vezi că în compartimentul mănuşilor este o sticluţă cu ceva bun de băut.

— Nu, mulţumesc.

Fiară fără inimă, îşi zise furioasă. M-a păcălit, s-a prefăcut a fi Steve. Dacă pe Chrissie n-ar fi apucat-o urlatul, mai mult ca sigur că ar fi mers mai departe şi am fi făcut dragoste. Un val fierbinte de ruşine o cuprinse deodată, când îşi aminti cât de mult îi plăcuse să fie în braţele lui.

Ieşiseră de pe autostradă şi se înscriseseră pe un drum de ţară mărginit de pajişti verzi. O lună imensă îşi făcuse apariţia pe cer, printre norii pufoşi. În cele din urmă, Lazlo opri maşina în faţa unei case mari, dărăpănate, acoperită de iederă. În clipa următoare, din casă ieşi în fugă o femeie.

— Dragilor, strigă spre ei. Aţi ajuns destul de repede. Ce bine-mi pare să vă văd.

— Ea este Bella, o prezentă Lazlo. Vezi că n-a apucat să ia nimic cu ea, deci va trebui să-i împrumuţi totul. Mă duc să bag maşina în garaj.

Femeia o strânse în braţe pe Bella.

— Numele meu e Cass, îi zise. Lazlo mi-a spus că ai avut parte de câteva zile cumplite. Adevărul este că şi eu urăsc presa, mai ales atunci când te hăituieşte.

Intrară într-o încăpere uriaşă, cu firimituri presărate peste tot pe podea, vaze de flori uscate şi două piane mari, acoperite de partituri şi cărţi.

Un bărbat cu ochelari de vedere cocoţaţi pe vârful capului, lăsă deoparte cartea pe care o citea şi se apropie s-o întâmpine pe Bella.

— Am fost la Londra pentru premiera ta. Ai fost absolut superbă! Vino, stai jos şi eu o să-ţi aduc ceva de băut.

Cass se aruncă pe canapea în faţa Bellei, întinzându-şi picioarele groase şi arse de soare.

— Grenville e îndrăgostit de ţine de ani de zile, de când te-a văzut la un moment dat la televizor.

Grenville roşi.

— Auzi, scumpo, noi nu mai avem niciun pic de gheaţă?

— Deloc, răspunse Cass veselă. Congelatorul e atât de îngheţat, încât n-am mai putut să pun tăviţa de cuburi înapoi.

După plecarea lui, se întoarse spre Bella zâmbindu-i şi-i spuse:

— Nu am ştiut cum să vă aranjez mai bine, aşa că am optat să vă ofer, ţie şi lui Lazlo, camere separate. Dar el are în camera lui un pat, dublu imens, aşa că dacă vrei, poţi să dormi şi acolo.

— În niciun caz! sări Bella ca arsă. Mai bine dorm cu o cobră decât cu Lazlo.

— Ce mai fac copiii? întrebă Lazlo venind în cameră cu braţele pline de sticle cu băutură.

Bella se făcu purpurie la faţă. Oare auzise şi ultima ei remarcă?

— Copiii sunt plecaţi în weekend-ul ăsta, slavă Cerului, răspunse Cass. Îi iubesc foarte mult, dar e o adevărată binecuvântare când sunt plecaţi. Sunt cu toţii băieţi, îi zise Bellei, de zece, opt şi respectiv şapte ani.

— Vezi că le-am adus nişte gin, îi zise Lazlo. Ştiu că le place.

Cass începu să râdă.

— În ce piesă o să joci după *„Othello”*? o întrebă pe Bella.

— În *„Pescăruşul”*. Începem repetiţiile de luni.

Pentru prima dată, după multe zile, se simţea ca acasă.

Aşadar, jumătate de oră mai târziu declară fără jenă că ea una se ducea la culcare.

Capitolul 14

Bella dormi până la prânz. După ce se sculă, făcu o baie şi se spălă pe cap. Spre marea ei dezamăgire, nuanţa aceea portocalie tot nu voia să dispară, iar părul îi era mai zburlit ca niciodată.

Pe Lazlo îl găsi în grădină, cu picioarele puse pe masă citind ultimele noutăţi din lumea curselor, bând şampanie şi ronţăind dintr-un pui.

Nu avea pe el decât o pereche de pantaloni albi, murdari, iar pielea măslinie începuse deja să se bronzeze frumos.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea.

— La muncă. Nu vrei nişte pui?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame. Era o minciună „pentru că simţea cum i se lipise burta de spinare.

El îi turnă un pahar cu şampanie şi-i zise:

— Sper că nu ai de gând să fii mohorâtă şi plictisitoare tot weekend-ul ăsta. Eu sunt gata să-l sun pe agentul de pariuri. O să-i susţin pe *Libertatea Bengală, Ac de Siguranţă* şi *Fericitul Harry.* Să pun câte cinci lire pe fiecare şi pentru tine?

Bella luă ziarul şi începu să citească.

— Nu, îi zise cu răceală. Eu îi prefer pe *Ţăranul Vesel, Zilele de Demult* şi *Mândria lui Campbell* din cursa a patra.

— N-au absolut nicio şansă, îi răspunse Lazlo. Dar dacă vrei să-ţi iroseşti banii, n-am nimic de zis.

După ce el intră în casă, Bella începu să se uite prin restul ziarului. Pe prima pagină era o fotografie cu ea şi Lazlo, când plecaseră de la teatru.

„CINE A FURAT DIAMANTUL?” era titlul mare. *„Misterul Menriques” devine şi mai mare, în timp ce Bella este declarată inocentă.”*

Cu inima în gât, Bella citi şi restul articolului, dar nu era menţionat nimic despre trecutul său. Slavă Domnului că imaginea ei publică rămăsese

intactă.

— Am pus pariurile pe caii pe care ţi i-ai ales, îi zise Lazlo întorcându-se cu o altă sticlă de şampanie.

Bella lăsă ziarul şi-şi luă cartea, încercând să se concentreze. Lazlo se uită la copertă.

— Este o porcărie, comentă. Cât de departe ai ajuns?

— La pagina două sute cincizeci, izbucni Bella.

— Aha, da, la pasajul ăla care se întinde până la două sute cinci zeci şi unu, rosti Lazlo.

Bella îl ignoră. Ceva mai târziu privi la televizor cum cei trei cai aleşi de el câştigară cursele, iar cei aleşi de ea pierdură încă din start.

— Acum îmi eşti datoare cincisprezece lire, îi zise Lazlo. Dar n-o să te grăbesc cu plata.

Pentru că nu avea încredere în ea să mai şi vorbească, Bella ieşi la plimbare. Nici măcar peisajul idilic nu reuşi s-o mai calmeze.

Însă atunci când ajunse la magazinul din sat, nu-şi mai putu nesocoti foamea şi-şi cumpără două cornuri imense, pline cu cremă.

Tocmai se întorcea încet spre casă, mâncând cu poftă, când Mercedesul de culoare verde opri pe drum, alături de ea. Aproape înecându-se de furie, îşi întoarse capul spre gardul verde de pe margine.

— Mă bucur că ţi-a revenit apetitul, îi zise Lazlo râzând.

Cass le pregăti o cină minunată şi, după aceea, Bella se oferi să spele vasele. Lazlo declară că voia s-o ajute. Dar exact la ora zece, după ce-i dăduse înapoi a treia farfurie, spunându-i că mai rămăsese muştar pe margine „ceva pocni înăuntrul ei.

Luând de pe masă ce mai rămăsese din raţă, aruncă bucata respectivă spre Lazlo, ratându-l la un fir de păr. Apoi alese o piersică bine coaptă şi lovi peretele cu ea. Tot căutând alte proiectile, se lovi de standul cu partituri, pe care Cass îl ţinea în bucătărie.

Lazlo începu bă râdă.

— Spune-mi, Bella, ce ai de gând să faci după ce o să creşti?

— Nu mă mai sâcâi, urlă ea la el.

Începu să arunce cu farfurii. Ceea ce l-a îngrijorat pe Lazlo.

— Încetează, îi zise foarte serios.

Cum ea continuă să spargă vasele, el se apropie şi o pocni cu putere peste faţă. Preţ de un minut Bella rămase să-l privească încruntată, în timp ce ochii îi lăcrimau de durere.

Apoi suspină şi fugi la etaj. Ajunsă în dormitor, furia i se evaporă. Ruşinată de ceea ce făcuse, se dezbrăcă şi se urcă în pat.

Rămase nemişcată, ascultând furtuna care se apropia, în vreme ce somnul o ocolea. Îi auzi pe Cass şi Grenville venind la culcare, râzând. În cele

din urmă căzu într-un somn agitat.

Şi avu unul dintre cele mai cumplite vise. Se sufoca, se îneca şi era incapabilă să se salveze, începu să ţipe.

Deodată camera fu inundată de lumină, iar Lazlo se afla în prag. În clipa următoare îl văzu traversând camera şi-l simţi cum o lua în braţe.

— E-n regulă, scumpo, e totul bine acum. N-a fost decât un vis.

Îi simţea aşa de bine căldura corpului. Degetele lui pe umerii ei. Ce mai conta acum că era vorba chiar de persoana pe care o ura cel mai mult pe lume? Cel puţin era o fiinţă umană.

— Nu mai pot să suport, suspină ea. Mereu am acelaşi coşmar. Visez că mă înec în sânge şi ştiu că este al mamei mele. Doamne! suspină cu faţa îngropată în palme.

— Haide, vorbeşte-mi despre asta.

— Nu pot, şopti ea. Dar se trezi vorbind fără voie. Nu-i spunea lui Lazlo întreaga poveste, ci parcă o repeta pentru ea. Întotdeauna am minţit în legătură cu trecutul meu, rosti întretăiat. Mi-era aşa de ruşine de el. Mama era o femeie respectabilă, fiica unui preot al bisericii creştine scientologice. Dar s-a îndrăgostit de tata. Era un tip divin, dar pornit pe cărări greşite. Mama nici nu ştia măcar că fusese de patru ori la închisoare pentru furt chiar înainte să se însoare cu ea. O vreme el chiar a încercat să se îndrepte, dar de

fiecare dată când îşi găsea o slujbă, în cele din urmă era dat afară. După aceea m-am născut eu. Nu erau niciodată destui bani, aşa că mama a fost nevoită să muncească ea.

— Continuă, o îndemnă Lazlo.

— A lucrat ca servitoare pe la casele altor oameni, dar când n-au mai avut bani deloc, tata a furat fondurile bisericii. Mama a descoperit banii ascunşi sub o scândură din podea şi s-a dus direct la preot, tatăl ei, şi i-a spus totul. În noaptea aceea s-au confruntat cu tata şi i-au spus că avea de gând să se ducă la poliţie. Îţi poţi imagina aşa ceva? Să-ţi torni propriile rude? Tata s-a înfuriat. A avut loc o bătaie. Bunicul a căzut, s-a lovit cu capul de un gard şi apoi a murit la spital. Tata a primit închisoare pe viaţă pentru crimă. Mama nu l-a vizitat niciodată. A murit la închisoare zece ani mai târziu din cauza tuberculozei.

Se opri din povestit şi privi spre oglinda din colţul camerei, în care putu vedea un fulger portocaliu. Imediat se auzi şi tunetul, foarte aproape şi ploaia care începu să cadă din cer.

— În timpul procesului, mama a descoperit că tata era deja însurat când o luase pe ea şi că eu eram ne… ne… nu reuşi să pronunţe acel cuvânt.

— Nelegitimă, zise Lazlo în locul ei.

Bella încuviinţă din cap.

— Mama n-a mai zâmbit de atunci. S-a mutat într-o altă parte a Yorkshire-ului, într-un orăşel

numit Nalesworth, unde n-o cunoştea nimeni. Şi-a găsit o slujbă şi a pus deoparte destui bani ca să mă poată trimite la o şcoală bună. Numai ca eu am urât-o. Toate celelalte fete râdeau de hainele mele urâte şi de accentul pronunţat. Mama era mereu speriată că aveam s-o iau pe urmele tatii. Probabil pentru că semănăm aşa de bine cu el. Îi plăcea să mă bată şi să mă închidă într-o cameră întunecată ore în şir, în timp ce ea se ducea la întrunirile bisericii. În cele din urmă am ajuns s-o urăsc, continuă Bella. Visam mereu că fugeam la Londra şi mă făceam actriţă. Când am împlinit şaptesprezece ani, mamei i s-a descoperit un cancer. Fiind o adeptă a bisericii creştine scientologice, nu i-a lăsat pe medici să-i dea niciun fel de medicamente. Durerile erau probabil cumplite, iar ea a devenit şi mai rea cu mine. Obişnuia să se târască prin casă ca să dea cu degetul pe mobilă şi să vadă dacă ştersesem bine praful. Cum nu mai aveam bani, a trebuit să renunţ la şcoală şi să mă angajez ca vânzătoare în magazinul din oraş.

După ce făcu o pauză scurtă, cât să-şi tragă sufletul, continuă pe acelaşi ton:

— L-am întâlnit pe Steve. Lucra într-una dintre discotecile din orăşel. Atunci mi s-a părut cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Părea să aibă ceva din strălucirea Hollywood-ului, un fel de aer de libertate. Nu cred că mai este nevoie să

spun că m-a sedus de prima dată când am ieşit cu el. În cele din urmă mama a aflat. A urlat la mine şi s-a înfuriat, dar era prea slăbită ca să mai poată face ceva.

Într-o dimineaţă am auzit discuţia dintre două fete. îl tot bârfeau, spunând că a sedus toată partea de vest a oraşului şi că avea datorii pretutindeni. Atunci m-am înfuriat. M-am dus prin localurile pe care le frecventa şi am descoperit că mă părăsise fără ca măcar să-şi fi luat rămas-bun. Nu lăsase nicio adresă. Deşi ştiam că mama era pe moarte, mi-am petrecut toată ziua aceea şi o bună parte din noapte cercetând oraşul. Am ajuns acasă abia la ora două dimineaţa. Cu mama erau nişte vecini. Intrase deja în comă. Nu şi-a mai revenit.

Bella tremura ca o frunză în timp ce încerca să se abţină să nu plângă.

— Toţi cei din oraş mă urau, zise mai departe. Mă vorbeau în spatele draperiilor trase, spunând cât de rea eram. Vreme de trei zile am stat singură în casă, înconjurată de coroanele alea de crini. Cu toate astea, nu mă gândeam decât că Steve mă părăsise. Eram pe jumătate înnebunită de durere, de disperare. Abia mai târziu mi-am dat seama ce i-am făcut mamei. Atunci au început visele astea urâte.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Am venit în sud. Aveam ceva bani rămaşi din vânzarea casei. Am primit o bursă de la

Academia de teatru, mi-am schimbat numele în Bella Parkinson şi le-am zis tuturor că tata fusese bibliotecar şi mama profesoară. Minciuni pe care le-am spus atât de des, încât am început să le cred şi eu.

Privi în jos spre mâini.

— Acum ştii totul.

— Ştiam aproape totul.

— Serios? Dar cum? Ţi-a spus Steve?

— Puţin… Oricum, am un serviciu de informaţii excelent.

Bella râse fără veselie.

— Nu e de mirare că nu voiai să mă mărit cu Rupert. Fiica nelegitimă a unui criminal. Nu eram deloc din categoria voastră, nu?

— Puţin îmi pasă de mediul din care provii.

Bella îl privi surprinsă. Lazlo nu părea dispreţuitor, mânios, supărat sau oricum altfel s-ar fi aşteptat să fie după ce i-a spus adevărul. Pentru prima dată, chipul său oacheş era serios.

— Ascultă, îi zise el, nu contează ce s-a întâmplat? înainte în viaţa ta. Nimănui nu-i pasă, poate cel mult ţie. Important e ceea ce eşti acum, talentată, plăcută. Privi în jos spre chipul ei mânjit de lacrimi şi zâmbi. Da, şi chiar frumoasă, ceea ce este foarte important. Şi familia Henriques are un trecut destul de colorat. Cu numai patru secole în urmă se ocupa de furturi la drumul mare, violuri, crime, numai ca să obţină ceea ce dorea. Membrii

familiei de atunci au – făcut-o cu câteva sute de ani mai devreme decât tatăl tău. În plus, nu-l poţi considera un criminal, pentru că a omorât pe cineva într-o luptă.

— Ca tine, rosti Bella.

— Aşa cum l-am omorât eu pe Miguel Rodriquez, răspunse Lazlo cu duritate.

O întinse cu blândeţe înapoi pe pat şi se ridică în picioare.

— Mă duc să-ţi aduc un somnifer.

Abia atunci când reveni în cameră, Bella îşi dădu seama că el rămăsese cu aceeaşi cămaşă neagră şi pantaloni aibi, pe care-i purtase toată seara.

— Tu de ce nu dormeai? îl întrebă.

— Am stat să mai citesc. Nu pot spune că dorm prea mult. De obicei am altceva mai bun de făcut.

Bella îşi dădu seama că era îmbrăcată numai cu cămaşa de noapte transparentă, că Lazlo o ţinuse în braţe până atunci şi că, doar cu două nopţi în urmă, când se dăduse drept Steve, aproape că o violase.

Simţi cum se înroşea şi se acoperi mai bine cu cearşaful.

— Îmi pare rău, murmură spăsită. N-ar fi trebuit să te bat la cap cu problemele mele.

— Bella, îi zise el uimit, tocmai te-ai scuzat faţă de mine. Eşti sigură că te simţi bine?

— Gata, nu mă mai necăji, îi răspunse ea încordată. Nu am chef de aşa ceva.

El începu să râdă.

— Tare greu e să fii femeie, nu? Pur şi simplu nu e secolul vostru.

Capitolul 15

A doua zi se simţi ca un convalescent după o gripă foarte grea. Se simţea extrem de timidă faţă de Lazlo, incapabilă să-i întâlnească privirea. Mare parte a zilei dormi ca o pisică la soare. Seara stătu şi suspină în faţa televizorului, urmărind un film siropos. Se simţi extrem de iritată, atunci când Angora îl sună pe Lazlo, din Franţa, iar el se duse să vorbească la telefon în cealaltă cameră.

În ziua următoare, Lazlo o duse pe Bella înapoi la Londra, pentru că începeau repetiţiile *ta, Pescăruşul",* iar acum, după trei zile, se dusese la coafor, supărată că nici măcar n-o mai sunase ca s-o întrebe cum se simţea.

Bernard, stilistul ei, îi ridică o şuviţă de păr.

— Asta a fost o mare greşeală, scumpete, îi zise nemulţumit. Acum aiureala asta portocalie s-a făcut verde din cauza soarelui. Nu ştiu ce vom face.

— Atâta lucru am văzut şi eu, îl repezi Bella. M-am decis să revin la culoarea mea naturală.

Bernard o privea sincer îngrozit.

— Care-i aia?

— Un fel de cenuşiu întunecat, dar nu neplăcut.

— Dar, scumpo, eşti nebună. Ani de zile ai fost blondă, nimeni n-o să te mai recunoască. O să-ţi distrugi imaginea.

— În următoarea piesă joc rolul unei fete... comune.

Nicio femeie nu poate fi o artistă dedicată meseriei în faţa stilistului ei.

Bernard zâmbi cu înţeles.

— La mai scuteşte-mă cu aiureala asta, scumpo. Ai dat peste vreun tip drăguţ şi la locul lui, şi crezi că nu are cum să-i placă părul vopsit?

— Aiurea, se supără Bella şi mai tare, dar roşi fără să vrea.

Vremea deveni chiar mai caldă. Avea repetiţii toată după-amiaza. În teatru era înăbuşitor de cald. Tocmai când începuse să-şi între mai bine în rol, se întâmplă ceva care-i distrase atenţia. Cinci minute mai târziu revenea în cabina ei.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă Rosie Hasell speriată. Totul mergea atât de bine!

— Johnie e de vină, strigă Bella, uitându-se urât la băiatul blond şi frumos care interpreta rolul lui Konstantin, şi care se sprijinea nepăsător de măsuţa ei de toaletă. Chiar nu l-ai văzut când s-a strecurat pe scenă şi a dat drumul acelui

broscoi? Şi ştie foarte bine că mi-e groază de broaşte.

Johnnie începu să râdă.

— Bella, îngeraşule, scena se petrece chiar lângă un lac. Ar trebui să fie puzderie de broaşte râioase şi de alte animale de genul ăsta. Eu am încercat să introduc o mică nuanţă de realism, asta-i tot.

— Nici vorbă de aşa ceva, răcni Bella. Ai încercat să mă sperii de moarte.

— Mă rog, ridică Johnnie din umeri. Văd că ai de gând s-o faci pe grozava.

— Da. Sigur că da.

Roger Field apăru în prag, încruntat. Doi dintre actorii principali care se bălăcăreau unul pe celălalt nu era o privelişte prea plăcută, dar Bellei nici că-i mai păsa.

— O să te raportez la sindicat şi o să am grijă să zbori de aici, îl ameninţă ea.

— Eu cred că ajunge, Bella, interveni Roger. Te aude tot teatrul cum răcneşti.

— Puţin îmi pasă, ţipă Bella. Ştii ce-a făcut? A pus broasca asta…

— În regulă, gata, Johnnie, ajunge. Du broasca aia înapoi în Tamisa sau în locul din care ai cules-o. Cu tine o să stau de vorbă ceva mai târziu.

Zâmbind cu gura până la urechi, Johnnie plecă din cabină.

— Te omor, mă auzi, te omor! urlă Bella după

el.

— Încetează să te mai porţi ca o caţă, îi zise Roger. A venit cineva să te vadă.

— Dar eu nu vreau să văd pe nimeni, izbucni Bella. Vreau să-l faci pe băiatul ăsta oribil să înceteze să-mi mai pună broaşte în… Glasul i se stinse, atunci când îl văzu pe Lazlo apărând în uşă.

— O las în seama ta, zise Roger. Sper ca tu să reuşeşti s-o calmezi, pentru că eu unul n-am făcut nicio brânză. acum plec, am foarte multe de făcut.

Bella rămase fără grai un minut. Apoi şuieră:

— Ce cauţi aici?

— Am urmărit repetiţia, îi răspunse Lazlo. Tocmai voiam să-ţi spun cât de bune ai interpretat, dar nu sunt foarte sigur că meriţi. Însă mă bucur că te porţi la fel de urât şi cu alţi oameni, nu numai cu mine.

— Nu e deloc amuzant.

Bella se lăsă să cadă pe scaun şi se privi lung în oglindă. Părul de culoarea şobolanului îi era prins la spate cu un elastic, faţa nefardată îi lucea de transpiraţie, avea o cămaşă şifonată şi nişte blugi care pocneau pe ea. Of, la naiba! îşi dorise atât de mult să fie aranjată şi parfumată când avea să-l revadă.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă cu asprime.

— Aveam de gând să te invit la cină, dar mai bine renunţ decât să te am lângă mine aşa de ţâfnoasă.

— Mda, bine, roşi ea.

— Trebuie să distrez doi arabi şi mă întâlnesc cu ei la ora opt. Crezi că poţi să te aranjezi într-un sfert de oră?

— Dar nu am cu ce să mă îmbrac.

Lazlo se ridică în picioare.

— Mai bine ai împrumuta ceva, îi sugeră. Mă duc să discut nişte afaceri cu Roger. Să nu uit, îi zise înainte să iasă, îmi place părul tău. Este o îmbunătăţire considerabilă.

Arabii erau veseli şi graşi, şi mâncară toţi cartofii şi friptura din farfuria Bellei. împrumutase o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou portocaliu de la Rosie, care o strângea cumplit peste piept.

Bronzul începuse să-i dispară. Continua să-şi dorească cu disperare să găsească tot felul de lucruri amuzante de spus.

Arabii voiau să-şi facă de cap în noaptea aceea şi nu încetau cu aluziile la cluburile de striptease, dar Lazlo reuşi să se fofileze cu Bella pe la miezul nopţii. Cât străbătură Londra, nu-şi mai spuseră nimic. Apoi se opriră la un semafor. Te rog, rămâi pe roşu o veşnicie, se rugă Bella. Îşi ţinu respiraţia atunci când ajunseră în Hyde Park, dar el o coti la stânga. Se simţi uluită de bucuria pe care o resimţi atunci când constată că o ducea la el acasă şi nu la apartamentul ei.

În vreme ce Lazlo turna băutură pentru

amândoi, ea îl examină cu grijă, cercetându-i părul negru, des şi lung, umerii laţi acoperiţi de haina imaculată a costumului de in mâinile arse de soare şi se simţi deodată copleşită de dorinţă. Ce naiba se petrece cu mine? se gândi îngrozită. Cu cinci zile în urmă eram îndrăgostită nebuneşte de Steve, iar acum abia aştept să sar în pat cu Lazlo.

Atunci când el îi dădu băutura, mâinile li se atinseră. Tresărind de parcă atingerea lui ar fi ars-o, încercă să se calmeze dând conţinutul paharului peste cap dintr-odată. Pentru el era totul grozav, se gândi ea speriată. Nu era altceva decât un parior înrăit, cu morala unui cotoi vagabond şi cu o sută de mii de ani-lumină experienţă sexuală la activ. Nu trebuie decât să se poarte drăguţ cu mine şi eu o să-i ciugulesc efectiv din palmă. Lazlo îşi scoase haina pe care o atârnă de spătarul unui scaun.

— Eşti foarte tăcută, îi zise el. Ce te frământă?

Bella îşi luă inima în dinţi.

— Ştiu că eşti aşa de drăguţ cu mine numai pentru că vrei să mă îndrăgostesc de tine, izbucni. Ca să fii sigur că n-o să mă întorc la Rupert.

Lazlo oftă.

— Asta-i o remarcă prostească, de-a dreptul copilărească. Şi eu care sperasem că nu mai gândeşti aşa.

Bella părea gata să se revolte. Dar tăcu. Apoi rosti bâlbâindu-se:

— Bine, îmi pare rău. A fost urât din partea mea.

— Ce fată bună eşti! Vino aici.

— Nu, şopti Bella sufocându-se. Nu pot s-o fac, nu vreau să devin o altă aventură de-o noapte doar ca să te distrezi din cauză că nu poţi să dormi.

— Scumpa mea, despre ce tot vorbeşti acolo?

Telefonul începu să sune strident. Lazlo însă nici nu-l băgă în seamă.

— N-ar fi mai bine dacă ai răspunde? îl întrebă Bella nervoasă.

— Bine. Ridică receptorul fără s-o slăbească din privire. Alo? Da, mătuşă Constance, ce plăcere neaşteptată. Îi zâmbi Bellei şi-şi ridică privirea spre tavan.

Deodată, zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Cum? răcni pe nepusă masă. Când s-a întâmplat? Şi pe mine de ce nu m-aţi anunţat mai din vreme? Cum? Ai discutat cu poliţia? Bine, vin imediat acolo.

Cicatricea de pe obraz părea mai albă pe măsliniul feţei. Ochii îi fulgerau de furie.

— Ce s-a întâmplat? suflă Bella.

— Chrissie. A fost răpită. Răpitorii au cerut două milioane de lire.

Capitolul 16

Lazlo gonea cu Mercedesul pe străzile pustii ale Londrei, fără să mai ţină cont de semafoare şi luând curbele în scrâşnet de cauciucuri. Bella stătea îngheţată de groază alături de el.

— Cum naiba de s-a putut întâmpla aşa ceva? şopti.

— Chrissie a ieşit să pună o scrisoare la poştă pe la ora şase şi jumătate şi nu s-a mai întors, răspunse Lazlo. Mătuşa Constance şi unchiul Charles erau prin oraş şi prima dată când şi-au dat seama că a dispărut a fost atunci când a apărut Steve pe la nouă ca s-o ia la un ştiu ce petrecere, iar ea nu era acolo.

— Steve venise s-o ia în oraş? întrebă Bella tăioasă.

Lazlo îi aruncă o privire lungă.

— Acum că Angora este în Franţa, îi zise, se pare că Steve şi-a transferat afecţiunea destul de liberală asupra lui Chrissie.

Bella roşi.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Răpitorii au sunat la unsprezece şi un sfert, spunând că o au pe Chrissie şi că o vor elibera nevătămată atâta vreme cât suntem de acord să plătim două milioane de lire şi nu sunăm la poliţie.

Pe dinafară părea perfect calm. Chipul dur nu trăda nicio emoţie. Dar un nerv i se zbătea pe obraz şi, atunci când îşi aprinse o ţigară, mâine îi tremura destul de rău.

Măcar de aş fi ca Angora, cugetă Bella încrâncenată. Atunci mi-aş petrece braţele pe după gâtul lui şi aş găsi tot felul de cuvinte potrivite ca să-l consolez.

Se simţi încă şi mai debusolată atunci când ajunseră la casa familiei Henriques şi Rupert a fost cei care le-a deschis uşa. Era evident că abia sosise de la Zürich. Bagajele lui erau împrăştiate peste tot prin hol.

— Slavă Domnului că ai venit, îi zise lui Lazlo. Biata Chrissie! Ce naiba o să ne facem acum? Toţi sunt derutaţi. Mama a făcut deja o criză de isterie la gândul că va trebui să se despartă de două milioane de lire, iar tata s-a îmbibat bine cu alcool, pe urmă şarpele ăla de Steve e… Păru s-o observe şi pe Bella, şi se stăpâni. Hei, bună, îi zise jalnic.

În salon dădură peste Charles, care stătea în faţa şemineului cu ochi lucioşi, şi de Steve, care, instalat pe canapea cu un pahar de coniac în mână, părea de-al casei şi părea foarte îngrijorat. Constance, masivă într-o rochie de satin maro, se îndreptă spre ei precum o corabie cu toate pânzele sus.

— Unde naiba ai fost, Lazio? Probabil după fuste, ca de obicei, adăugă Constance cu venin. După care se uită şi spre Bella. Iar ea ce caută aici? Trebuie să le bagi minţile în cap lui Rupert şi lui Charles. Nu vor nici în ruptul capului să sune la poliţie.

— Foarte bine, îi aprobă Lazio. Cu cât ştiu mai puţini oameni de toată afacerea asta, cu atât mai bine. Se întoarse brusc spre Charles. Mai bine ne-am gândi cum putem face rost de banii ăştia cât mai repede.

Constance îi privea cu groază.

— Dar nu putem face rost de o asemenea sumă. O să fim ruinaţi. Şi aşa de-abia mă descurc zi de zi. De ce să nu lăsăm noi poliţia să-şi facă treaba?

— Dacă suni la poliţie, îi zise Lazio cu brutalitate, atunci o să-i sperii rău de tot pe răpitori şi aceştia se vor descotorosi de Chrissie.

— Te rog să nu mai vorbeşti aşa, se înfurie Constance. Copilul ăsta a fost ca o fiică pentru mine.

— Doamne! o întrerupse Rupert nepoliticos. Termină cu ipocriziile astea. O tratai pe biata Chrissie ca pe o sclavă. Întotdeauna avea ceva de făcut pentru fine.

Constance strânse din buze nemulţumită.

— Într-un fel a fost chiar vina lui Chrissie, îi zise lui Steve. Mereu i-am spus că, dacă iese fără pălărie pe cap, va fi agăţată de toţi golanii.

— Oamenii aceia o aşteptau, interveni Rupert, vorbind printre dinţii încleştaţi. Nu se poate să fii chiar atât de afurisit de tâmpită. Nu se poate!

Constance se făcu purpurie la faţă.

— Cum de îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

Nu crezi că am avut destule belele în ultima vreme? Toată nebunia cu nunta lui Gay, iar după aceea, colac peste pupăză, a trebuit tu să te logodeşti cu acea îngrozitoare… Atunci îşi aminti brusc că era prezentă şi Bella acolo, şi se opri la vreme. Oricum, înainte să mai apuce careva să se simtă prost, izbucni iar împotriva lui Rupert, enumerându-i toate greşelile.

Lazlo o privi o clipă cu atenţie, apoi îi zise pe un ton surprinzător de blând:

— Sunt convins că a fost teribil de greu pentru tine, mătuşă Constance. Probabil că de acum eşti epuizată. Sunt sigur că nici măcar n-ai apucat să mănânci. De ce nu te duci tu la culcare, iar eu trimit vorbă la bucătărie să-ţi aducă sus o tavă cu ceva bun.

— Doar nu te aştepţi din partea mea să fiu în stare să mănânc ceva în asemenea momente, nu se repezi Constance, dar „era evident că Lazlo reuşise s-o mai domolească. Probabil că ai dreptate şi ar trebui să-mi păstrez puţinele puteri care mi-au mai rămas. Cred că aş putea mânca un sandviş cu friptură de pui.

Steve se ridică în picioare şi-i oferi lui Constance unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale sale.

— Mă duc să vorbesc cu cei de la bucătărie, îi zise.

— Eşti o mare alinare pentru mine, Steve, o

auziră pe Constance spunând în timp ce urca scările.

Lazlo, Rupert şi Charles se aşezară să discute cum puteau face rost de acei bani, dar era evident că lui Charles îi venea tare greu să se concentreze.

— Cred că mă duc şi eu la nani, le zise el, împleticindu-se spre uşă. Îţi mulţumesc că ai reuşit să îmblânzeşti scorpia, Lazlo.

În vreme ce Charles ieşea din salon, Steve tocmai dădea să intre.

— Jumătate de clapon şi un castron cu cartofi prăjiţi ar trebui s-o reducă la tăcere, îi zise lui Lazlo. Nici nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare de Chrissie. O cunosc numai de vreo jumătate de lună, dar mi-am dat seama ce copil bun este.

— Ba nu ţi-ai dat seama de nimic de genul ăsta, izbucni Rupert. Umblai numai după banii ei.

— Taci din gură, Rupe, îl potoli Lazlo, după care începu să discute iar despre bani.

Bella îl studia dezgustată pe Steve şi se întreba cum de se putuse îndrăgosti de el. Acum totul o revolta. E numai un nemernic de primă mână, care arată ceva mai bine, îşi zise. Se întoarse apoi şi-l studie pe Rupert, care era prăvălit pe un fotoliu şi se ţinea cu mâinile de păr, distrus. Apoi veni rândul lui Lazlo să fie studiat. Nervul încă îi mai fremăta în obraz, iar ea îşi dădu seama ce putere titanică avea omul acela care se

putea controla suficient de mult, cât să nu cedeze precum ceilalţi în faţa panicii.

Deodată fu izbită cu forţă de realitate. Ea se îndrăgostise de fapt de Lazlo.

În clipa aceea el îşi întoarse capul spre ea.

— Eşti obosită? o întrebă.

— Ar trebui să mă duc acasă, murmură ea, îngrozită că el ar fi putut să-i citească gândurile.

— Hai că te duc eu, se oferi Steve.

— O s-o ducă Rupert, zise repede Lazlo. Vreau să discut cu tine, Steve, să văd dacă nu pot să fac rost de banii ăştia din Buenos Aires.

Bella nu vorbi deloc pe drumul spre casă, încercând să-şi controleze emoţiile violente. Dar când ajunseră în faţa clădirii, îl întrebă pe Rupert dacă nu voia să urce să bea ceva.

El clătină trist din cap.

— Trebuie să mă întorc, la naiba, Bella, eu ce-o să mă fac acum? Am luat-o pe Chrissie ca pe ceva de la sine înţeles şi am tratat-o ca pe o soră mai mică, iar acum a dispărut deodată…

— Îţi dai seama că tu de fapt pe ea o iubeşti?

El o privi buimac pentru o clipă, apoi parcă se lumină deodată.

— Da, aşa e. Săptămâna trecută am crezut că o să mă împuşc, pentru că nu voiai să te mai măriţi cu mine, dar acum, că biata Chrissie este într-o asemenea primejdie, ştiu că de fapt pe ea o iubeam şi probabil că n-o s-o mai văd niciodată.

Bella îl strânse în braţe.

— Gata, nu mai vorbi aşa, totul o să fie bine. Lazlo o s-o găsească pentru tine.

— Mda, aşa e, dacă poate cineva s-o recupereze, atunci el e acela, oftă Rupert. Cu atâţia amici în lumea interlopă, poate să tragă destule sfori, dar am sentimentul ăsta cumplit că nu a fost răpită doar pentru bani, că totul e legat cumva de Miguel Rodriquez.

Inima Bellei tresări dureros.

— Omul pe care l-a omorât Lazlo?

Rupert încuviinţă din cap.

Fratele lui Miguel, Juan, a încercat de atunci să i-o plătească într-un fel lui Lazlo.

— Dar care este de fapt povestea adevărată?

Miguel şi Juan conduceau cea mai mare afacere cu droguri şi prostituate din America de Sud. Buenos Aires era practic fieff-ul lor. Poliţiştilor le era o teamă cumplită de ei. Miguel avea o soţie mult mai tânără, pe nume Maria, pe care o trata ca pe un nimic. Ea şi Lazlo s-au îndrăgostit şi au avut o relaţie toridă. Miguel a aflat şi a scos cuţitul la Lazlo într-un bar. A avut loc o bătaie. Miguel a fost omorât. A doua zi, deşi nimeni nu l-a putut acuza cu dovezi clare, Juan i-a aruncat acid pe faţa Mariei. Efectiv a desfigurat-o. Femeia nu a putut suporta gândul că Lazlo avea s-o vadă aşa. Câteva zile mai târziu s-a sinucis. Poliţiei i-a fost mult prea frică să facă ceva, dar de

atunci Lazlo şi Juan şi-au dat mereu târcoale ca doi tigri. Eu unul cred că Juan este cel care a răpit-o pe Chrissie şi, dacă am dreptate, atunci în mod sigur n-o va lăsa în viaţă, oricât de mulţi bani le-am oferi. Ăsta este lucrul care îl scoate din minţi pe Lazlo.

— Nevasta lui Miguel era… frumoasă? întrebă Bella, încercând să pară neinteresată.

— Maria? Era superbă. Nu cred că Lazlo a reuşit să treacă vreodată peste faptul că s-a sinucis.

După ce o lăsă în faţa apartamentului, Bella rămase trează ore în şir, roasă de gelozie din cauza acelei Maria Rodriquez.

Capitolul 17

Trecură două zile fără nicio veste despre Chrissie. Bella încercă să se adâncească cu totul în repetiţii, dar nu se putea gândi decât la Lazlo şi la iadul prin care trecea.

Încercă să nu se arate dezamăgită, atunci când el n-o sună. Probabil că avea mult prea multe pe cap.

În seara celei de-a treia zile ieşi de la teatru moartă de oboseală. Avusese repetiţii întreaga zi, urmate apoi de spectacolul cu *„Othello”.*

Publicul fusese la fel de receptiv ca o piatră,

mai ales grupul acela de femei din provincie, care vorbiseră şi râseseră tot timpul în ultimul act.

Era o noapte întunecată şi fierbinte, fără stele pe cer, ci doar cu nori întunecaţi. Era îmbrăcată cu o rochie subţire, cu pete albe şi roşii.

Mirosul de usturoi şi ceapă prăjită care venea de la restaurantul italienesc din apropiere îi făcea greaţă. Se hotărî deodată să facă o parte din drumul spre casă pe jos.

Trecu pe lângă un telefon, public şi abia rezistă tentaţiei să nu-l sune pe Lazlo ca să afle dacă mai ştia ceva de Chrissie. Nu, mai bine renunţa, pentru că era prea obosită ca să poată discuta cu el aşa cum se cuvenea.

Trebuie să încetezi să te mai gândeşti la el, îşi zise furioasă.

O luă la dreapta pe o stradă luminată doar de câteva felinare. Deodată zări o ţigară care strălucea în întuneric şi o siluetă care se apropia de ea.

Tresări speriată, când un glas îi zise:

Bella.

În clipa în care zări strălucirea părului blond, nervozitatea i se transformă în iritare. Era Steve.

— Ce mama naibii cauţi aici? izbucni.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ei bine, eu n-am ce discuta cu tine. Nu mai am să-ţi spun nimic, absolut nimic.

— Scumpo, îi zise el grăbit, pentru numele

Domnului, taci şi ascultă, pentru că n-ai să regreţi. Am descoperit unde e Chrissie.

Bella se întoarse cu faţa spre el, cu gura căscată de uimire.

— Eşti sigur? Ea e bine?

— Nu ştiu. O ţin într-un depozit părăsit din East End. Mie mi se pare o treabă făcută de amatori. Unul din gaşcă s-a speriat şi i-a spus totul unul amic de-al meu.

— Lui Lazlo i-ai comunicat?

— N-am reuşit să dau de el. În după-amiaza asta s-a dus la curse şi nu a mai fost văzut de atunci.

— Atunci noi ce mai stăm şi aşteptăm aici? rosti Bella, fără să se gândească.

— Am parcat chiar acolo, îi zise Steve, arătând spre o maşină lăsată sub copaci.

Bella alergă până la ea.

— Haide. Nu trebuie să mai pierdem nicio clipă.

Nu se gândea decât la cât de mulţumit avea să fie Lazlo dacă o găseau pe Chrissie.

Steve deschise portiera din faţă pentru ea, iar Bella tocmai se aplecase gata să urce când un glas din spate, cu un accent străin, pronunţat, zise:

— Nu încerca să faci vreo prostie. De acum te-am prins.

Bella văzu strălucirea patului unui pistol.

Urlă şi se dădu înapoi, lovindu-se de Steve,

dar el o împinse cu violenţă spre maşină.

În clipa următoare ceva tare şi metalic o lovi în moalele capului. Simultan, după cum i se păru ei, cineva se întinse s-o prindă şi să-i pună pe nas o cârpă cu un iz dulce neplăcut.

După aceea avu senzaţia că aluneca în faţă şi că se lovea cu capul de bordul maşinii. Apoi veni întunericul.

Habar nu avea câtă vreme rămăsese inconştientă. Când îşi reveni, capul o durea cumplit şi putea să-şi dea seama că se afla într-o maşină în mişcare.

Era legată la ochi, mâinile şi picioarele îi erau bine prinse cu frânghii aspre şi capul îi sângera încă, pentru că simţea un lichid vâscos cum i se scurgea pe spate.

Gemu şi râgâi zgomotos.

— Steve, îmi vine să vărs.

Nimeni nu spuse nimic, iar maşina se opri. Se simţi ridicată precum un sac de cartofi şi cineva îi ţinu capul, în timp ce ea îşi vărsa şi maţele, suspinând de durere, umilinţă şi teroare.

— Lăsaţi-mă să plec, vă rog, daţi-mi drumul. Sunt nevinovată. Nu am făcut nimic.

În clipa următoare cineva îi deschise gura cu forţa.

Se luptă disperată, în vreme ce răpitorii îi turnau un lichid pe gât. Deci încercau s-o otrăvească. Îşi dădu seama că era de fapt coniac.

O ardea gâtul. Se gândi că avea să înceapă să verse iar… Primi o alta duşcă zdravănă şi începu să se simtă ceva mai bine.

Fu băgată cu forţa înapoi în maşină. Nimeni nu vorbea cu ea şi imediat porniră mai departe. îmbătată de coniacul înghiţit, decise că nu era cazul să mai încerce să le pună vreo altă întrebare. În fond şi la urma urmei, de ce să-i provoace?

Merseră timp de patru ore. Ea îşi tot făcea griji cu privire la matineul de a doua zi şi de faptul că nu avea cum să mai ajungă la teatru din vreme, şi cum dublura avea să fie, probabil, mai bună decât ea.

Se gândi la Lazlo şi la ce ar spune el dacă ar afla că a fost răpită, dar probabil că nu i-ar fi păsat.

Dar de ce s-o găbjească tocmai pe ea? Probabil că se gândeau că Rupert era încă nebun după ea şi, ca atare, aveau să obţină o răscumpărare şi mai mare.

Dar Steve doar fusese acolo zilele trecute, nu se poate să nu fi observat că Rupert era nebun numai după Chrissie şi că nu o mai iubea pe ea.

Mintea ei încerca din răsputeri să afle nişte răspunsuri.

Nu avusese niciodată încredere în Steve, dar de câte ori avusese de-a face cu el nici prin cap nu-i trecuse că era vreun gangster, probabil în

relaţii bune cu vreun criminal cu sânge rece cum era Juan Rodriquez.

Dacă nu ar fi fost ea, el n-ar fi avut cum să facă cunoştinţă cu familia Henriques şi nu ar mai fi putut intra în graţiile lui Chrissie atât de uşor. De acum era sigură că tot el se ascundea şi în spatele răpirii ei.

Cu un fior îşi aminti că Rupert îi spusese că, dacă cei care o răpiseră pe Chrissie erau băieţii lui Juan, atunci nu aveau s-o mai lase în viaţă.

Probabil că ea avea să primească o porţie bună de acid peste faţă asemenea Mariei Rodriquez.

Efectul anesteziant al coniacului începuse deja să dispară. Durerea de cap era agonizantă.

Se simţi cuprinsă de panică.

— Of, Lazlo, ajută-mă, ajută-mă, scânci.

Cineva o lovi cu putere peste gleznă.

— Mai ţine-ţi afurisita aia de fleancă, îi zise acelaşi glas cu accent străin, dur din cauza fricii şi a neliniştii.

Simţea tensiunea insuportabilă din maşină.

În spate, alături de ea, mai era cineva şi probabil alţi doi indivizi în faţă. Îşi putea da seama că erau cu toţii foarte speriaţi.

Simţea mirosul acru al transpiraţiei şi auzea cum îşi aprindeau mereu ţigările. Fiind legată la ochi, îşi ascuţise toate celelalte simţuri.

Îşi dădu seama că trebuia să fie aproape

dimineaţă, atunci când cineva dădu drumul la radio. Erau ştirile de la ora şase. Aşteptă cu sufletul la gură.

Doamna Thatcher îl luase pe domnul Wilson la întrebări în timpul unei şedinţe care ţinuse până noaptea târziu.

În Australia se devalorizase dolarul. Un leopard scăpase de la Zoo.

Una dintre prinţese îşi anunţase logodna.

Vremea avea să fie caldă şi însorită, iar mai pe seară erau aşteptate averse şi descărcări electrice.

Bella se lăsă pe spătarul banchetei, disperată. Nimeni nu o va mai găsi.

Acum mergeau cu viteză mai mare, probabil ca să ajungă mai repede la destinaţie, înainte ca şoseaua să se aglomereze prea tare. În plus, era tot mai cald. Iar ea avea o nevoie disperată să meargă la toaletă.

În cele din urmă maşina se opri, iar indivizii o scoaseră afară.

Bella simţi briza cadă pe braţe şi pe picioare, mirosul îndepărtat de sare şi auzi zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm.

Intră în panică gândindu-se că se aflau undeva, sus, pe o stâncă şi că indivizii care o răpiseră intenţionau s-o arunce de acolo.

Începu să tremure fără să se poată controla şi se puse pe plâns.

Cineva îi astupă repede gura.

— Termină cu văicărelile, îi zise o voce chiar la ureche şi imediat simţi o ţeavă de metal care o împungea în spate.

O forţară să se aşeze în iarbă ca să-i scoată frânghiile cu care-i legaseră gleznele. Probabil că o căraseră vreo două mile, pentru că acum simţea peste tot oameni în jur şi mugetul vacilor, cântecul păsărilor şi zumzetul maşinilor în depărtare.

Simţi o alee de pietriş sub picioare şi uşurarea celor din jur.

Se împiedică de un prag, auzi o uşă trântindu-se şi după aceea sunetul broaştei bine încuiate. Mirosul neplăcut de casă murdară, dărăpănată, o duse cu gândul la copilăria ei petrecută în mahala.

Simţea cum i se scurgea transpiraţia pe spinare, în clipa următoare cineva veni în fugă pe scări, o prinse de braţ, o târî la etaj şi o împinse într-o cameră.

Altcineva îi desfăcu frânghia din jurul mâinilor. Imediat Bella ridică mâinile spre legătura de la ochi. Se părea că fusese lipită cu bandă adezivă.

În clipa următoare unul dintre cei care veniseră cu ea sus îi smulse banda adezivă, prinzându-i însă şi câteva fire de păr. Cum şi aşa o durea capul, ţipă fără jenă de durere.

— Nu o răni, zise glasul cu accent puternic.

Bella clipi orbită în lumina slabă. În faţa ei

stăteau doi oameni. Amândoi mascaţi. În mod evident, niciunul nu era Steve.

Unul din ei era îndesat, avea păr negru, barbă neagră, care se vedea de sub mască, şi nişte umeri de-a dreptul imenşi.

Celălalt era mai înalt, mai subţire şi avea păr întunecat şi rar.

— Ascultă, scumpo, îi zise el cu un accent spaniolesc pronunţat, dar nu la fel de puternic ca al celuilalt, o să stai aici o vreme îndelungată. Aşa că nu te apuca să faci vreo prostie. Dacă vrei ceva, noi vom încerca să-ţi facem rost.

— Trebuie să merg la toaletă, rosti Bella disperată.

Individul înalt izbucni în râs.

— Vezi că ai o găleată în colţ.

Mda, dar nu se putea folosi de ea până când nu plecau ei de acolo.

— Unde e Steve? întrebă. E şi el aici?

Tipul înalt clătină din cap şi-i arătă arma.

— Repet, nu încerca să faci vreo prostie, eventual să evadezi. Suntem cinci care te păzim.

Deodată, Bella se simţi îngrozită că nu mai avea legătura aceea pe ochi, pentru că dacă vreunul dintre ei îşi uita masca sau aceasta îi aluneca din greşeală, atunci aveau s-o omoare.

O lăsară singură şi astfel avu vreme să cerceteze bine camera. Era foarte mică, nu avea mai mult de trei metri pe doi, şi era luminată de

un bec de douăzeci de waţi.

Peste fereastră fusese bătut un oblon greu de lemn, tapetul era afumat şi din colţurile tavanului atârnau pânze mari de păianjen.

Singura mobilă din cameră era un scaun desfundat şi găleata din colţ.

Încercă gratiile de la ferestre, dar fuseseră bine zidite. Nici pereţii nu păreau să alb, a vreun punct mai slab. Dar chiar şi dacă ar fi avut, după ce-şi rosese unghiile aşa de rău în ultimele câteva zile, nu ar fi putut săpa oricum nicio gaură cu ele.

Câteva minute mai târziu un alt bărbat veni în odaie ca să-i cureţe rana de la cap.

Acesta avea păr lung şi blond, era foarte slab şi vorbea cu un glas domol, cu acelaşi accent spaniolesc ca şi ceilalţi doi.

Bella se simţi realmente mişcată de modul blând în care avea grijă de ea, prevenind-o din timp că antisepticul avea s-o usture puţin.

Simţea că omului acela îi era milă de ea. Observă că pantalonii de pe el erau cam scurţi, purta şosete largi, de un galben ţipător şi nişte pantofi împletiţi, care se scofâlciseră de atâta folosinţă.

Bella se întinse pe podea, încercând să stea cât mai confortabil cu putinţă. Îi putea auzi pe indivizi cum vorbeau afară în spaniolă. Deci ei trebuiau să fie băieţii lui Juan.

Ceva mai târziu, în după-amiaza aceea,

blondul îi aduse o cană cu ceai şi fasole bătută, unsă pe o felie de pâine aşezată pe o farfurie unsuroasă. Lihnită, hăpăi mâncarea imediat, dar, două minute mai târziu, dădu totul afară, abia ajungând la vreme lângă găleată.

Capul părea să i se despice de atâta durere. Se prinse cu mâinile de păr şi, suspinând, se chirci pe podea. Trebuia să scape cumva de acolo înainte să înnebunească.

Îşi aminti că parcă citise pe undeva că dacă reuşeai să supravieţuieşti în primele patruzeci şi opt de ore ale unei răpiri, atunci în mod sigur puteai trece peste orice. Într-un fel sau altul trebuia să-şi recapete cumpătul.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, începu ea.

Observase că individul blond nu riscase cumva să-i aducă un cuţit sau o furculiţă odată cu mâncarea. Îşi examină faţa în lingură. Ochii îi erau imenşi, iar chipul palid era murdar de sânge.

Ajunse la concluzia că era mai bine să încerce să recite toată piesa „*Othello* pentru că merita să facă orice ca să se păstreze în toate minţile, dar, când ajunse la cel de-al treilea act, în care gelozia lui Othello era încet trezită de Iago, mintea îi zbură înapoi la Lazlo, retrăind momentele pe care le petrecuseră împreună, certurile lor, weekend-ul petrecut la ţară, când o ţinuse în braţe după ce avusese acel coşmar.

Ce-i spusese atunci? Că era *amuzantă,*

talentată şi frumoasă.

Îşi privi din nou imaginea din lingură. Dacă ar fi văzut-o în clipa aceea, n-ar mai fi considerat-o frumoasă.

Deodată se simţi cuprinsă de o ură neîmpăcată faţă de Steve.

În cele din urmă, de atâta oboseală, căzu într-un somn neliniştit.

Capitolul 18

Bella a fost trezită de scârţâitul pietrişului de pe alee. Printre crăpăturile obloanelor nu se mai vedea niciun fir de lumină.

Se auziră trei bătăi înfundate şi apoi cum uşa din faţă a casei era deschisă repede şi închisă la loc.

Auzi voci înfundate şi râsete, şi pe cineva care urca scările, trecând pe lângă uşa ei.

Nu se simţea prea grozav, dar cel puţin durerea de cap nu mai era la fel de acută. Se chinui să se ridice în picioare, înţepenită şi ameţită.

În gură avea un gust oribil. Simţi o peliculă de praf şi murdărie, atunci când îşi trecu limba peste dinţi.

De data asta nu avea la dispoziţie nicio pastă *Colgate* care să-i redea încrederea, se gândi în

timp ce-şi lingea degetele şi-şi ştergea sângele de pe obraji.

Logica îi spunea că, dacă răpitorii o plăceau şi o credeau drăguţă, atunci era mai puţin probabil să fie tentaţi s-o omoare.

Se întrebă cine era ultimul sosit, dar nu avu prea mult de aşteptat.

În clipa următoare uşa se deschise şi în camera ei intrară doi oameni mascaţi, cu pistoale în mâini.

Unul din ei era bărbosul îndesat pe care-l mai văzuse, iar celălalt, necunoscut, era mai înalt, purta pantaloni foarte strâmţi peste coapsele grase şi o cămaşă închisă la culoare.

Avea un tors extrem de mare.

Prin cămaşă putea vedea bucăţele de piept păros.

— Haide, frumoaso, îi zise el, legându-i mâinile, cu o voce libidinoasă care o făcu pe Bella să se cutremure de silă. E momentul să purtăm o mică discuţie.

O conduseră afară pe hol şi de acolo într-o cameră bine luminată.

Înăuntru erau câteva scaune în jurul unei mese pline de sticle, pahare şi farfurii cu mâncare.

Un bărbat se aşezase comod pe o canapea veche.

Şi el purta mască, dar Bella observă imediat că era îmbrăcat într-un frumos costum albastru,

foarte elegant, avea butoni de aur la cămaşă şi un ceas din acelaşi metal preţios.

Pe dedesubt avea o cămaşă de un albastru-pal din mătase fină şi mirosea foarte tare a after-shave.

— Bună, Bella, scumpo, îi zise el. Ce vrei să bei?

Avea un glas plăcut, blând şi gros, cu un uşor accent american.

— Vreau să-i dezlegi mâinile, Carlos, îi zise îndesatului cu barbă. Nu am vrea să te simţi mai prost decât e nevoie şi bănuiesc că putem avea încredere în tine că n-o să faci vreo prostie.

De ce naiba continuă să spună acelaşi lucru? se înfurie Bella. Lazlo ar fi spus că ea făcea mereu numai prostii.

Carlos tăie frânghia cu un cuţit de pâine.

Din cauză că fusese aşa de strânsă, i se învineţise încheieturile.

Bărbatul de pe canapea se ridică şi începu să i le maseze cu blândeţe.

— Nu ar fi trebuit s-o legi aşa de strâns, rosti cu reproş.

Bella era speriată de această abordare blândă. Simţea cum i se scurgea transpiraţia pe corp.

— Cred că ţi-ar prinde bine ceva de băut, îi zise el. Un scotch?

Bella încuviinţă.

— Mi-e teamă că nu avem gheaţă.

Îi turnă un pahar cu whisky, pe care-l aşează pe un scaun alăturat.

Bella privi în jur. Doi oameni stăteau sprijiniţi de uşa din spatele ei şi se jucau cu armele.

Îşi luă paharul, dar mâna îi tremura aşa de rău că nu reuşi să-l ducă până la gură.

— Eşti speriată, observă omul în costum albastru De ce anume ţi-e teamă?

— Oamenii tăi nu s-au purtat cu prea multă blândeţe până acum.

— Dacă ţi-e teamă că o să-ţi distrugem frumuseţea poţi să stai liniştită.

Bella îl văzu cum lua cuţitul.de pâine şi tăia capătul trabucului.

Observă de asemenea că avea mâini îngrijite, deşi unghiile i se păreau cam prea lungi.

— De ce... m-aţi adus aici? izbucni în cele din urmă. Răpirea mea este legată de cea a lui Chrissie, nu?

— Desigur.

— Ea e bine?

— Foarte bine, deşi nu suportă tensiunea la fel de uşor ca tine, dar stă la noi de mai multă vreme şi bănuiesc că a dus o viaţă mult mai uşoară decât a ta, nu e obişnuită cu greutăţile. Adevărul este că nu te place, nu?

Bella roşi.

— Asta nu e treaba voastră.

— N-aş putea spune că o învinovăţesc. În fond

i-ai şterpelit prietenul de sub nas, nu?

— Nu e adevărat, se apără Bella, după care sorbi din băutură. A venit el singur la mine.

— Nici pe el nu-l pot învinovăți, îi răspunse el, ridicându-se şi mângâind-o pe faţă. Eşti foarte drăguţă, adăugă încet, în timp ce Bella căuta să se ferească de el. Tot aşa cum nu mă miră că şi lui El Gato i s-au aprins călcâiele după tine. A încercat să-l dea pe Rupert la o parte, nu?

Bella îl privi nedumerită un moment, până să-şi dea seama că se referea la Lazlo.

— Nu, rosti gâtuită. Nu e adevărat.

Deşi sistemul ei de avertizare nu lucra la capacitate maximă, i se părea vital să-l convingă pe omul acela că nu era absolut nimic între ea şi Lazlo, pentru că altfel nu avea să mai scape cu viaţă de acolo.

— Crezi că o să fie în stare să facă rost de parale?

— Sigur că da, dar, în prezentul climat economic, treaba asta durează ceva.

— Desigur, conveni bărbatul în costum albastru.

— Cert este că Lazlo are nervi de oţel, continuă Bella. Nu o să dea nici măcar un penny până când nu se convinge că sora lui este în siguranţă şi că îi va fi înapoiată.

— Ei bine, ca să-l ajutăm să urgenteze strângerea banilor am vrea să ne ajuţi să facem o

mică înregistrare mâine, în care să-i comunici că ţi-e dor de el şi că te simţi mizerabil aici.

Bella se albi la faţă.

— Nu, rosti gâtuită. Nu pot să fac aşa ceva.

— Eu în locul tău n-aş mai sta pe gânduri. Vei constata că ne vom înţelege foarte bine şi nu vei avea nimic de pătimit atâta vreme cât joci aşa cum îţi cântăm noi.

— Pot s-o văd pe Chrissie? Este şi ea aici?

— Sigur, de ce nu? E chiar aici. Deschise uşa din dreapta şi-i umplu iar paharul, la şi băutura cu tine.

Cum intră în odaia alăturată, Bella se gândi mai întâi la Chrissie şi la cât de frumoasă se făcuse. Slăbise cu câteva kilograme bune.

Rochia neagră cu care fusese îmbrăcată în momentul răpirii atârna pe ea, părul ei negru părea şi mai întunecat din cauză că se murdărise, iar ochii păreau să-i fi devenit imenşi pe chipul foarte palid.

Când o văzu pe Bella tresări dureros.

— Pleacă! Pleacă! urlă imediat. Nu o vreau lângă mine. O urăsc, o urăsc! Nu vreau s-o văd aici!

Fata se aruncă pe pat şi începu să hohotească isteric.

Uşa se închise în urma Bellei, fiind încuiată de două ori.

Bella se aplecă peste umărul lui Chrissie, gata-

gata să plângă la rândul ei.

— Te rog, nu mai plânge. Totul o să fie bine. Lazlo o să facă rost de bani.

— Ba nu! Ba nu! De ce nu a făcut rost de ei până acum? Toată lumea m-a părăsit şi acum te-au adus pe tine aici numai ca să mă tortureze.

Bella îngenunche alături de ea.

— Poftim, bea puţin whisky.

— Nu vreau niciun strop din băutura lor oribilă, zise Chrissie, strângându-şi pumnii. N-am mâncat nimic de când m-au adus aici. Văd că tu te-ai dat bine pe lângă ei şi ai acceptat afurisita aia de băutură. Nu ţi-e frică de nimic?

Se întoarse deodată spre Bella şi lovi paharul, vărsând băutura pe jos şi pe rochia ei.

— Te urăsc! Te urăsc! suspină ea. Steve era prietenul tău cel nemernic. Dacă nu ni l-ai fi prezentat tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu m-ar mira dacă aţi fi implicaţi amândoi în afacerea asta.

— Nu am absolut nicio legătură cu nebunia asta, răspunse Bella, încercând să fie cât mai înţelegătoare. Am fost la fel de uimită ca şi tine când am descoperit că Steve era implicat.

— Şi atunci de ce te-au prins şi pe tine? răspunse Chrissie. Bănuiesc că-şi imaginează că Rupert va putea să-l convingă pe Lazlo să scoată cele două milioane fiind vorba de tine.

— Te rog, ascultă-mă, îi zise Bella. Între

Rupert şi mine s-a terminat totul.

Chrissie o privi morocănoasă.

— Poate că tu ai rupt logodna, pentru că te-ai plictisit, dar el e încă nebun după tine.

— Deloc, ascultă la mine. A venit de la Zürich chiar în noaptea în care ai fost răpită. N-am mai văzut pe cineva într-un asemenea hal. Lazlo şi cu mine am mers la el acasă imediat ce am auzit vestea. Lazlo a şi început să pună la punct un plan de strângere a banilor. Constance a fost la fel de nesuferită ca de obicei, iar Charles era prea beat ca să poată fi de vreun ajutor. Dar Rupert, săracul, era terminat. A făcut-o bucăţi pe Constance, atunci când a început să se plângă de pierderea atâtor bani.

— Nu te cred, îi zise Chrissie încăpăţânată.

— Rupert m-a dus până acasă, pentru că aşa i-a cerut Lazlo, adăugă repede. Mi-a spus că a crezut întotdeauna că vei fi alături, pentru că erai mereu în casă, un fel de soră mai mică ce-l adora. Dar cum erai în pericol, şi-a dat seama că de fapt pe tine te iubea. Aproape că-şi ieşise din minţi de grijă.

— Spui tu aşa că să mă îmbunezi.

— Ba nu.

Chrissie începu să plângă iar. Apoi, ca un copil care cere din nou o poveste înainte de culcare, rosti:

— Crezi că ai putea să-mi spui din nou totul?

Ceva mai târziu Bella rosti:

— Cum naiba o să scăpăm noi de aici?

— Nu cred că putem, răspunse Chrissie. Sunt înarmaţi până-n dinţi. Mă sperie de moarte.

— Este unul blond care a fost foarte blând cu mine, atunci când mi-a curăţat rana de la cap, zise Bella.

— Ăla este Diego, răspunse Chrissie. El e de treabă, dar e şi unul rău de tot, pe nume Pablo, care n-a scos o vorbă de când sunt eu aici. Îi lipseşte un deget de la mâna dreaptă. Iar cel mai oribil dintre toţi este Ricardo. Cel care, practic, se revarsă din cămaşă. De câte ori mă leagă pentru noapte, mă atinge mai mult decât este necesar. Sunt sigură că o să încerce ceva cât de curând, pentru că sunt cu toţii atât de nervoşi şi de frustraţi. Spune-mi, chiar crezi că Rupert mă iubeşte?

Capitolul 19

Trei zile trecură cu o încetineală insuportabilă. Au ascultat fiecare buletin de ştiri, dar în niciunul nu era menţionată răpirea lor. Până şi Bella începu să simtă că toată lumea le abandonase. Una dintre cele mai mari probleme ale ei era s-o oprească pe Chrissie să cedeze din cauza tensiunii.

Dar asta însemna că avea ceva de făcut, agitându-se pe lângă fată, având grijă s-o facă să mănânce cât de puţin şi înveselind-o.

Vorbeau mereu, mai ales Chrissie, care-i povesti câte ceva despre copilăria ei petrecută în America de Sud, despre Rupert şi uneori şi despre Lazlo, în timp ce Bella se chinuia din răsputeri să nu se arate prea interesată de câte ori îi auzea numele.

Acum, când Chrissie slăbise aşa de mult şi faţa i se subţiase, îi amintea mereu de el.

Aveau aceeaşi pometi, aceeaşi impasibilitate şi acelaşi zâmbet care ar fi putut lumina un oraş cufundat în întuneric, atunci când erau amuzaţi de ceva.

A doua zi de dimineaţă, pistolarii o aduseră pe Bella în salon şi o obligară să facă o înregistrare ridicolă, care să-i fie trimisă lui Lazlo şi familiei, în care-i implora să facă rost de bani cât mai repede cu putinţă şi să nu se ducă la poliţie. A fost obligată să citească cele câteva rânduri, scrise special pentru ea, de mai multe ori, până când răpitorii se declarară mulţumiţi.

— La final spune „Te iubesc”, îi porunci Ricardo.

— Nu vreau, se opuse Bella.

Ricardo îi puse pistolul la tâmplă.

— Eu aş face-o în locul tău.

— Te iubesc foarte mult, şopti Bella.

— Asta o să-l facă pe El Gato să se grăbească niţel, rosti Ricardo.

Chrissie, care tocmai fusese adusă ca să facă înregistrarea ei, auzise fără voie ultima remarcă a Bellei.

— Ce naiba se petrece, îi şopti Bellei imediat ce fură încuiate în camera lor. Mereu faci câte o aiureală. De ce naiba a trebuit să spui că-l iubeşti pe Rupert adineauri? încă mai alergi după el?

Bella roşi fără voie.

— Nu. Pistolarii ăştia n-au priceput absolut nimic. Dintr-un motiv necunoscut au ajuns la concluzia că eu şi cu Lazlo suntem nebuni unul după altul.

Chrissie deschise gura şi apoi o închise la loc, după care începu să râdă.

— Tu şi cu Lazlo! Doamne, ce cretini sunt! Măcar dacă ar şti cât de mult vă detestaţi.

Bella nici nu clipi. Reuşea să se stăpânească destul de bine, dar descoperi că-i venea foarte greu să nu reacţioneze când, în zilele care urmară, Chrissie continua să râdă cu poftă gândindu-se la ea şi la Lazlo.

Chrissie, care acum o avea pe Bella ca s-o protejeze, dormea foarte mult. Cu o săptămână înainte trăise atâtea şocuri, încât simţea nevoia de somn şi odihnă ca să-şi revină. Acest lucru îi lăsa Bellei multă vreme la dispoziţie ca să-şi observe răpitorii.

Individul spilcuit, cu costum albastru, plecase. Probabil că era unul dintre şefii din organizaţia lui Rodriquez, decise Bella.

Mai rămăseseră ceilalţi cinci: Ricardo, individul cu muşchi puternici şi glas libidinos, Carlos, îndesatul cu păr şi barbă negre, băiatul acela subţirel, Pablo, căruia îi lipsea un deget şi nu scotea o vorbă, Diego, blondul cel amabil, şi Eduardo, cel înalt şi brunet, cu un aer autoritar şi care se părea că era şeful acelei operaţiuni. Cu excepţia lui Pablo, cu toţii aveau verighete pe degete.

Erau întotdeauna cel puţin doi care făceau de pază, unul la picioarele scărilor, lângă uşa din faţă, şi unul în faţa camerei în care erau închise Bella şi Chrissie. Noaptea, unul stătea de pază chiar în cameră, cu arma pregătită pe genunchi.

Ricardo era cel mai nesuferit. Era tăcut perioade lungi de timp, ca după aceea să declanşeze certuri violente. Bellei nu-i plăcea deloc felul în care se uita pofticios la Chrissie.

Diego, pe de altă parte, era amabil şi atent cu ele. Într-o zi, când plângea, venise şi-i şterse ochii cu batista.

Adeseori, din cauză că înţepenea şi avea dureri din cauza dormitului pe podea, venea şi-i masa spatele. Ceea ce o înspăimânta cu adevărat era mila pe care o vedea în ochii lui. Ştie că o să fim omorâte, se gândi îngrozită.

Din punct de vedere fizic, simţea cum decădea tot mai mult. Rochia roşu cu alb era mizerabilă. La fel şi ea.

Îşi imagina cum pielea i se acoperea de puncte negre, cum sprâncenele îi creşteau ca nişte tufişuri, pentru că nu le mai putuse pensa, dinţii putrezindu-i în gură, pentru că nu avea cu ce-i spăla. Putoarea din cameră era cumplită. Visa mereu la baia verde a lui Lazlo şi la apa fierbinte şi parfumată.

În cea de-a patra noapte, pistolarii începură să se certe între ei. Băuseră mult şi se apucaseră să zbiere în camera alăturată. Îşi dorea nespus să fi putut pricepe ce anume îşi spuneau. Chrissie ştia bine spaniola, dar în acel moment dormea dusă.

Pe la miezul nopţii, Ricardo veni în camera lor, schimbându-l pe Diego. Puţea de la o poştă a coniac şi, cum intră, se şi împiedică de o scândură desprinsă din podea. Bella se prefăcea că dormea.

În camera alăturată zarva încetă şi toată casa se cufundă în linişte. Bella deschise un ochi. În lumina slabă putea vedea strălucirea stinsă a pistolului de pe genunchii lui Ricardo. Chrissie se întoarse şi gemu în somn, cu părul negru peste faţă şi primul nasture al rochiei desfăcut peste piept, lăsând vederii pielea albă ca marmura a sânilor.

Ricardo începu deodată să gâfâie, apoi se ridică deodată, păşi peste Bella şi se îndreptă spre

pat. Bella întredeschise ochii şi îl văzu cum se uita pofticios la trupul voluptuos, frumos, al lui Chrissie şi cum, foarte încet, întinse mâna ca s-o mângâie pe faţă. Chrissie se mişcă iar în somn, apropiindu-se de el precum un câine mângâiat de stăpân.

Ricardo continuă s-o mângâie pe obraji, ca după aceea să-şi lase mâinile mai jos şi să-i desfacă rochia.

Bella îngheţase de oroare, incapabilă să se mai mişte. Chrissie se trezi în acel moment şi dădu să urle de groază când văzu chipul mascat. Însă Ricardo îi acoperi gura cu o mână şi se aruncă asupra ei, căutând să-i rupă rochia.

Bella reacţionă mai mult din instinct.

— Las-o în pace! urlă la el, luând scaunul desfundat şi lovindu-l pe Ricardo în cap cu el.

Ricardo gemu sonor şi se prăvăli pe podea, în timp ce Chrissie răcnea de groază.

Tocmai când voia să-l mai lovească o dată, uşa se deschise şi în cameră năvăliră Eduardo, Carlos şi Pablo cu pistoalele în mâini.

— Pune scaunul jos, mârâi Eduardo.

— A încercat să mă violeze, suspină Chrissie.

Bella, după ce privi cele trei pistoale îndreptate spre ea, lăsă scaunul jos. Pablo îl ajută pe Ricardo să se ridice.

— Târfa aia afurisită m-a pocnit, spuse Ricardo cu sângele şiroindu-i din cap. Se năpusti ca un

animal asupra lui Bella şi o pălmui de câteva ori.

— Ajunge, îi strigă Eduardo. O să-i dăm o lecţie altfel, îi dădu câteva instrucţiuni în spaniolă lui Pablo, care ieşi şi reveni în cameră cu o frânghie cu care le legă pe Bella şi pe Chrissie.

Pe Bella o aşezară pe un scaun. Ea simţea cum îi curgea sângele pe obraji, acolo unde o tăiase inelul lui Ricardo.

Apoi Carlos veni cu un prosop pe care-l aranjă în jurul gâtului ei. Deodată, Bella îşi aminti cum tăiaseră urechea lui Paul Getty.

— Vă rog, nu! şopti terifiată.

— Taci! strigă Eduardo, ridicându-i părul.

Stăteau cu toţii în spatele ei.

— Nu! urlă Chrissie. Vă rog, nu-i faceţi vreun rău. Ea putea vedea bine ceea ce nu observa Bella, şi anume, că în mâna lui Eduardo era un brici care strălucea drăceşte în lumină.

Bella îşi lăsă capul în faţă.

— Stai potolită, îi zise Eduardo furios. Sau o s-o păţeşti rău de tot.

Bella simţea cum cineva o trăgea de păr, în timp ce acesta era tăiat de brici.

— Nu, începu să se vaite. Nu părul meu.

Eduardo trecu lama briciului peste unul din obrajii ei.

— Gura, îi zise încet.

Îi tăiară coama de păr lung, până când îi lăsară în cap doar şuviţe mai mici de două degete.

Era tunsă mai scurt decât un băiat. Restul părului zăcea pe podea.

Eduardo îi spuse lui Pablo să-l adune.

— O să-l facem pachet şi o să i-l trimitem lui El Gato. Poate aşa va avea un imbold ca să adune banii ăia ceva mai repede.

O duseră în camera alăturată şi o aşezară pe un scaun, cu mâinile şi picioarele legate. Agăţară o frânghie lungă de tavan, îi făcură un laţ şi laţul i-l puseră în jurul gâtului.

— Să nu cumva să adormi, pentru că atunci o să mori spânzurată, îi zise Ricardo înainte să iasă şi să încuie uşa.

Bella nu se putea opri din plâns. Nu se gândea decât că acum îl pierduse pe Lazlo.

Îşi amintea foarte bine că-l auzise spunându-i că lui îi plăceau numai fetele cu părul lung. E adevărat, nu-l putea pierde, când nici nu-l avusese, dar aşa, cu părul scurt, era evident că el nu o mai putea iubi.

Cu patru nopţi în urmă nu putuse dormi. Acum, că trebuia cumva să se menţină trează, se simţea copleşită de oboseală. Dar trebuia să stea trează, încercă să-şi amintească toate poeziile pe care le învăţase, dar nenorocirea era că toate vorbeau despre dragoste, ceea ce o făcea să se gândească doar la Lazlo, să retrăiască momentele pe care le petrecuseră împreună.

Ultima dată când îl văzuse singură, Lazlo

stătuse cu spatele spre şemineu, foarte frumos în cămaşa albastră şi cu un chip ciudat de blând, şi îi spusese „Vino aici”, iar ea o pornise spre el, deşi era speriată. Apoi telefonul îi întrerupsese chiar înainte să ajungă la el.

În clipa aceea îşi permise să-şi lase fantezia liberă, spunându-şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă telefonul n-ar fi sunat, dacă s-ar fi aruncat în braţele lui şi ar fi ascultat toate lucrurile frumoase pe care i le-ar fi spus cu un glas plin de pasiune.

Doamne, îşi zise, ea nu voia de la el bogăţie, cai de curse, iahturi sau blănuri, ci înţelegerea, bunătatea ascunsă sub exteriorul acela dur, protecţia pe care o oferea familiei şi celor dragi.

Începu să plângă din nou, copleşită de disperare.

De ce nu se lăsa să adoarmă ca să moară? Nu! încercă să se adune. Cineva trebuia să aibă grijă de Chrissie. Cineva trebuia s-o ajute să fugă de acolo.

Diego preluă schimbul de la ora patru şi fu îngrozit de ceea ce văzu.

— Dumnezeule! Ce ţi-au făcut nemernicii ăştia? Părul tău cel minunat!

Îi scoase laţul din jurul gâtului şi-i dezlegă mâinile şi picioarele, după care scutură părul care-i căzuse pe spate. Apoi îi dădu şi o ţigară aprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

Bella ridică din umeri.

— Ricardo a încercat s-o violeze pe Chrissie.

— Şi?

— Şi l-am pocnit cu un scaun.

— Aşa că a simţit nevoia să se răzbune. Puştoaica e bine?

Bella încuviinţă din cap.

— Cel puţin din punct de vedere fizic. Unde sunt ceilalţi?

— Dorm. O să-ţi fac o cană cu ceai.

Plecă din cameră, lăsându-şi pistolul pe scaun. Bella ar fi putut să-l ia şi să-l folosească, dar se simţea mult prea obosită.

Faptul că Diego avea încredere în ea ar fi putut s-o ajute să scape de acolo. Acesta reveni cu apă caldă şi săpun, şi începu să-i spele faţa şi mâinile. Apoi îi aduse o cană cu ceai şi o pară, pe care o curăţă de coajă şi o tăie în sferturi. Bella nu mai gustase niciodată ceva atât de delicios.

— Eşti aşa de bun cu mine, Diego, îi zise. Sunt chiar aşa de hidoasă cum m-au tuns?

El ridică din umeri.

— Erai mai drăguţă cu el lung, dar va creşte la loc.

— Dar mi se va permite să trăiesc destul cât să apuc să-l văd crescând?

— Nu te mai gândi la aşa ceva. Nu ştiu. Eu doar primesc ordine.

Bella luă o înghiţitură din ceaiul dulce şi

fierbinte. Parcă îi mai dădea putere.

— Ce cauţi tu cu astfel de oameni? întrebă în cele din urmă.

— Ţara mea e foarte săracă. Singura modalitate de a scoate ceva bani în grabă este de cealaltă parte a legii.

Îi povesti despre fiul său care avea numai cinci ani şi suferea de o boală de inimă foarte rară.

— Dacă nu va fi operat în curând, va muri. În ţara mea nu există asistenţă medicală cum aveţi voi aici. Nu există asigurări de sănătate, totul trebuie plătit. Operaţia copilului costă foarte mult. Când afacerea asta se va termina şi El Gato va plăti, voi avea destui bani pentru operaţie şi vom putea să ne mutăm în altă ţară. Vom primi nişte paşapoarte noi.

— Dar oamenii de la care primeşti ordinele nu se vor aştepta să lucrezi în continuare cu ei?

— Nu, numai o singură treabă, aşa a fost înţelegerea noastră.

— Dar nu vezi cu ce fel de oameni te-ai înhăitat? insistă Bella. Nu-ţi vor mai da drumul vreodată. Va trebui să lucrezi cu ei pentru tot restul vieţii şi, dacă într-o zi faci vreun pas greşit, s-a zis cu tine.

— Taci din gură, se supără Diego. Nu e adevărat.

Bella merse la cacealma.

— Juan Rodriquez este în spatele acestei

operaţiuni, nu?

Diego înţepeni.

— De unde ştii?

— Şi Lazlo ştie treaba asta, pentru că în niciun caz nu e prost. Nu va mai dura mult până când ne va da de urmă şi fie că vom fi în viaţă sau nu, voi veţi petrece multă vreme în închisoare.

— Minţi, îi zise Diego foarte agitat.

— Juan Rodriquez nu e un nume pe care să-l pot născoci. Ascultă, ştiu totul despre el, cât de puternic şi de vicios este. Nu o să te lase niciodată să pleci după ce se termină afacerea asta. Şi dacă ne căsăpeşte pe mine şi pe Chrissie, pentru că bănuiesc că asta este intenţia lui, indiferent dacă primeşte banii sau nu, Lazlo vă va urmări pe toţi şi se va răzbuna. Cu doi oameni turbaţi ca el pe urmele tale, nu vei avea parte niciodată de viaţa liniştită pe care ţi-o doreşti alături de nevastă şi copil.

Diego se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin faţa ei.

Deşi inima-i bătea cu repeziciune, Bella încercă să-şi păstreze acelaşi ton calm.

— Ascultă, Diego, pot să jur cu mâna pe inimă că, dacă-l informezi pe Lazlo unde suntem, iar asta înseamnă să-i dai un simplu telefon, ei va avea grijă de tine, o s-o scoată pe soţia ta din Buenos Aires şi va avea grijă ca fiul tău să primească cel mai bun tratament medical din lume. Iar după

aceea vei putea să trăieşti tot restul vieţii în linişte, fără să te vâneze nimeni.

— Eşti nebună, se răsti Diego. Poliţia mă va înşfăca în clipa în care ies de aici.

— Vei face cel mult un an, ţinând cont că este vorba de prima ta abatere, dar probabil că Lazlo va aranja în aşa fel, încât să nu faci nici atât, dar cel puţin nevasta ta va fi undeva în siguranţă şi băiatul salvat.

Diego se aşează pe scaun şi luă pistolul în mână.

— Chiar nu-ţi dai seama că asta constituie cea mai mare crimă printre oamenii mei, că asta este infamita? o întrebă grav. Ciripitul la autorităţi. Dacă-i torn pe ceilalţi, Juan va avea grijă să fiu omorât în mai puţin de o săptămână.

— Nu şi dacă vei avea protecţia lui Lazlo. Nu merită să fii loial unor astfel de oameni. Nu sunt altceva decât nişte nemernici de doi bani. Tu eşti altfel, Diego. Tu eşti un om bun.

— Nu-mi mai vorbi astfel. Dacă ceilalţi te aud, atunci suntem amândoi ca şi morţi, izbucni Diego. Întinde-te pe jos şi încearcă să dormi. Îşi scoase haina şi i-o puse ei pe umeri.

— Mă doare peste tot, se plânse Bella. Nu pot să dorm. Freacă-mă puţin pe spate şi mai spune-mi câte ceva despre băieţelul tău.

Capitolul 20

O altă zi şi o noapte trecură cu greu. Pablo, simțindu-se probabil vinovat pentru ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte, îi aduse un exemplar vechi din *„Woman's Owwn"* ca să citească.

Pentru Bella a fost ca o gură de aer proaspăt. Citi de nenumărate ori toate sfaturile pentru croşetat şi poveştile romantice cu finalurile lor fericite. Cum îi mai lăsa gura apă, atunci când privea fotografiile personalităţilor şi reţetele ieftine.

Cel mai mult îi plăceau fotografiile. În afară de Chrissie nu văzuse altceva decât măşti în ultimele cinci zile. Dar, undeva, în străfundul minţii exista mereu gândul că timpul le fugea printre degete. Nu mă uita, dragul meu.

În dimineaţa următoare, Pablo făcea de gardă lângă ele şi-şi curăţa pistolul, zâmbind, când din camera de alături de auziră deodată urlete.

— Treci la postul tău, îl putură auzi pe Eduardo urlând. Ştii foarte bine că trebuie să fiţi doi.

— Am nevoie de ceva de băut, se auzi văicăreala libidinoasă a lui Ricardo.

— Ţi-ai primit porţia pe ziua de astăzi, izbucni Eduardo. Întoarce-te la postul tău.

— Vreau ceva de băut.

— N-a mai rămas decât jumătate de sticlă.

— Atunci cineva va trebui să iasă mâine ca să mai cumpere.

— E prea periculos, se auzi glasul lui Eduardo plin de exasperare.

În vreme ce ziua se scurgea încet, atmosfera devenea tot mai tensionată, certurile izbucnind de la cele mai inocente remarci. Carlos se plânse că Ricardo nu i-a pus destul zahăr în ceai. Ricardo a sărit imediat în sus.

Eduardo aproape că s-a trezit cu supa în poală, pentru că a îndrăznit să afirme că nu era destul de sărată. Dacă inactivitatea aceea avea să mai dureze mult, îşi zise Bella, atunci cei de acolo aveau să sară unul la gâtul celuilalt.

La miezul nopţii, Diego preluă garda. La început s-a arătat supărat, refuzând să discute cu ea.

— Trebuie să fie foarte cald acum la Buenos Aires acum, rosti Bella.

Diego preferă să n-o ia în seamă.

— Nu e prea plăcut pentru o mamă singură care trebuie să aibă grijă de copilaşul ei bolnav, continuă ea.

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, izbucni Diego.

— Şi eu am crescut tot într-o mahala, zise Bella, şi ştiu ce iad e şi ce înseamnă să scapi de

acolo, şi să laşi totul în urmă.

— Ca s-o sfârşeşti într-o casă de fermă părăsită, cu un pistol la tâmplă, murmură Diego.

— Am avut ghinion, dar orice copil merită şansa de a pleca, mai ales când este vorba de propriul tău copil. Of, Diego, tu chiar nu-l iubeşti?

— Sigur că da, mârâi el. De ce crezi că fac treaba asta?

— Atunci oferă-i ocazia să se facă bine şi să alerge la soare, să meargă la o şcoală bună şi să poarte hăinuţe frumoase.

— Juan o să-mi dea toate astea.

— Aiurea. O să-ţi pună un laţ în jurul gâtului, pe care-l va strânge de câte ori nu joci aşa cum cântă el. Lazlo Henriques este un om bun, indiferent ce altceva ai auzit despre el, continuă ea suspinând. E dur, dar ştie cum să aibă grijă de oamenii lui.

— Îl iubeşti, nu? o întrebă Diego încet.

Bella încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească din cauza nodului din gât.

— Probabil că n-o să-i mai văd niciodată. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi se simţea copleşită de o asemenea disperare, încât aproape că nici nu-l auzi atunci când îi zise:

— Dacă îl contactez pe El Gato, cum o să ştie el că nu-i o păcăleală?

Inima Bellei tresări deodată.

— O s-o faci?

— Nu ştiu. Haide, spune-mi cum o să ştie?

— O să-i scriu un bilet.

— Nu, e prea periculos.

— Atunci, ia inelul ăsta, îi zise, scoţând de pe deget inelul de aur cu diamante mici. Rupert mi l-a dat. Lazlo mi-a spus mereu că este singura bijuterie de bun-gust pe care o am. Şi foloseşte *Balck Opal,* ca pe o parolă. Sunt un fel de glume ale noastre de care nu ştie nimeni altcineva. Doamne, Diego, nu o să regreţi, îţi garantez. Spune-i numai unde suntem şi cum ne poate găsi.

— Încă nu m-am hotărât, îi zise Diego, băgând inelul în buzunar.

Deodată, din camera de alături se auzi o pocnitură teribilă.

— Iar se ceartă. Probabil din cauza ta, îi zise Diego, ridicându-se şi ieşind din cameră.

Câteva minute mai târziu se întoarse.

— Ricardo tocmai a băut ultimul strop de whisky. Carlo l-a pocnit de nu s-a văzut. Sunt cu toţii furioşi.

— Asta înseamnă că mâine va trebui să aduci alte provizii, răspunse Bella.

— Nu promit nimic, îi zise Diego.

A doua zi se dovedi încă şi mai caldă decât precedenta. Muştele zburau peste tot, iar duhoarea devenise insuportabilă.

Mă întreb cum de pot să supravieţuiască acele călugăriţe care nu se spală cu anii, se gândi Bella.

Simţea cum îi creştea părul pe picioare.

În curând voi putea să-l împletesc şi să-i pun fundiţe, se gândi ea dezgustată. Doamne, mă simt oribil!

În locul lui Diego veni Eduardo, care aduse şi radioul cu el. La ora opt începu buletinul de ştiri. Bella îl simţea încordat, dar nici de data asta nu se comentă absolut nimic despre răpire. Toată lumea le uitase. Aşadar, relaţiile lui Lazlo în lumea interlopă nu erau chiar atât de grozave.

La radio se auziră câteva melodii la modă. Bella se ridică şi schiţă câţiva paşi de dans ca să se mai dezmorţească, după care ascultă piesa de teatru care urmă.

Îi era greu să accepte că viaţa din lumea de afară îşi continua cursul firesc. Oamenii făceau dragoste, se duceau la muncă, mâncau pâine prăjită cu marmeladă la micul dejun.

Ea la micul dejun avusese o cană cu ceai chior şi o coajă de pâine.

— Aici e inclus şi serviciul la cameră, glumise ea mai devreme.

— Cum? se mirase Eduardo.

— Nimic, nimic, răspunse Bella.

Era clar că rămăseseră fără provizii.

Pe la mijlocul zilei auzi mai multe şuşoteli în faţa uşii, apoi intră Pablo, care îi legă mâinile. Se simţea extrem de nervoasă, pentru că se temea de orice fel de schimbare a rutinei, dar ei o duseră

numai la Chrissie în cameră.

Chrissie păru extrem de fericită s-o vadă, dar biata de ea nu arăta deloc bine.

— Cât o să mai dureze nebunia asta? o întrebă de cum o văzu. Eu una nu mai pot.

— Taci, în curând o să se întâmple ceva.

— Dar mai întâi o să înnebunesc. De ce ne-au pus iar împreună? Ei nu fac niciodată ceva drăguţ fără să aibă şi un motiv ascuns. Mă sperii când îi văd că devin mai blânzi.

— Cred că vor pleca după provizii şi le va fi mai uşor să ne păzească, dacă suntem amândouă în aceeaşi cameră.

Cineva strigă ceva în spaniolă.

Chrissie se albi la faţă.

— Ce spun? întrebă Bella.

— Au zis: „Spune-i lui El Gato că dacă nu aduce banii până mâine seară, le facem felul”.

— Asta înseamnă că-l vor suna pe Lazlo, conchise Bella.

— Doamne! Or să ne omoare, strigă Chrissie.

Bella încercă din răsputeri s-o liniştească, dar era sincer îngrijorată pentru că fata era deprimată şi nu părea prea sănătoasă. Ochii i se adânciseră în orbite, avea obrajii aprinşi de febră şi, deşi în încăpere căldura era înăbuşitoare, ea tremura scuturată de frisoane. În plus, începuse să tuşească foarte rău.

O determină pe Chrissie să vorbească iar

despre Rupert, lăsând-o să-şi descarce sufletul.

În cele din urmă fata îi spuse:

— Vorbesc prea mult.

— N-ai decât să vorbeşti cât vrei. Oricum nu avem altceva de făcut.

— În ultima zi am avut multă vreme la dispoziţie ca să stau şi să mă gândesc. Am fost aşa de rea cu tine din cauza lui Rupert. Cu toţii am fost răi, dar mai ales eu, în special la nuntă, când am spus ce am spus şi pe urmă în weekend, când ţi-am strecurat diamantul în valiză.

— Nu contează, răspunse Bella. Dacă aş fi iubit pe cineva, atunci probabil că m-aş fi comportat la fel.

— Dar ai fost aşa de bună cu mine de când suntem aici. Eşti puternică şi curajoasă. Spui că ţi-e ruşine cu trecutul şi cu familia pe care ai avut-o, dar este sigur că te-au ajutat să suporţi mai uşor întreaga situaţie, te-au ajutat să-i înfrunţi şi să-l pocneşti pe Ricardo cu scaunul ăla. Nu prea pot să înţeleg de ce o faci, dar vreau să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că m-am înşelat în privinţa ta, şi că te iubesc, şi îmi pare tare rău că m-am purtat ca o proastă.

Bella îşi întoarse capul astfel încât Chrissie să n-o poată vedea plângând. Era de-a dreptul ridicol că, în situaţia în care se aflau, această fată reuşise s-o facă să se simtă atât de fericită.

— Lazlo nu te-a înţeles deloc, îi zise Chrissie,

iar atunci când vom… vreau să spun dacă vom reuşi să scăpăm tefere, o să-i zic cât de minunată ai fost.

Începu deodată să tuşească tot mai rău, până când Eduardo îi aduse un pahar cu apă.

— Va trebui să-i faci rost de ceva mai tare, îi zise Bella.

— Ceilalţi vor veni înapoi cu un sirop de tuse, răspunse Eduardo.

Capitolul 21

Aşteptarea era teribilă. Bella citi articolele din *„Women's Owwn"* cu glas tare, interpretând cât mai comic dialogurile şi făcând-o pe Chrissie să râdă. În cele din urmă Chrissie adormi agitată. Pentru Bella era uimitor cum accesele de tuse nu reuşeau s-o trezească.

La ştirile de la ora două nu se menţionă nimic despre răpire, dar în vreme ce după-amiaza trecea, Bella începu să simtă încordarea tot mai mare a răpitorilor. Imediat după ora patru se auziră paşi pe aleea de pietriş, trei bătăi, uşa deschizându-se şi închizându-se la loc şi apoi şoapte nervoase.

Chrissie se trezi.

— Nu mai pot să suport, începu ea să plângă. Nu pot să mai suport să fiu închisă aici.

— Taci, îi zise Bella cu asprime. Vreau să ascult.

Putea recunoaşte cu uşurinţă accentul puternic al lui Carlo, glasul autoritar al lui Eduardo, văicăreala libidinoasă a lui Ricardo, dar nu reuşi să audă vocea blândă a lui Diego. Palmele i se umeziseră deja, dar trebuia neapărat să-şi păstreze calmul.

În clipa următoare uşa se deschise şi în încăpere intrară Ricardo şi Eduardo, amândoi furioşi, mai ales atunci când o prinseră de braţe şi o târâră în salon. Ricardo, ca să se răzbune, îi suci braţul la spate.

— Ai stat de vorbă cu Diego, nu? îi zise. Unde e?

— Au, mă doare, îi zise Bella, încântată. Eu de unde naiba să ştiu pe unde e? în fond, eu am fost închisă toată vremea, nu? De ce, nu e aici?

Ricardo îi suci şi mai rău braţul.

— Te plăcea. Era leşinat după tine. Tu l-ai convins.

— Nu e adevărat, se indignă Bella. Viaţa mea e mult mai valoroasă decât credeţi, nu aş risca-o încercând să conving pe vreunul dintre voi să contacteze poliţia sau pe Lazlo. Unde e?

— Asta nu este afurisita ta de treabă, izbucni Eduardo.

O interogară vreme îndelungată. Stătuse cumva de vorbă cu Diego? în ce dispoziţie fusese

cu o seară înainte? De câteva ori o pocniră peste faţă, dar Bella era mult prea fericită ca să-i mai pese.

În cele din urmă îi întrebă dacă nu-i puteau da o ţigară.

— Nu mai avem niciuna, răspunse Ricardo, iar Diego s-a cărat cu toţi banii şi cu proviziile noastre.

Într-un târziu a fost aruncată înapoi în aceeaşi cameră cu Chrissie.

— Nu te entuziasma prea tare şi nu mă întreba nimic, îi şopti fetei, dar cred că în curând o să scăpăm.

— Spune-mi, o rugă Chrissie.

— Mai bine nu, răspunse Bella. Dacă nu ştii nimic, nu pot să scoată informaţii cu forţa.

Bărbaţii care se aflau în camera alăturată începuseră deja să intre în panică. Se întrezărea deci o rază de speranţă.

Totul era să nu se sperie prea tare şi să nu devină violenţi. Reciti pentru a suta oară revista veche. Ar fi putut croşeta o jachetă şi în somn, dar trebuise să se forţeze să facă ceva ca să nu înnebunească.

Orele de-abia se târau, în timp ce aştepta să audă un scârţâit pe aleea de pietriş. Ascultă cu atenţie fiecare buletin de ştiri de la radio, dar, din nou, nu auzi nicio menţiune despre răpirea lor.

Tuşea lui Chrissie se înrăutăţise, scoţând-o pe

Bella din minţi. Se sperie deodată, întrebându-se dacă nu cumva răpitorii observaseră inelul care lipsea de pe deget. Mai ales că se vedea pielea albă acolo unde fusese. Oare ar fi putut să le spună că-i căzuse de pe deget, pentru că slăbise aşa de mult?

Eduardo şi Ricardo reveniră ca s-o interogheze din nou.

— Despre ce anume a vorbit seara trecută? Mai spune-ne încă o dată.

— Nimic deosebit, mi-a povestit mai mult despre fiul lui. Era îngrijorat din cauza sănătăţii lui. Poate că a sunat acasă, a primit veşti proaste şi a fugit.

— Ştii ceva?

— Doamne, ce bine ar fi. l-aş fi cerut să mă ia cu el, dacă ştiam că avea de gând să se cărăbănească.

— Încetează cu prostiile, îi strigă Eduardo.

— O să începem să te tăiem bucăţi, ca apoi să i le trimitem lui El Gato prin poştă, îi zise Ricardo cu răutate.

Chrissie începu să suspine.

— Probabil că a primit părul tău, zise şi Eduardo. Oare ce să-i mai trimitem acum? îi luă mâna şi începu să-i cerceteze degetele. O clipă Bella îngheţă de teroare, dar după aceea îşi dădu seama că nu era mâna pe care purtase inelul.

Ricardo flutura un briceag prin aer. Apoi se

opri şi-l trecu uşor peste faţa Bellei.

— Ce zici, Eduardo, facem un X şi un o pe faţa ei?

— Gata, vorbeşte, urlă Eduardo la ea.

— Dar nu ştiu nimic, murmură Bella, încercând să se îndepărteze de el.

— Vorbeşte, şuieră şi Ricardo.

Deodată, Edoardo înţepeni ca un câine la pândă.

— Ascultaţi, le zise celorlalţi.

Peste bubuitul inimii, Bella putu auzi un zumzet îndepărtat, ca şi cum ar fi fost undeva, în cameră, un bondar somnoros. Apoi zgomotul crescu în intensitate, semănând cu bâzâitul scos de o albină furioasă, apropiindu-se tot mai mult.

Un elicopter, îşi zise Bella. Slavă Domnului!

Era evident că elicopterul nu se grăbea, pentru că făcea cercuri largi deasupra zonei.

Eduardo începu să înjure încet. Atât el, cât şi Ricardo ieşiră afară să se uite după aparat. Le putea auzi glasurile neliniştite din curte.

— Cred, îi zise lui Chrissie, că tocmai am fost localizate.

Pablo veni în camera lor ca să stea de pază, aducând cu el şi cartea pe care o citea. Bella observă că acesta citea cu o încetineală nefirească, cu ochii fixaţi perioade lungi în acelaşi loc. Uneori bătea cu degetele în copertă şi arunca priviri speriate spre fereastră.

Le e teamă, cugetă Bella bucuroasă. Efectiv le e teamă.

Alături îl auzea pe Eduardo cum îi spunea ceva lui Ricardo, dar vorbea mult prea repede ca să poată înţelege ceva.

— Ce spun acolo? o întrebă pe Chrissie.

— Se ceartă dacă să plece chiar acum sau să stea să aştepte întunericul, răspunse Chrissie.

Rochia Bellei era udă de sudoare. În încăpere se făcuse înfiorător de cald. Deodată fulgeră şi imediat se auzi şi tunetul, ca apoi furtuna, care pândea de câteva zile, să se năpustească cu furie asupra casei. Prin fereastra oblonită fulgerele se succedau la intervale tot mai scurte. Ploaia cădea răpăind asurzitor pe acoperiş.

Alături, răpitorii trânteau şi bufneau. Doamne, se pregătesc să plece de aici, cugetă Bella. Probabil că nici măcar nu am fost descoperite. Poate că în elicopter era numai un fermier care se ducea acasă sau un politician în drum spre circumscripţia sa. Ricardo, ca să aibă ceva de făcut, se întoarse şi începu s-o chinuie şi să-i pună întrebări.

— Cred că mai degrabă o să-ţi tăiem un picior, îi zise. Şi pe urmă o să i-l trimitem lui El Gato prin poştă.

— Dar nu ar intra prin cutia de scrisori, răspunse Bella. Şi aşa Lazlo e mai mult plecat, drept pentru care poşta îi va trimite una dintre

circularele acelea prin care se va scuza că a încercat să-i livreze piciorul de câteva ori, dar nu l-a găsit, aşa că trebuie să se ducă să-l reclame la biroul din Knightsbridge.

Începu să râdă isteric, apoi îşi puse mâinile peste gură. Nu trebuia să cedeze nervos, nu trebuia.

Ricardo îi legă iar mâinile şi se duse în salon. Totul fusese curăţat, iar într-un colţ se vedeau două valize. Carlos ardea nişte hârtii în cămin, în vreme ce Pablo freca cu grijă mobila ca să şteargă amprentele.

La radio se transmitea o reclamă în care o fată tocmai se lăuda cu părul ei lucios, care atrăgea bărbaţii.

Ce fericită! îşi zise Bella, gândindu-se cu regret la coama ei pierdută. Se întrebă ce gândise Lazlo, atunci când primise pachetul. Oare i-a părut rău sau s-a gândit doar la cât de urâtă sunt acum?

Contează ceea ce eşti, talentată, amuzantă, frumoasă. Of, Lazlo, Lazlo. Simţi cum îi picurau lacrimile pe obraz.

Gândurile îi fură întrerupte de glasul calm şi impasibil al crainicului.

„Tocmai am aflat de dubla răpire care s-a petrecut la Londra cu nouă zile în urmă, când Christine Henriques, nepoata lui Charles Henriques, preşedintele Corporaţiei Fraţii Henriques, *firmă de bancheri, a fost ridicată din*

stradă imediat după ce a părăsit reşedinţa unchiului ei, din Chelsea. Răpitorii au cerut o răscumpărare de două milioane de lire şi au prevenit familia să facă rost de bani cât mai în ascuns şi să nu alerteze poliţia. Trei zile mai târziu, actriţa Bella Parkinson, care este logodită cu Ruperi Henriques, fiul lui Charles Henriques, a fost, de asemenea, răpită în timp ce se îndrepta de la teatru spre casă, iar răpitorii şi-au reînnoit cererea.

Astăzi însă cercetările au fost scoase din impas, atunci când unul dintre răpitori a contactat familia şi a oferit informaţii vitale despre locul în care se găsesc ceilalţi răufăcători şi victimele lor. Se crede că bărbaţii sunt sud-americani, iar poliţia a reuşit să descopere multe despre ei şi filierele lor care se întind atât în Anglia, cât şi în America de Sud. Se crede că această răpire nu are motive politice".

După câteva momente de linişte, toată lumea începu să urle şi să blesteme. Bella nici nu îndrăznea să se uite spre Chrissie.

— Or să ne omoare într-o clipă, oftă Chrissie.

— Nu prea cred, răspunse Bella. Suntem singurii aşi pe care-i mai au în mânecă.

— Nu mai suport tensiunea asta, murmură Chrissie.

— Trebuie, răspunse Bella. Nu-i supăra. Acum nu mai avem ce face decât să aşteptăm.

În liniştea dintre tunete puteau auzi din nou bâzâitul elicopterului.

— Haideţi, le zise Eduardo. Mai bine am pleca dracului de aici. În următorul moment o legă pe Bella la ochi, strângând bine legătura. După aceea, o conduseră la parter.

Of, de ce nu se grăbeşte Lazlo, se rugă Bella. Dacă plecăm de aici, nu ne vor mai găsi niciodată.

La picioarele scărilor se opriră. Bella simţi imediat încordarea celor din jur.

Furtuna părea să se fi oprit.

— Ies afară să văd dacă avem drum liber, rosti Carlos. Deschise uşa şi o închise la loc imediat.

— Ce-a fost asta? se miră Ricardo.

Se auzi un păcănit zgomotos, care-i făcu pe toţi să tresară până să-şi dea seama că era vorba de un megafon.

— Sunteţi înconjuraţi, se auzi un glas. Aruncaţi armele pe fereastră. Trimiteţi-le pe Chrissie şi pe Bella afară imediat şi apoi ieşiţi unul câte unul cu mâinile sus. Nu încercaţi să fugiţi, pentru că veţi fi împuşcaţi.

— Merg la cacealma, rosti Eduardo. Mă duc să arunc o privire. Imediat după aceea scoase capul pe uşă.

Ca răspuns, se aprinseră imediat mai multe reflectoare aşezate în semicerc, strălucind dintre copaci, la o sută de metri depărtare.

— Iisuse! răcni Carlos. Ne-am ars!

— Nu, nu ne-am ars, răspunse Eduardo. Nu vor trage în casă de teamă să nu le rănească pe femei.

Un poliţist veni repede în faţa reflectoarelor. Imediat Eduardo începu să tragă spre el cu o mitralieră. Apoi o înşfăcă pe Chrissie, care părea speriată de moarte, îi băgă ţeava fumegândă a armei în spate, o târî după el în sus pe scări şi deschise fereastra.

— Haide, îi zise la ureche, împungând-o cu ţeava mitralierei, altfel apăs pe trăgaci. Spune-le să plece, pentru că nu vă ajută deloc şi că trebuie să facă exact ceea ce le zicem noi.

— Plecaţi! urlă Chrissie. Ne vor omorî, ne vor omorî. Glasul i se frânse şi se reduse la un fel de şoaptă scrâşnită.

— Spune-le că trebuie să facă exact aşa cum vrem noi, şopti mai departe Eduardo. Vrem o maşină cu care să plecăm de aici şi un avion care să ne ducă în America de Sud. Haide!

— Trebuie să faceţi aşa cum vă spun ei, strigă Chrissie, repetând apoi mesajul. Apoi începu să tuşească şi să plângă.

Erau înconjuraţi de linişte.

Eduardo o trase pe Chrissie înăuntru şi închise fereastra.

Se adunară cu toţii în salonul din spate, Bella şi Chrissie legate de mâini şi de picioare, Pablo stând de pază în faţă, Ricardo cu pistolul aţintit

asupra celor două fete, în timp ce Carlos şi Eduardo discutau strategia următoarei mişcări.

Chrissie continua să plângă şi să tuşească.

— Nu-ţi face griji, îi şopti Bella. Nu mai rezistă multă vreme. O să se termine totul în curând.

Carlos asculta şi celelalte buletine de ştiri transmise pe toate canalele. Răpirea era ştirea serii.

Ascunzătoarea răpitorilor a fost acum descoperită tocmai rostea crainicul. „E *vorba de o fermă retrasă aflată în afara oraşului Haltby, pe Coasta Devonshire-ului. Casa fermei a fost complet înconjurată de armată şi poliţie. Poliţia cunoaşte, de asemenea, şi numele a patru răpitori care nu sunt altceva decât faţada unei organizaţii mult mai mari. Poliţia şi armata controlează întreaga zonă şi s-au pregătit pentru un asediu îndelungat.*

Cu un sfert de oră în urmă, unul dintre răpitori a apărut în pragul uşii şi a tras o rafală de mitralieră spre poliţişti. Puţin după aceea unul dintre aceştia a ţinut-o pe domnişoara Chrissie Henriques în faţa ferestrei de la primul etaj, sub ameninţarea armei. Speriată, domnişoara a rugat poliţia să nu-i ameninţe pe făptaşi şi să le îndeplinească cererile”.

Chrissie tuşea fără oprire.

— Pentru numele Domnului, fă-o să tacă, răcni Ricardo.

— De ce nu o laşi să plece? întrebă Bella. Dacă o să-i fie şi mai rău, vei fi acuzat de o crimă pe care nici măcar nu ai comis-o.

Se auzi din nou pârâitul megafonului. O altă vocea vorbea acum într-o spaniolă fluentă. Inima Bellei făcu un salt în piept, sufocând-o. Simţi cum roşea violent. Era Lazlo. Chrissie se chinui să se ridice în picioare, iar Bella suspină entuziasmată. Entuziasmul însă i se stinse, atunci când Ricardo lipi ţeava pistolului de tâmpla ei.

— Las-o în pace, se supără Eduardo. Mai bine ai asculta. E vocea lui El Gato. Bella simţi tremurul bărbaţilor din jurul ei.

Aceşti bărbaţi, se gândi speriată, au fost învăţaţi să urască numele Henriques de când mai stăteau încă pe genunchii mamelor lor.

Lazlo continua să vorbească mai departe, ceva mai blând, mai convingător. Dar pentru ea vorbea mult prea repede ca să-l poată înţelege.

— Ce spune? o întrebă pe Chrissie.

— Că poliţia ştie cine sunt ei, răspunse Chrissie. Că au fotografii cu ei şi că în niciun caz nu le vor da vreun avion sau o maşină. Ascultă preţ de un minut şi suspină. Acum le-a zis că atât Juan, cât şi Steve au fost arestaţi şi că nu are rost să se mai împotrivească. Dacă se predau, nu vor păţi nimic.

Bella şi-ar fi dorit să poată vedea chipurile răpitorilor, ca să-şi dea seama care era reacţia lor.

Megafonul pârâi şi se făcu linişte.

— La final le-a zis că poliţia nu are nicio grabă şi are de gând să aştepte până când cei de aici se vor plictisi, mai zise Chrissie.

Toate bune şi frumoase, cugetă Bella, dar nimeni nu vrea să înţeleagă că oamenii aceştia sunt ca nişte bombe cu ceas, gata să explodeze oricând.

Cei patru începură să se certe între ei.

— Eduardo nu crede că Steve sau Juan au fost arestaţi, îi traduse Chrissie. Zice că Lazlo minte. Ricardo este de acord cu el. Carlos s-a plictisit şi ar prefera mai bine să se predea. Pablo, ca de obicei, nu scoate un sunet.

— Dar au rămas fără băutură, mâncare şi ţigări, rosti Bella. Nu mai pot să reziste multă vreme.

De afară nu se auzea niciun sunet, nu se simţea nicio mişcare. Radioul pârâia din cauza paraziţilor, în timp ce cu toţii aşteptau următorul buletin de ştiri. Era la fel ca şi cel de dinainte, dar adăuga că poliţia ştia că răpitorii rămăseseră fără mâncare şi băutură, şi includea şi un interviu cu un doctor cu privire la efectele înfometării pe termen lung.

Poate să ascută instinctele, dar eficienţa fizică scade dramatic”, zise doctorul pe un ton calm, profesional.

— Minunat, comentă Bella. În curând vom face

tot felul de glume împreună.

Pupă aceea, durerile de foame vor lăsa locul letargiei care poate fi acompaniată de dureri de cap”, continuă doctorul.

„Cât va dura până când ostaticii vor fi în pericol din cauza lipsei de hrană?”

„Bărbaţii în general pot trăi, fără efecte negative permanente, până la şase săptămâni, dacă au apă la dispoziţie”.

— Iisuse! murmură Bella. ce mod de a ţine un regim de slăbire drastic.

Glasul dispăru şi aparatul începu să pârâie când Eduardo prinse să-l scuture. A rămas fără baterii, îşi zise Bella. Se mişcă uşor. O dureau coastele acolo unde se sprijineau direct pe podeaua tare.

Începu să spună *Tatăl Nostru* în gând. Era un moment mult prea serios ca să facă târguri cu Dumnezeu, pe care mai apoi nu le-ar fi putut respecta. Te rog, lasă-mă să scap, se rugă mai departe, şi voi încerca să fiu bună pentru tot restul vieţii mele şi voi încerca să nu-l doresc prea mult pe Lazlo, dacă el nu mă va vrea pe mine. O pală rece de vânt scutură pomii şi se lovi de obloanele şubrede de la ferestre. În clipa următoare, reflectoarele de afară se stinseră.

— Asta este şansa ta, rosti Carlos.

— Încearcă să momească pe unul dintre noi să iasă, răspunse Eduardo.

Ricardo coborî până la parter în vârful picioarelor şi deschise încet uşa din faţă. În clipa următoare luminile se aprinseră iar şi o rafală de gloanţe fură trase cu precizie spre casă.

— Şantajul vostru a încetat, se auzi un glas din megafon. Dacă vreţi să vă salvaţi vieţile, trimiteţi-le pe fete afară.

Din megafon se mai auziră câteva şoapte, după care liniştea înconjură iar casa.

Capitolul 22

Se părea că venise iar dimineaţa. Bella avea impresia că fuseseră lăsate în voia sorţii. Avea un junghi teribil în spate. Lumina reflectoarelor îşi pierduse strălucirea ce venea pe sub uşă. Megafonul rămăsese tăcut de multe ore. Mai mult, reuşise să aţipească de câteva ori.

Până şi Chrissie, după ce tuşise jumătate din noapte, dormea acum şi sforăia încet, visând probabil la Rupert şi la patul ei moale de acasă. Carlo aţipise şi el, strâns pe jos ca un embrion.

Ricardo continua să păzească uşa din faţă, iar Eduardo stătea la fereastră. Pablo avea arma aţintită asupra ei şi a lui Chrissie.

Oare cum de reuşea fata să doarmă aşa de liniştită! se mira Bella.

Eduardo întinse mâna după radio şi-i dădu iar

drumul, dar acesta pârâi o dată şi se stinse definitiv.

Începură să se certe iar pe un ton scăzut. Ricardo era cel care suferea cel mai mult. Era disperat să facă rost de alcool şi ţigări, şi-şi rosese unghiile până la carne.

Megafonul se trezi iar la viaţă, făcându-i pe toţi să tresară.

— Acceptaţi situaţia şi predaţi-vă! Acceptaţi situaţia şi predaţi-vă!

— Trebuie să mă duc la toaletă, le zise Bella.

Ricardo se uită la Eduardo, care încuviinţă din cap. Ricardo dezlegă picioarele Bellei şi, ameninţând-o cu arma, o conduse până la toaletă aflată la capătul holului. Preţ de o secundă, Bella putu privi afară printre scândurile crăpate ale obloanelor de la ferestre. Priveliştea o înveseli.

Peste peluză, chiar la marginea pădurii, văzuse câteva rânduri de poliţişti, nemişcaţi, cu pistoalele ridicate în direcţia ferestrei. Alţi poliţişti ocupaseră poziţii de luptă în spatele unor saci de nisip. Înapoia lor se vedeau dubiţele companiilor de televiziune, camere de filmat, ziarişti, caravane cu mâncare şi băutură, şi zeci de oameni de la Divizia Specială cu alsacieni în lese.

Îşi încordă privirea ca să-i descopere în mulţime pe Lazlo sau pe Rupert.

— Haide, cred că ai stat destul acolo, îi strigă Ricardo.

Simţindu-se uşor ameţită, se împletici înapoi în salon, unde Chrissie se trezise şi, realizând unde se afla, începuse să plângă şi să tuşească.

Bella îi puse o mână pe frunte. Ardea de febră.

— De ce n-o laşi să plece? întrebă, întorcându-se furioasă spre Eduardo. Ştii foarte bine că eşti terminat.

Ricardo ridică arma spre ea.

— Juan o să ne salveze, zise Eduardo încet.

— Aiurea, răspunse Bella ironică. Doar l-ai auzit pe Lazlo când a spus că a fost arestat şi, chiar dacă nu ar fi fost, ştii foarte bine ce fel de om este de fapt, că te lasă baltă în clipa în care apar probleme.

— Nu pe mine, zise Eduardo supărat. Juan nu m-ar lăsa niciodată baltă, tot aşa cum nu l-aş lăsa nici eu.

Ziua începuse să semene tot mai mult cu un coşmar. Eduardo trebuia mereu să se certe cu ceilalţi, atunci când megafonul oferea ţigări şi băutură în schimbul unei ostatice, oferte care în cele din urmă au fost refuzate.

În aproape toate cazurile de răpire despre care citise Bella, răpitorii asediaţi capitulaseră în cele din urmă. Dar acum e altceva, îşi zise. Acum e vorba de ură şi aceasta este legată de cât de bărbat e Eduardo. Nu va renunţa niciodată fără luptă.

Când se lăsă seara, luminile din salon se

stinseră. Carlos ieşi pe hol şi încercă să verifice tabloul principal. Însă lumina nu se mai aprindea.

— Afurisiţii ăştia ne-au tăiat curentul, le strigă din hol.

Rămaseră în aşteptare alte câteva ore, tremurând în beznă, apoi, deodată, luminile reflectoarelor puternice să-i orbească.

Reflectoarele începură să fie aprinse şi stinse la intervale neregulate, făcând somnul imposibil.

În cele din urmă se mutară în una dintre camerele cu obloane solide la ferestre.

Chrissie căzuse într-un soi de stupoare care o îngrijora pe Bella mai mult decât plânsetul, tuşitul şi tremuratul.

Poliţia nu procedează deloc bine, îşi zise. Pentru că noi vom ceda înaintea nemernicilor ăstora.

O altă dimineaţă veni să reducă intensitatea reflectoarelor. Bella era deja incapabilă să mai simtă ceva.

Ricardo, Eduardo şi Carlos erau gata să-şi scoată ochii. Dacă încep şi azi să le ofere ţigări, se gândi Bella, Eduardo va avea mult de furcă cu amicii lui ca să-i oprească să accepte.

Megafonul începu să pârâie.

Chrissie se trezi.

— Ce-i asta? întrebă agitată.

— E Lazlo, răspunse Bella.

Lazlo vorbea din nou în spaniolă.

— Spune-mi şi mie ce le zice.

Chrissie se ridică în capul oaselor şi ciuli urechile.

— Spune că are ceva de mare interes atât pentru Ricardo, cât şi pentru Carlos. Primul, Ricardo. Vrea ca ei doi să asculte cu atenţie.

Deodată se auzi glasul unei femei care plângea şi implora, gâtuită de emoţie. Intensificat de o sută de ori de megafon, suna teribil.

Ricardo gemu şi se aşeză pe jos cu mâinile pe urechi.

— Ce spune? şuieră Bella spre Chrissie.

— E mama lui, răspunse Chrissie. îl imploră să se predea şi să ne elibereze. Spune că e bătrână şi dacă el moare, atunci viaţa ei – a fost fără rost şi că nu şi-ar putea permite niciodată să vină în Anglia, deci nu-l va mai putea vedea din nou. Acum îi zice să se gândească la sora lui, care este cam de aceeaşi vârstă cu noi.

Îi spune că Juan a fost arestat şi că nu contează cinci ani în închisoare dacă se predă, în comparaţie cu moartea, când nici măcar nu a fost spovedit.

Bătrâna termină de vorbit şi începu să plângă.

Ricardo sări în picioare.

— Încetaţi! încetaţi! începu să strige. Nu pot să mai suport.

— Ce-ar fi să te aduni, îi zise Eduardo pe un ton rece. Nu-ţi dai seama că a fost forţată să

spună toate astea?

— Nu mama mea, şuieră Ricardo furios. Niciodată! Ea nu s-ar lăsa forţată să facă ce nu vrea.

Megafonul se auzi iar. De această dată era soţia lui Carlos, care îl implora cu calm şi tristeţe să se salveze, pentru că *ea* şi copiii îl iubeau şi-l voiai înapoi. Apoi îi spuse din nou să nu uite că Bella şi Chrissie erau nişte fete tinere, care nu făcuseră nici un rău nimănui.

Carlo nu reacţionă la fel de isteric precum Ricardo, dar Bella îşi dădea seama, după felul în care îşi strânsese pumnii, că era teribil de afectat.

Nimic pentru Eduardo, cugetă ea. Probabil că nimeni nu-l iubea destul de mult, încât să-i implore să-şi salveze viaţa. Dar Pablo cel mut, care stătea lângă uşă?

Urmară câteva momente de linişte, apoi se auzi o voce care vorbea în spaniolă. Însă nu era Lazlo.

— Repetăm, ieşiţi imediat afară şi aruncaţi armele afară. Lăsaţi ostaticele să plece şi ieşiţi şi voi cu mâinile sus. Nimeni nu va fi vătămat.

— Mai bine să nu luaţi în seamă înregistrările alea, le zise Eduardo. Au fost probabil falsificate.

Părea foarte calm, dar încheieturile degetelor se albiseră pe patul pistolului.

— Mie mi-a ajuns, rosti Ricardo. Dacă o au pe mama, atunci înseamnă că-i pot face tot felul de

nenorociri. Eu unul renunţ.

— Şi eu la fel, zise Carlos.

Bella simţi în acel moment un val de speranţă care muri însă imediat.

— Nu renunţaţi deloc, le-o tăie Eduardo pe un ton de gheaţă. Am venit aici cu o treabă şi o vom face. După aceea Juan ne va proteja.

— Nu şi dacă veţi fi morţi, izbucni Bella.

— Taci din gură, târfă proastă, urlă Eduardo.

Întoarse arma spre Ricardo.

— Leagă-le iar picioarele, îi porunci.

Mâinile lui Ricardo tremurau atât de rău, încât îi trebui multă vreme să le lege.

— Acum leagă-le la ochi.

— Nu, sări imediat Carlos.

— Haide, leagă-le la ochi, insistă Eduardo.

Bella recunoscu pe loc glasul călăului.

Se simţi paralizată de frică, i se uscă gura şi ar fi vrut să ţipe după ajutor, să le spună să n-o omoare, dar, atunci când eşarfa moale îi fu pusă peste ochi, îşi dădu seama că nu putea scoate un sunet.

Cineva o întoarse cu faţa la perete.

Îl auzi pe Eduardo cum îi ordona lui Pablo să păzească uşa din faţă, iar Ricardo şi Carlo să ia poziţie lângă cele două ferestre.

— Vor să ne omoare, nu? şopti Chrissie de alături.

— Nu sunt sigură, răspunde Bella.

— Crezi că o să doară tare?

— Nu cred. Se spune că o rană mortală doare foarte puţin.

Ricardo se luase iar la ceartă.

— Taci din gură, îl opri Eduardo. Eu o s-o fac. Eu îmi asum întreaga responsabilitate.

Urmă un moment lung de linişte.

— Nu, se rugă Bella. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să ne omoare. Îl văzu deodată în minte pe Lazlo, cu chipul îmblânzit, cum întindea braţele spre ea. Apoi chipul lui se contopi cu cel al tatălui ei, cu ochii strălucitori de veselie, aşa cum fuseseră demult, atunci când o ridica deasupra capului şi o învârtea. Îşi aminti de premiera lui *„Othello”,* când publicul o aplaudase îndelung şi apoi şi de seara aceea, când Lazlo o scosese de la închisoare şi o obligase să urce pe scenă, după furtul diamantului. Deodată, aplauzele acelea asurzitoare se transformară într-o rafală de mitralieră, iar în următorul moment auzi un geamăt şi un urlet, şi simţi un corp căzând alături de ea.

— Chrissie! urlă. Aţi omorât-o, nemernici ce sunteţi. Nemernicilor.

Se încordă, aşteptând înnebunită următoarea rafală care însă nu veni. Deodată i se scoase legătura de pe ochi. Se uită în jos la Chrissie, care zăcea la picioarele ei, aşteptându-se s-o vadă ciuruită, dar observând în schimb cu bucurie că

fata respira.

Neîndrăznind să-şi întoarcă privirea în spate, văzu un fir de sânge pe podea, aproape de picioarele ei. În mintea ei obosită îşi făcu loc gândul că acela care zăcea mort, ciuruit de gloanţe, nu era altul decât Eduardo.

Îl auzi pe Pablo vorbind pentru prima dată, cu un glas răguşit, tineresc, în vreme ce le spunea celorlalţi să-şi arunce armele pe fereastră.

Precaut, Ricardo deschise geamul şi, ferindu-se de rafala de gloanţe venită de la cei de jos, aruncă armele în iarbă.

Cei de jos observară mişcarea şi încetară focul. Ricardo adună restul armelor rămase şi le aruncă şi pe acestea.

Bella reuşi s-o trezească pe Chrissie din leşin, în timp ce Carlos le tăia frânghiile din jurul picioarelor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chrissie.

— Ai leşinat, îi zise Bella. Pablo l-a împuşcat pe Eduardo. Iar acum aruncă armele pe geam.

În ochii injectaţi ai lui Chrissie prinse să strălucească o undă de speranţă.

Dar Pablo avea în continuare mitraliera. În clipa următoare o împinse cu ea pe Bella, făcându-i semn cu capul spre scări.

— Plecaţi, le zise.

Bella trebui s-o ajute pe Chrissie să coboare scările. Biata fată părea extrem de fragilă.

Probabil că slăbise foarte mult în ultimele zile. Pablo veni până la uşă cu ele, cu mitraliera în mână.

Bella se întoarse spre el.

— E o şmecherie, îi zise. O să ne împuşti pe la spate.

Pablo clătină din cap.

— Atunci de ce l-ai împuşcat pe Eduardo?

— Ca să-l împiedic să vă omoare, răspunse Pablo. Pentru că trebuia s-o facă. Nu putea ceda ca noi ceilalţi. Era o chestiune de onoare. El era fratele mai mic al lui Juan.

Apoi, Pablo deschise uşa şi aruncă mitraliera în iarbă.

— Mulţumesc, rosti Bella. O să le spun că ne-ai salvat viaţa.

El îi zâmbi strâmb, se dădu într-o parte, o salută şi o invită să iasă din casă.

Un moment fu ameţită de strălucirea necruţătoare a soarelui, dar după aceea vederea îi reveni, în faţa ei se întindeau cam cincisprezece metri de iarbă arsă. În stânga ei, armele zăceau aruncate în iarbă. În spatele peluzei se vedeau sacii de nisip şi copacii.

În jur totul era extrem de tăcut. Nu se vedea nimeni. Un câine lătră, undeva, în stânga.

Bella începu să meargă încet, ezitând, pe jumătate târând-o pe Chrissie după ea, încordată din cauza spaimei iraţionale că oricând putea fi

omorâtă de un glonte tras din spate.

Se afla la numai câţiva metri de umbra copacilor, când îşi dădu seama de forţa ascunsă în spatele acelei operaţiuni, brigada cu câini, maşinile blindate, echipele de televiziune, ambulanţele, mulţimea de poliţişti.

În următorul moment ajunse la sacii de nisip şi căzu în braţele primului polițist de acolo. Imediat, o sută de mâini se întinseră spre ele, trăgându-le la adăpost, în spatele sacilor.

Era înconjurată de oameni şi de fotografi care o orbeau cu blitz-urile lor. Apoi îl zări şi pe Lazlo, deşi îl recunoscu cu greu. Ea şi-l amintea ca o felină, bronzat şi teribil de exotic în costumul alb.

Acum însă era palid ca moartea, neras, tras la faţă de epuizare, cu ochii injectaţi şi cu maxilarul încordat.

— Of, Lazlo! scânci Chrissie, aruncându-se plângând şi tuşind în braţele lui.

— E totul în regulă, scumpa mea, îi zise el imediat. S-a terminat. O să fie totul bine. Acum eşti în siguranţă.

Peste umărul ei întâlni ochii Bellei.

— Totul e bine acum, repetă mecanic.

În clipa următoare, asupra lui Chrissie se aruncă o siluetă deşirată, care o smulse cu repeziciune din braţele lui Lazlo, apucându-se s-o sărute pe faţă în neştire.

— Scumpa mea, scumpa mea, singura mea

dragoste.

Era Rupert.

— Eşti bine? Nu eşti rănită? continuă el dintr-o suflare, încetând s-o mai sărute şi privind în jos spre ea.

Chrissie râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Mă simt bine, dar put, sunt jegoasă şi revoltătoare.

— Nu e adevărat, nici vorbă, eşti a mea şi arăţi minunat.

Bella îşi întoarse capul, încercând să-şi păstreze controlul. Dar Lazlo se apropie de ea şi o făcu să se simtă copleşită de o timiditate nefirească.

O clipă, atunci când mulţimea îl împinse, o prinse în braţe şi ea îi putu simţi cămaşa transpirată şi bătăile iuţi ale inimii.

Apoi Bella se retrase. Prea erau mulţi oameni în jur, iar ea era atât de murdară şi puţea ca un porc, iar jena pentru părul ciuntit o scotea din minţi. Repetase de atâtea ori scena revederii cu el, iar acum era incapabilă să mai spună ceva.

— Chrissie, izbucni deodată. E bolnavă. Trebuie dusă la spital. Se clătină. Lazlo o prinse imediat. Când deschise ochii, observă că se strânseseră cu toţii în jurul ei şi o felicitau. Un ofiţer de poliţie, cu grad mare, îşi croia cu greu drum prin mulţime.

— Slavă Domnului că eşti teafără, îi zise. Ce se

petrece acolo?

— Locul este destul de sigur, îi răspunse Bella. Şi-au aruncat toate armele.

— Sunt cu toţii în viaţă?

— Numai trei dintre ei. Eduardo e mort. Pablo l-a omorât, pentru că avea de gând să ne împuşte.

— Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări? îi zise inspectorul.

Bella încuviinţă.

— Dar nu cred că ea, Chrissie, ar fi în stare. Are mare nevoie de un doctor.

— Ce mai face vedeta mea? azi un glas şoptindu-i la ureche.

Bella se întoarse şi văzu alături de ea chipul pistruiat, minunat de cunoscut al lui Roger Field.

— Doamne, Roger! rosti, după care, pierzându-şi cumpătul, începu să hohotească la pieptul lui.

Capitolul 23

Trebuiră să-şi croiască cu greu drum prin acea îmbulzeală. Fotografii încercau să facă cât mai multe instantanee, ziariştii căutau să ajungă mai aproape, dar, în cele din urmă, un cordon de poliţişti îi ajută şi, în clipa următoare, ea, Lazlo şi Roger erau urcaţi într-o maşină de poliţie, care demară în forţă.

Bella se agăţă de braţul lui Roger, tremurând inconsolabil, la fel de timidă faţă de Lazlo, care stătea chiar alături. Cei doi poliţişti din maşină o inhibau şi mai mult.

Incapabilă să vorbească, privea pe geam la ţinutul pe care nu crezuse că avea să-l mai revadă, admirând verdele copacilor, trandafirii sălbatici, florile de pe câmp.

De fiecare dată când pe lângă maşina lor trecea o alta venind din direcţia opusă, simţea nevoia să se ascundă. Nu se putea obişnui cu faptul că de acum nimeni n-o mai ameninţa cu arma.

— Ce fac toţi ceilalţi din companie? îl întrebă pe Roger.

— Sunt morţi de îngrijorare din cauza ta.

— Mda, şi eu am fost destul de îngrijorată, râse Bella fără veselie. Se întoarse apoi spre Lazlo. A… Diego e bine? A reuşit să ajungă până la tine?

Lazlo încuviinţă din cap.

— Dar soţia şi băieţelul lui? întrebă Bella.

— Or să vină aici mâine sau poimâine. Am alertat toţi oamenii potriviţi din strada Great Ormond, aşa că vor primi cea mai bună îngrijire posibilă.

— Îmi pare bine. Încă nu se putea uita drept în ochii lui. A fost prea mare deranjul? Sper că nu te-ai supărat că i-am spus că-l vei ajuta?

— Cristoase, nici vorbă de aşa ceva, răspunse Roger. Cea mai bună mâna pe care ai jucat-o vreodată, scumpo. Este clar că bietul om e căzut în limbă după tine. i-am şi spus lui Lazlo că ai pus la bătaie vechiul farmec Parkinson.

Bella începu să râdă, dar râsul se transformă imediat în plâns. Roger o strânse tare de mână.

— E-n regulă, scumpo. Ştim cu toţi prin ce ai trecut. Dă-i o duşcă din butelcuţa ta, Lazlo.

La secţia de poliţie întâlniră o mulţime de oameni care stătea practic umăr lângă umăr, sute de reporteri şi camere de televiziune. „Lăsaţi-mă să mă uit la ea”. „Ea trebuie să fie amanta”. „Uitaţi-vă la părul ei”. „Biata Bella!” „Cum a fost?” „Ţi-au făcut ceva?” Toţi acei oameni încercau s-o atingă, trăgând-o de vorba.

Patru poliţişti o conduseră înăuntru, unde i se permise să se spele puţin şi să bea o cană de cafea înainte să înceapă interogatoriul. Întreaga încăpere era plină de poliţişti care puneau tot felul de întrebări.

Roger stătea alături de ea, ţinând-o de mână, încercând s-o ajute să depăşească momentele mai grele. Lazlo se părea că dispăruse temporar. Când ajunse la împuşcături, Bella începu să tremure din nou.

— Eşti sigură că Pablo l-a împuşcat pe Eduardo? o întrebă comisarul.

— Da, desigur.

— Dar erai legată la ochi, îi zise unul dintre inspectori, care avea o mustaţă imensă.

— Mi-am dat seama de direcţia din care au venit împuşcăturile, răspunse Bella. În afară de asta, el era singurul care avea o mitralieră.

— Dar la început ăi crezut că Eduardo o împuşcase pe Chrissie.

— Ştiu, dar asta numai din cauză că mă aşteptam să fie aşa.

— Şi două mitraliere au fost aruncate pe geam?

— Ei bine, nu foloseau decât câte una o dată şi ştiu că a fost Pablo, pentru că până atunci fusese foarte retras. Ca apoi, deodată, să preia comanda.

— Dar de fapt nu l-ai văzut atunci când a tras, nu? insistă comisarul.

Gândul că ei poate nu o credeau că spunea adevărul deveni de-a dreptul insuportabil. I se părea că toţi cei de acolo nu erau cu nimic diferiţi de Ricardo şi de Eduardo, care o pălmuiseră fără milă ca să scoată informaţii de la ea.

— E mai rău acum decât înainte, rosti ea şi, lăsându-şi capul pe masă, începu să plângă. Nu sunt în stare de aşa ceva. Pur şi simplu nu sunt în stare.

În clipa următoare veni Lazlo. Se răsese şi-şi pusese o cămaşă curată. Părea să fi redevenit bărbatul puternic şi întreprinzător de dinainte.

— Dacă nu o lăsaţi în pace, rosti cu glas

puternic, apropiindu-se de comisar, o să fac cel mai al naibii scandal care va distruge orice fel de imagine publică favorabilă pe care v-aţi făcut-o în jurul acestui caz. E totul în regulă, iubito, îi zise Bellei, prinzând-o de cealaltă mână. Nu mai durează mult. Cu un tact deosebit şi o blândeţe irezistibilă, o ajută să povestească în detaliu toate întâmplările acelei dimineţi.

După ce Bella termină de vorbit, Lazlo se întoarse spre comisar şi rosti:

— Cred că ajunge. Tocmai am văzut-o pe sora mea. Nu este chiar atât de bolnavă. Ceva mai târziu va putea să vă spună povestea ei, dacă veţi fi capabili să arătaţi puţină consideraţie şi bun-simţ.

Comisarul îl privea pe Lazlo cu înţelegere şi respect.

— Foarte bine, domnule Henriques, oftă.

— Aş vrea să ne spuneţi unde aş putea discuta între patru ochi şi în linişte cu domnişoara Parkinson, continuă Lazlo. După aceea o puteţi duce direct la spital.

Au fost conduşi într-un fel de anticameră mobilată cu o masă şi două scaune, plus o plantă ornamentală într-un ghiveci aşezat pe pervazul ferestrei. Bella se lăsă să cadă pe unul din scaune.

— Nu vreau să merg la spital, rosti cu un glas tremurător. Mă simt foarte bine.

— Îţi vor face un control de rutină şi apoi te

vor lăsa să dormi. Nu o să stai mult acolo, numai o zi sau două până când mă întorc.

Bella îl privi îngrozită.

— Dar unde te duci?

El o privea cu o expresie greu de descifrat.

— Buenos Aires.

— Nu se poate! Deci, era o minciună. Juan nu a fost încă arestat.

— Încă nu. Dar acum am toate dovezile necesare ca să-l bag la puşcărie. Unde mai pui că poliţia argentiniană nu are de gând să lase să-i scape o astfel de ocazie, deci voi avea parte de toată cooperarea.

— Ce s-a întâmplat cu Steve? întrebă, roşind.

— E la răcoare, răspunse Lazlo. A fost prins ieri, când încerca să plece din ţară.

— Şi a vorbit?

— Imediat, nu a mai stat să facă mofturi.

Bella tresări. Nemernicul de Steve, nu avusese nici măcar atâta curaj încât să-şi protejeze propriii amici mafioţi.

— El şi cu Juan plănuiseră s-o răpească pe Chrissie de acum câteva luni, continuă Lazlo.

— Aşadar, atunci când m-a contactat prin anunţul acela, când s-a prefăcut că era încă nebun după mine...

— Era numai o tactică, răspunse Lazlo. Citise despre tine şi Rupert prin ziare şi a apelat la aiureala aia cu anunţul doar ca să-ţi adoarmă

suspiciunile. Şi-a dat seama ce închistaţi suntem ca familie, cum nu tolerăm deloc intruşii. Ai fost calea ideală de intrare.

Spusese totul cu mult mai multă brutalitate decât intenţionase.

— Doamne, oftă Bella, simțindu-se deodată învinsă. Deci totul s-a întâmplat numai din vina mea.

— Sigur că nu, se înfurie Lazlo.

Se auzi o bătaie la uşă şi un poliţist băgă capul înăuntru.

— Domnu' Henriques, o să pierdeţi avionul ăla dacă nu vă grăbiţi.

— Vin imediat, îi zise Lazlo. Mai lasă-mă câteva secunde.

Capul se retrase. Bella privea tristă spre mâini. Pentru un moment avu impresia că nici Lazlo nu mai ştia ce să spună.

Tensiunea dintre ei devenise de nesuportat. Simţea nevoia cumplită să se arunce la pieptul lui şi să plângă, implorându-l să nu plece, dar continua să-şi privească unghiile roase.

— Bella, îi zise el încet, uită-te la mine, te rog.

— Nu pot, îi răspunse ea gâtuită. Între ei se lăsă iar tăcerea aceea agonizantă. Apoi el oftă şi se ridică.

— Bine, probabil că nu are rost să încerc să mai rezolv ceva în clipa asta. Eşti prea şocată. Roger o să aibă grijă de tine. Încearcă să te

odihneşti cât poţi de mult. Te sun din Buenos Aires imediat ce am ceva să-ţi spun.

— O să ai grijă de tine, nu? îi zise, fără să reuşească să se uite la el.

— O să încerc, îi răspunse el obosit.

Bella se simţi cuprinsă de un sentiment de înfrângere.

Capitolul 24

A plecat din spital după patruzeci şi opt de ore. Doctorii i-au spus că avea o constituţie neobişnuit de puternică. În afară de faptul că noaptea visa diverse arme îndreptate spre ea şi ziua se gândea numai la Lazlo, îşi revenise foarte bine. Când ieşi, Roger o ajută să treacă cu bine şi peste, o conferinţă de presă enervantă.

Întrebările despre răpire şi traiul alături de bandiţi erau destul de nesuferite, dar după aceea reporterii trecură la viaţa ei personală.

— Erai logodită cu Rupert Henriques, îi zise reporterul care se ocupa de bârfe pentru*, Daily Mail”.*

— Da, răspunse Bella.

— Dar ai rupt-o, insistă acesta.

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu ne potriveam.

— Sau pentru că te potriveai mai bine cu vărul lui, Lazlo?

— Nu! strigă Bella, înroşindu-se la faţă.

— Lazlo a încercat să-l despartă pe vărul său de tine, nu?

— Aici nu suntem la tribunal, interveni Roger Field cu fermitate, ca atare nu aţi vrea să încetaţi s-o mai chinuiţi pe Bella cu astfel de întrebări irelevante?

Dar în tot timpul conferinţei, toţi ziariştii ajunseră s-o întrebe ce era de fapt între ea şi Lazlo, până când Bella îşi pierdu cumpătul.

— Nu vreţi să încetaţi să mă mai chinuiţi aşa? le strigă ea. Nu e absolut nimic între mine şi Lazlo Henriques, şi de acum nu mai răspund la niciuna dintre afurisitele voastre de întrebări.

Roger trebui să apeleze la tot tactul ca să potolească pe toată lumea.

„Se află într-o stare de nervi teribilă”, îşi notară ziariştii în carneţelele lor, atunci când, un minut după aceea, Bella s-a ridicat deodată, a izbucnit în plâns şi a fugit din sală.

— Nu pot să mai suport, îi zise lui Roger în timp ce suspina de zor.

— Nici nu mai trebuie, îi răspunse el.

Cinci minute mai târziu, ea şi Roger erau scoşi pe o uşă laterală şi urcaţi rapid într-o maşină de poliţie care-i aştepta.

— Unde mergem? întrebă Bella.

— La o ascunzătoare de-a lui Lazlo, din Maida Vale, răspunse Roger. Acolo a stat ascuns când aţi fost răpite, tu şi Chrissie. Prea mulţi oameni, inclusiv presa, ştiau adresa apartamentului său.

Cum ajunseră acolo, fură întâmpinaţi de soţia lui Roger, Sabina. Era o brunetă înaltă şi subţire, de o frumuseţe uluitoare, ce distrusese speranţele multor tinere actriţe care îşi puseseră în cap să-l seducă pe Roger. Cum o văzu pe Bella, o şi strânse în braţe.

— Bine ai venit acasă, scumpo! Apartamentul acesta trebuie văzut ca să poţi crede că există. Sunt sigură că aici şi-a ţinut Lazlo primele unsprezece amante. Trebuie să vezi tapetul de satin de culoarea piersicii şi oglinzile din tavan.

— Aiurea, protestă Roger imediat. Lazlo l-a cumpărat mai mult pentru clienţii care veneau aici în vizită. S-a întâmplat numai să fie liber pe moment, pentru că nu e niciun client aici. Dar arabilor le-a plăcut la nebunie dormitorul.

— Cred că afacerile lui s-au dus naibii, oftă Sabina. N-a mai dat pe la birou de nu ştiu câte zile. Azi-dimineaţă i-a venit un teanc uriaş de corespondenţă care n-a mai fost deschisă de când ai fost răpită. Am pus toate scrisorile la el în dormitor. Şi pe tine te-am instalat tot acolo, Bella, aşa că noaptea, când stai în pat, poţi să te admiri în oglindă, adăugă, ducându-i Bellei valiza în camera din partea dreaptă.

Pe un fotoliu erau aruncate câteva pulovere ce-i aparţineau lui Lazlo, iar pe măsuţa de toaletă erau o mulţime de butoni de cămaşă, forfecuţe de unghii, mai multe sticle de after-shave, perii de păr cu mânere de fildeş, cravate, carnete de cec, un portofel, mai multe pliante de curse, un stilou, un teanc impresionant de scrisori şi un teanc la fel de impresionant de bancnote de cinci lire.

Bella mirosi una dintre sticluţele de colonie, cu nuanţe puternice de lavandă şi mosc, şi parcă îl văzu aievea pe Lazlo cel elegant şi arogant, pe care-l cunoştea de dinainte de răpire, nu bărbatul palid şi zguduit care o întâmpinase atunci când fusese eliberată.

Sabina păru să-i citească gândurile.

— Nici nu ştiu cum de a supravieţuit Lazlo în ultimele zece zile, îi zise. Nu a dormit deloc şi s-a chinuit neîncetat să dea de voi, fără să reuşească să prindă vreun fir de la careva. Primeam numai afurisitele alea de telefoane la intervale de douăzeci şi patru de ore, care deveneau tot mai ameninţătoare. După aceea a primit înregistrările alea absurde, care ar fi trebuit să-i dovedească că sunteţi încă în viaţă, dar care ar fi putut fi făcute oricând.

Sabina luă de pe pat cuvertura de blană şi începu să netezească cearşafurile.

— Apoi a primit părul tău prin poştă. Atunci a fost ultima picătură. Era deja convins că

amândouă eraţi moarte. Şi a cedat nervos. Este cumplit să vezi pe cineva, pe care îl credeai indestructibil, cum cedează brusc. Roger chiar a crezut că era terminat. Apoi, tocmai când încerca să-l mai înveselească puţin, a sunat Diego. După aceea şi-a revenit miraculos.

Bella simţi cum roşea. Mai mult decât orice pe lume ar fi dorit s-o întrebe pe Sabina ce simţea Lazlo pentru ea, dar era prea speriată să nu capete vreun răspuns negativ.

— Aş vrea să sune, spuse pentru a suta oară.

— Sunt sigură că e bine, răspunse Sabina. E ca o pisică cu nouăzeci şi nouă de vieţi. Acum te las să te aranjezi. Mă duc să pregătesc cina. Să vii să bei ceva, imediat ce eşti gata.

După plecarea ei, Bella se privi imediat în oglindă. Doamne, ce mult ura părul scurt. Se întrebă dacă nu era cazul să-şi ia o perucă. Mirosi iar colonia şi se simţi străbătută de un val de dorinţă. Se decise să se uite prin corespondenţa lui.

Pe la jumătatea teancului găsi ceea ce sperase să nu existe, o scrisoare din Franţa, într-un plic albastru cu adresa trecută cu cerneală violet, scrisă de mână, cu o caligrafie elegantă.

Numele de pe spate era, desigur, al Angorei. Era firesc ca afurisita să folosească cerneală violet. Pe Bella o mâncau degetele să deschidă scrisoarea. Fusese primită cu nouă zile în urmă, ca

atare probabil că Angora habar nu avusese de răpire atunci când o scrisese.

Hotărâtă, Bella puse scrisoarea la fundul teancului. Apoi se schimbă într-o rochie verde cu negru, cu fusta despicată mult pe coapsă, în stilul cheongsam-ului chinezesc.

— Acum aduci mai mult cu Bella pe care o ştiam eu, îi zise Roger încântat, atunci când intră în salon.

— Nu mă simt deloc feminină, se plânse ea, şi ce naiba mă fac cu părul?

— Mie-mi place cum arăţi aşa, răspunse Roger. Incită homosexualul latent din mine, aşa că m-am gândit ca data viitoare să joci rolul Violetei.

— *„Nu şi-a dezvăluit vreodată dragostea, ci a ascuns-o şi, ca un vierme într-un boboc, aceasta i-a mâncat obrajii de satin”,* cită Bella. Cred că mi se potriveşte ca o mănuşă.

Pe la ora zece, când Bella încetă să mai întrebe când avea să sune Lazlo, telefonul prinse viaţă. Răspunse Roger. Chipul i se lumină deodată.

— Eşti teafăr! Grozav, bună treabă! E mult mai bine aşa, ţinând cont de circumstanţe. De acum n-o să mai chinuie pe nimeni. Vrei să vorbeşti cu Bella? îi întinse receptorul. E Lazlo.

Inima aproape că-i spărgea pieptul şi gâtul îi era atât de uscat, încât nu putea vorbi.

— Slavă Domnului, eşti teafăr.

— Nicio zgârietură. Totul s-a lămurit aici.

— Mă bucur. Cum a rămas cu Juan?

— E mort. A încercat să fugă trăgând cu arma, a rănit un poliţist şi atunci ceilalţi n-au mai stat pe gânduri şi l-au doborât.

— Doamne, ce oribil!

— Mda, n-a fost prea plăcut. Dar cel puţin acum, că e mort, o mulţime de oameni din Buenos Aires vor dormi bine pentru prima oară după ani de zile. Ascultă, nu pot să mai vorbesc mult. Trebuie să urc în avion în câteva minute.

— La ce oră ajungi la Heathrow?

— Mâine, pe la zece şi jumătate, zborul B.725.

— Să vin să te iau? (Doamne, mai bine-şi tăia limba. Probabil că jumătate din Londra venea să-l întâmpine, iar ea îl forţa s-o accepte printre ei.)

Dar el răspunse grăbit:

— Da, chiar te rog, şi mai spune-i lui Roger să-l sune pe Diego şi să-i spună că vin cu soţia şi copilul lui, şi că ar fi de preferat să ne aştepte o ambulanţă la aeroport.

— E senzaţional! strigă Bella. O să fie atât de încântat! mai discută o clipă şi cu Roger. Ne vedem mâine.

Îi dădu receptorul lui Roger şi se îndreptă spre dormitor, se aşeză pe pat şi-şi acoperi faţa roşie cu palmele. Uf, îl iubesc, îl iubesc, îşi zise. Nu ştiu cum o să pot să trec peste următoarele douăsprezece ore.

Ca prin vis începu să se întrebe cu ce ar fi

putut să se îmbrace ca să meargă la aeroport. Poate că Sabina putea să-i împrumute o pălărie cu boruri largi, dar aceasta ar fi fost o piedică, atunci când Lazlo avea s-o sărute.

Încetează, îşi zise. Nu poţi să-ţi numeri puii când nu există încă ouăle.

Roger veni după ea în dormitor.

— Ei bine, mi se pare că totul s-a rezolvat, nu? îi zise zâmbind. Bunul şi bătrânul Lazlo. Rosie Hassell joacă într-o piesă la I.T.V. Într-o clipită. Nu vrei să vii s-o vezi?

— Nu, mai întâi vreau să mă spăl pe cap, răspunse Bella.

După ce se spălă, reveni în dormitor ca să încerce să-şi pieptene părul şi să-i dea o oarecare formă. Parcă umbla prin vis. Se uită la scrisorile adunate pe măsuţa de toaletă. Se simţea atât de relaxată şi, deşi ştia că nu ar fi trebuit să facă asta, nu putu rezista tentaţiei de a nu citi scrisoarea Angorei. Cu degetele umede desfăcu plicul şi începu să citească. Parcă ar fi desfăcut Cutia Pandorei! ţipă deodată de groază şi cu o mână dusă la gură, începu să recitească totul cu atenţie.

Pragul şi scumpul meu Lazlo". Fiecare cuvânt i se imprima în suflet parcă ars cu fierul roşu. „Cristoase, filmul ăsta e o mare plictiseală... regizorul, producătorul, primul asistent, cu toţii au încercat să se culce cu mine. Actorul principal, pe

de altă parte, a încercat de nenumărate ori să i-o tragă primului asistent, dar asta nu cred că te interesează pe tine. Regizorul pare decis să aibă o scenă cu mine, în care mă dezbrac, dar până acum i-am rezistat, păstrându-mă numai pentru tine, scumpule.

Am încercat să dau de tine la telefon, dar nu am primit niciun răspuns, dar nu contează, pentru că filmările se termină pe 12”, adică azi, cugetă Bella amorţită *„şi am de gând să iau primul avion spre casă, pe 13. Sper că, în fine, ai reuşit s-o dezlipeşti pe Bella de Rupert.*

Nu cred că ai întâmpinat probleme ca s-o faci să-şi transfere afecţiunea asupra ta, dar îmi închipui ce neplăcut a fost pentru tine. Lasă că o să mă revanșez faţă de tine, imediat ce o să ne întâlnim. Cu toată dragostea şi nerăbdarea.

Angora”.

Bella începu să plângă încet. Deci acesta era adevărul, îşi zise singură. Aşa cum bine se temuse de la început, Lazlo îi dăduse atenţie deliberat, ca s-o facă să se îndrăgostească de el, ca să se asigure că nu avea să se mai întoarcă la Rupert.

Ei bine, câştigase. Se îndrăgostise de el şi nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă la Rupert. Oricum, Rupert o avea pe Chrissie acum, aşa cum intenţionase Lazlo de la bun început.

Iar el, pentru că-şi atinsese obiectivul, se putea întoarce liniştit la Angora, care făcea parte

din aceeaşi clasă socială.

Îşi aminti cu groază de acel moto al familiei Henriques, cu care Lazlo o chinuise prima dată când se cunoscuseră *„Dacă zgârii un Henriques, îţi dai tu sângele”.*

Unde s-ar fi putut duce? Unde ar fi putut să fugă? Deodată se decise să se întoarcă la Nalesworth, mahalaua în care se născuse.

Poate că acolo avea să găsească în fine liniştea sufletească.

Roger şi Sabina erau cu totul absorbiţi de piesă. Aşa că ea putu să-i scrie un bileţel lui Lazlo.

Dragă Lazlo, tare mi-e teamă că din curiozitate am deschis această scrisoare de ia Angora. Explică totul foarte limpede. Îmi pare rău că am fost o asemenea bătaie de cap pentru voi toţi. Cum nu am la mine niciun ban, am fost nevoită să împrumut cincizeci de lire. O să-ţi trimit banii înapoi imediat ce fac rost de alţii. Mulţumesc că m-ai eliberat. Cu dragoste, Bella”.

După ce-şi îndesă bancnotele în poşetă, luă o pereche de ochelari de soare de pe măsuţa de toaletă şi se strecură afară din apartament.

Ceva mai târziu, în timp ce tremura de frig şi de disperare, urcă într-un vagon gol şi plânse fără oprire până când trenul intră în gara din Leeds.

Capitolul 25

Florile de pe morminte erau pline de noroi şi bătute fără milă de vântul aspru şi rece.

Bella stătea în faţa pietrei de pe mormântul mamei ei, tremurând în rochia subţire, în timp ce dinţii îi clănţăneau şi ploaia i se scurgea şiroaie pe gât.

„Bridget Figge, moartă în 1969 – o sfântă mult iubită” scria pe piatra funerară.

Era o ticăloasă cu pretenţii şi nu a fost chiar atât de iubită de mine, îşi zise Bella.

Cu toate astea, reflectă mai departe, poate că ar fi fost altfel dacă nu s-ar fi măritat cu bietul meu tată nestatornic şi leneş.

Apoi gândurile îi fugiră spre Lazlo. Privi de la cimitirul gri la casele gri din apropiere şi la chipurile cenuşii ale trecătorilor ocazionali.

Acesta este căminul meu, îşi zise, şi nu-mi place absolut deloc. Mă întorc la Londra.

Imediat după ce urcă în tren, se îndreptă spre barul din vagonul-restaurant. Agenţii comerciali şi alţi bărbaţi în costume de tweed încercau să soarbă supa chioară care se servea acolo.

Abia după ce sorbi al patrulea gin dublu cu apă tonică îşi dădu seama că nu mai mâncase de seara trecută. Dar era prea târziu ca să mai încerce să mănânce acum.

Drept pentru care mai comandă ceva de băut.

I se părea foarte ciudat să se vadă pe prima pagină a ziarelor cumpărate de ceilalţi călători, cu părul ăla scurt, tăiat anapoda, şi cu ochii speriaţi.

„Zece *zile de teroare şi-au pus amprenta”* era unul din titluri. *„Bella cedează în timpul conferinţe de presă şi neagă orice poveste de dragoste”* era un altul.

Bella îşi aşează mai bine pe nas acei ochelari de soare luaţi de la Lazlo, mai trase o duşcă de gin şi continuă să se gândească mohorâtă la Lazlo. Comportamentul lui faţă de ea nu fusese niciodată cel al unui iubit.

De fapt, în marea parte a timpului pe care îl petrecuseră împreună fusese chiar abominabil, dar, cu toate astea, gândurile ei se tot întorceau la seara aceea când se dăduse drept Steve şi aproape c-o violase pe întuneric.

Trebuie să fi simţit ceva atunci când o sărutase cu o asemenea fervoare, mai ales dacă ţinea cont de ceea ce-i spusese Sabina, cum cedase atunci când primise părul ei.

Totul deveni deodată foarte simplu.

Avea să-l caute pe Lazlo imediat ce ajungea la Londra şi avea să lămurească situaţia cu el.

Atunci când coborî din tren era cumplit de beată. Se împletici pe peron, încercând să ocolească hamalii şi valizele lăsate în drum, în vreme ce căuta un telefon.

Cineva răspunse imediat la telefonul din

apartamentul din Maida Vale, dar nu era Lazlo. Părea mai degrabă un polițist.

— E la birou, îi zise un glas necunoscut. Cine-l caută? Bella nu răspunse. Cine îl caută? repetă glasul.

Bella puse receptorul la loc şi apoi sună la biroul lui Lazlo, unde i se spuse că se afla într-o şedinţă. Din nou fu întrebată cine-l căuta. Bella închise.

Deodată, gândul că Lazlo se afla, undeva, în Londra o galvaniză. O să merg să discut cu el, îşi zise.

În taxi încercă să se aranjeze puţin. Rochia îi era încă udă leoarcă din cauza ploii, avea obrajii îmbujoraţi, iar ochii îi sticleau.

Reuşi să-şi dea cu fard de pleoape pe un ochi, dar apoi se plictisi şi renunţă să-l mai aranjeze şi pe celălalt, mulţumindu-se să golească o sticluţă de parfum pe ea.

Repeta mereu ceea ce voia să-i spună.

Ascultă aici... începea micul ei discurs.

Taximetrul se pierdu de trei ori, dar în cele din urmă opri în faţa unei clădiri înalte. Peste marea de capete şi pălării, Bella citi literele firmei: *Henriques Bros.*

— Evrika! strigă, coborând din maşină şi împiedicându-se de marginea trotuarului, recăpătându-şi echilibrul numai atunci când dădu năvală pe uşile mari, de sticlă, ale clădirii.

Frumoasa secretară roşcată o privea cu oroare şi fascinaţie.

— Aţi venit să luaţi ceva? o întrebă încet.

— Numai pe Lazlo Henriques, răspunse Bella, trăgând de fusta udă a rochiei, care se ridicase pe coapse.

— Aveţi stabilită o întâlnire?

— Nu, dar e foarte important să-l văd, răspunse Bella, încercând să nu-şi arate disperarea.

Secretara simţi izul de gin şi ochii reci şi albaştri se opriră asupra pântecului ei.

— Doamne, nu sunt gravidă! mormăi Bella. Chiar deloc, dacă la asta te gândeşti.

Un bărbat în uniformă de curier ieşi din lift. Secretara îi făcu semn să se apropie.

— Această… persoană insistă să-l vadă pe domnul Lazlo.

Curierul se uită la Bella şi înlemni deodată.

— Dumnezeule, dar e chiar domnişoara Parkinson, nu?

— Da, da, mormăi Bella. Acum trebuie să-l văd, nu mă puteţi da afară, începu să strige isteric.

În acel moment o uşă din apropiere se deschise şi un bărbat roşu la faţă ieşi furios din încăpere.

— Nu poţi să opreşti cumva tămbălăul ăsta, Heywood? se răsti.

— Dar domnule, este domnişoara Parkinson, răspunse curierul.

Bella se împletici spre individul cu faţa roşie. Dintr-odată îşi pierdu controlul.

— Te rog, teee rooog, suspină ea, treeebuieee să-l văd pe Laaazlo. Treeebuieee săăă mă ajuţi.

Apoi, peste umărul lui, prin fumul dens de ţigară, se uită în încăperea din care ieşise acesta şi văzu o masă lungă, bine lustruită, în jurul căreia se vedea o mulţime de feţe distinse şi rozalii, iar la capătul ei cea a unui bărbat care era albă. Inima îi sări în gât. Acolo era Lazlo.

— Bella! strigă el, ridicându-se şi venind în fugă spre ea. Unde mama naibii ai fost? Am pus jumătate din oraş să te caute.

— M-am… dus în Yorkshire, dar ploua, aşa că m-am întors aici.

Începuse să se simtă extrem de ciudat. Lazlo o prinse în vreme ce se clătina periculos.

— Eşti beată, o acuză el.

— Oribil de beată şi cumplit de îndrăgostită de tine, strigă ea, după care leşină în braţele lui.

Capitolul 26

Primul lucru pe care îl văzu atunci când se trezi a fost tapetul stacojiu. Tresări, închise ochii şi, când îi deschise iar, observă imediat şirul de

perii de păr, cu mâner de fildeş, fotografiile cu caii de curse şi mulţimea de costume din debara.

Nimeni altcineva în lume nu mai avea atâtea costume. Deci se afla iar în apartamentul lui Lazlo.

Reuşi să se ridice cu greu din pat, după care rămase nemişcată pe covorul de blană, simţind cum se învârtea camera în jurul ei.

Văzu că era îmbrăcată cu o pijama neagră, care era mult prea mare pentru ea. Se împletici cu greu până în salon. Lazlo era într-un fotoliu. Se uita la cursele transmise la televizor şi sorbea tacticos dintr-un pahar cu şampanie, îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

— Mă simt oribil, mărturisi ea, roşie de jenă.

El se ridică, reduse volumul sonorului de la televizor şi-i turnă un pahar de *Fernet Branca.*

— Aăăă… nu cred că mai pot să beau ceva, se opuse ea.

— Taci din gură şi bea.

Mormăind nemulţumită, Bella se supuse.

— Mă duc să mă spăl pe dinţi, murmură după aceea, dispărând în baie.

Când durerea de cap o mai lăsă, începu să-şi amintească evenimentele din ziua precedentă. Reveni în salon.

— Îmi pare rău, rosti încet.

— Pentru ce?

— Că am dat buzna la tine, la birou, în felul ăla. Am făcut ceva cu adevărat scandalos?

— Mi-ai declarat dragoste nemuritoare în faţa Consiliului de directori şi apoi ai leşinat plină de graţie.

— Doamne! Au fost şocaţi rău de tot?

— Cred că au fost mai degrabă entuziasmaţi. De când cu devalorizarea, nu au mai prins ceva atât de interesant la birou.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Nimic, te-am adus aici.

— Cât e ceasul? mormăi ea.

— Aproape trei şi zece. Mă pregăteam să văd cursa de la trei şi un sfert.

— Îmi pare rău că ţi-am ocupat patul şi… şi restul. Ce s-a întâmplat cu hainele mele? Adică, am făcut… roşi violent. Am făcut…?

— Nu, n-am făcut nimic. Erai ca şi moartă pentru restul lumii, iar eu nu agreez deloc necrofilia.

Acum începuse să râdă de ea.

— N-am ce face, se scuză ea, înfigându-şi degetele de la picioare în covorul pufos. Nu am avut de gând să mă comport aşa de rău şi nici să mă îndrăgostesc de tine. Chestiile astea nu erau deloc în agenda mea. Mai ales că tu probabil nu ştii cum să scapi mai repede de mine şi să dai fuga la Paris, ca să petreci un weekend de dezmăţ total cu Angora. „Toată dragostea şi nerăbdarea”, chiar aşa, vacă tâmpită ce e.

Lazlo începu să râdă cu poftă.

— Bella, scumpa mea, îi zise, ar trebui să înveţi că nu e bine să deschizi scrisorile altor oameni. Asta a fost scrisoarea Angorei pentru mine, nu a mea pentru ea.

Se ridică din fotoliu, traversă camera şi o luă în braţe. Apoi îşi lăsă capul în jos şi o sărută cu blândeţe. Gura lui era rece şi avea gust de şampanie, iar Bella îi răspunse în cele din urmă, plină de entuziasm.

Apoi, el o întrebă:

— Încă mai crezi că vreau să fiu acum la Paris cu Angora?

Bella îi zise că nu, iar el o mai sărută o dată.

După aceea se aşeză iar pe fotoliu cu ea pe genunchi şi-i spuse:

— Cristoase, am vrut să fac asta încă din seara aia în care am jucat „crimă”.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Nu am putut. Eram într-o poziţie dată naibii. Îţi jucasem deja o farsă, dându-mă drept Steve şi încercând să te seduc. Ştiam că mă urai de moarte, ca atare nu aveam cum să mă dau la tine. O singură mişcare greşită te-ar fi trimis imediat înapoi în braţele lui Steve. Dar nu mi-a fost deloc uşor. A trebuit să continui să te văd, nu pentru că doream să te ţin cât mai departe de Rupert, ci pentru că pur şi simplu nu eram în stare să stau departe de tine.

— Dar după ce a fost răpită Chrissie, nu te-ai

mai apropiat de mine, nici măcar nu m-ai sunat.

— A fost cu totul altceva. Mi-a fost tare teamă ca nu cumva Juan să afle că te plac şi să te prindă, aşa, cum de altfel a şi făcut-o. Ăsta este motivul pentru care m-am ţinut departe de tine, deşi ştiam fiecare mişcare pe care o făceai. Ai fost urmărită toată vremea. Din nefericire, în noaptea în care te-au prins, omul care te urmărea a intrat într-o cafenea ca să-şi cumpere ţigări. Până să-şi dea seama ce se petrecea, era deja prea târziu. A văzut numai cum ai fost băgată într-o maşină şi cum aceasta a demarat în viteză. N-a reuşit să vadă nici numărul de înmatriculare. Doamne sfinte, dacă ai şti prin ce calvar am trecut în acele cinci zile, când nu ştiam unde erai. Mă îngrozea gândul că te vor omorî înainte să fi avut ocazia să-ţi spun că te iubesc. Devenise o adevărată obsesie să-ţi spun. Eram mort de îngrijorare din cauza lui Chrissie, dar gândul că aş fi putut să te pierd pe tine mă scotea din minţi.

— Aşa am păţit şi eu, mărturisi Bella. Cât am fost acolo nu m-am gândit decât la tine. Aşa am reuşit să rămân întreagă la minte. Visam mereu la tot ce se va întâmpla dacă aveau să mă elibereze printr-un miracol şi dacă aveam să ne revedem. Am repetat de nenumărate ori scena eliberării şi ce aveam să-ţi spun.

Lazlo o luă de mână şi o strânse lângă obrazul lui.

— Şi eu, oftă el. Pe urmă am auzit rafala aceea de împuşcături şi mi-am zis că erai moartă, şi Chrissie la fel, dar după aceea aţi ieşit deodată din casă. Atunci mi-am pierdut tot curajul. N-am mai putut să-ţi spun că te iubesc în faţa tuturor oamenilor de acolo. Asta pentru că nu ştiam dacă erai pregătită pentru aşa ceva, dacă nu cumva încă mă mai urai.

— Dar cum rămâne cu nemernica de Angora şi cu scrisoarea pe care ţi-a trimis-o?

Lazlo zâmbi răutăcios.

— Trebuie să admit că la început am fost gata să te seduc, pentru că nu voiam să te măriţi cu Rupert (acum îmi dau seama că nu voiam să te aibă Rupert, pentru că te voiam pentru mine), aşa că am pus-o pe Angora să-l vrăjească pe Steve şi i-am promis că o să-i ofer un weekend la Paris dacă tu rupeai logodna cu Rupert. Ei bine, să fiu sincer, nu mă deranjează deloc să-i plătesc distracţia, deşi va trebui să-şi găsească un alt bărbat cu care să se amuze.

Bella roşi.

— Cum se simte Chrissie?

— Bine, iese azi din spital. Rupert n-o mai scapă din ochi.

— Deci, toate planurile tale s-au cam materializat, rosti Bella cu o oarecare ranchiună în glas.

— Nu chiar, răspunse Lazlo, ridicând-o de pe

genunchii lui, ca să poată opri televizorul. Cred că de data asta o să renunţ la cursele de la trei şi un sfert.

Bella privi nervoasă în jur, căutând altceva de spus.

— Sunt sigură că Rupert şi Chrissie vor fi fericiţi, rosti.

— Dar eu? Crezi că eu aş putea să te fac fericită? o întrebă Lazlo, apropiindu-se de ea şi luând-o în braţe.

— Ştiu că par experimentată din punct de vedere sexual, murmură ea speriată, dar nu sunt, chiar deloc.

— Nu arăţi prea experimentată, să ştii, nu aşa cum crezi, îi răspunse el încet. Dar putem începe cu prima lecţie chiar acum.

— Dragule, rosti ea, cu faţa ascunsă la pieptul lui Nu te ţine de glume.

Fii atentă, îşi zise singură, fii cu mare băgare de seamă. Nu ceda chiar imediat. Doamne, n-ar trebui să-i cad în braţe atât de uşor, a fost ultimul ei gând coerent.

Deci, iată-mă în patul lui, îşi zise supărată, câteva ore mai târziu, şi ar trebui să mă simt în al nouălea cer. Şi atunci de ce am impresia că tocma; mi-am tăiat singură gâtul?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lazlo.

Bella privi în jos spre mâini.

— Mă gândeam că acum, că m-ai avut, n-o să

mă mai vrei, îi răspunse cu timiditate.

— Bella dragă, parcă ai fi Toma Necredinciosul, îi răspunse el.

— Te rog, nu te supăra pe mine. Pe cuvânt că aş vrea să te cred că mă iubeşti, dar până acum ai avut cohorte întregi de femei.

— Mă bucur că ai spus-o la trecut, îi zise el. Aprinse o ţigară, trase cu poftă primul fum şi i-o întinse ei. Apoi, după o clipă de gândire, îi zise: Ştii ce, hai să ne căsătorim.

Bella se înecă cu fumul.

Apoi rămase nemişcată, neîndrăznind să spună ceva. Glumea, mai mult ca sigur că el glumea.

— Nu mi se pare că eşti prea încântată de propunerea mea, îi reproşă el.

— Credeam că nu vrei să te însori.

— În contextul general nu. Înainte nici nu mă gândeam la aşa ceva. Nu credeam că-mi face bine să merg seara acasă la cină mereu cu aceeaşi persoană. Dar când sunt cu tine, simt cu totul altceva. Mi-e şi frică să te scap din ochi.

— Dar cum a fost cu Maria Rodriquez?

— A fost o aiureală de puştani. Romeo şi Julieta moderni. Oricum, nu ar fi durat. Ceea ce m-a scos din minţi a fost faptul că boul ăla de Juan i-a aruncat cu acid pe faţă, iar ea s-a sinucis. Te iubesc, copil nebun ce eşti, îi zise, prinzându-i faţa în palme. Ai reuşit să mă întorci pe dos. N-am mai

fost aşa de prins de vreo femeie de la căpitanul echipei de cricket de la Eton.

Bella chicoti şi privi în ochii întunecaţi care străluceau plini de tandreţe.

— Aiurea, răspunse. Dacă ai vorbit serios în privinţa căsătoriei, atunci să ştii că aş vrea foarte mult şi dacă se poate cât mai repede.

— Mâine depunem toate actele, răspunse Lazlo. Eu unul cred cu tărie că trebuie să încui uşa grajdului imediat ce a intrat calul. Şi o să-i cer lui Roger să te lase în concediu fără plată ca să te pot duce într-o călătorie de nuntă lungă şi frumoasă, să scăpăm de tot coşmarul ăsta cu Juan.

— Doamne! suspină Bella, prinzându-l cu braţele pe după gât. Cred că am făcut ceva uimitor de bun într-o existenţă anterioară ca să merit aşa ceva.

— Ai făcut ceva uimitor de bun şi în ultimele ore, îi răspunse Lazlo, sărutând-o. Ştii care-i mare frumuseţe? îi zise câteva clipe mai târziu, când se opriră ca să respire. Mătuşa Constance o să înnebunească de furie.

Bella chicoti şi prinse imaginea ei în braţele lui Lazlo în oglinda mare de deasupra şemineului.

Arătăm foarte bine împreună, îşi zise mulţumită, dar ceva nu e deloc în regulă.

— Te-ai supăra foarte tare dacă m-aş face iar blondă? întrebă.

SFÂRŞIT

Bella Parckinson avea neîndoielnic un succes imens. Era cea mai promițătoare actriță de la Londra, era inteligentă și sexy, cu totul divină, gata să cucerească tot orașul. Rupert Henriques, extrem de chipeș și suficient de bogat încît să i cumpere orice teatru din oraș, de abia aștepta să se însoare cu ea.

Dar Bella are un secret din trecut, iar singurul om care știe de el este gata să i reintre în viață... Lazlo, vărul sinistru al lui Rupert, încearcă să împiedice căsătoria lor din motive numai de el cunoscute. Înainte să-și dea bine seama ce se întîmplă, Bella constată că se află în mare pericol...

„O altă carte minunată, din partea irezistibilei Jilly Cooper."

USA Today

Lei 26900